

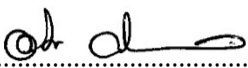
ความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพัก และคอนโดมิเนียม
ในพื้นที่จังหวัดชลบุรี

สมศรี วัฒนชัย

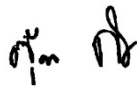
วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารงานยุติธรรมและสังคม
คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
พฤษภาคม 2561
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

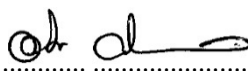
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของ สมศรี วัฒนชัย ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารงานยุติธรรมและสังคม
ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

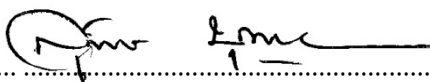
อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์

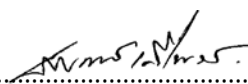

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(ดร. อมรทิพย์ อมราภิบาล)

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

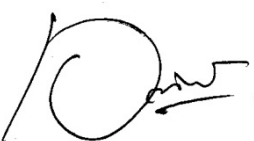

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุณีย์ กัลยะจิตร)


..... กรรมการ
(ดร. อมรทิพย์ อมราภิบาล)


..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุพจน์ บุญวิเศษ)


..... กรรมการ
(ดร.ชัยณรงค์ เกร็อนวน)

คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารงานยุติธรรมและสังคม
ของมหาวิทยาลัยบูรพา


..... คณบดีคณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ว่าที่เรือตรี ดร.เอกวิทย์ มณีธร)

วันที่ 24 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2561

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์เรื่อง ความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้พักอาศัยใน อพาร์ทเมนต์ ห้องเช่า และคอนโดมิเนียมในพื้นที่จังหวัดชลบุรี สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยการให้ความช่วยเหลือแนะนำของ ดร.อมรทิพย์ อมราภิบาล ซึ่งเป็นอาจารย์ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาที่ให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็นตรวจสอบ และแก้ไขร่างวิทยานิพนธ์มาโดยตลอด ผู้เขียนจึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ ดร.สุณีย์ กัลป์ยะวิจิตร ที่กรุณาให้เกียรติเป็นประธาน โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สุพจน์ บุญวิเศษ และ ดร.ชัยณรงค์ เครือนวน เป็นกรรมการในการ สอบวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้กรุณาตรวจแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และ พ.ต.ท. ดร.ไวพจน์ กุลาชัย ที่ให้คำปรึกษาแนะนำในทุก ๆ ด้านตลอดจนเจ้าหน้าที่ คณะนิติศาสตร์และ รัฐศาสตร์ สาขาบริหารงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยบูรพาทุกท่านที่ให้ความสะดวกด้านอำนวยความสะดวกและประสานงานในการทำวิทยานิพนธ์ให้ผู้เขียนตลอดมาตลอดจนค้นคว้าหาข้อมูลในการจัดทำ วิทยานิพนธ์ของผู้เขียนครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ท้ายนี้ผู้เขียนขอโน้มรำลึกถึงอำนาจบารมีของคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่อยู่ในสากลโลก อันเป็นที่พึ่งให้ผู้เขียนมีสติปัญญาในการทำ วิทยานิพนธ์ให้สำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี ผู้เขียนขอให้เป็นกตเวทิตาแต่บิดา มารดา ครอบครัว ของผู้เขียน ตลอดจนผู้เขียน หนังสือ และบทความต่างๆ ที่ให้ความรู้แก่ผู้เขียนจนสามารถให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

สมศรี วัฒนชัย

58920743:สาขาวิชา: การบริหารงานยุติธรรมและสังคม; ร.ม. (การบริหารงานยุติธรรม
และสังคม)

คำสำคัญ: ความกลัว/ อาชญากรรม/ การรับรู้ความเสี่ยง/ การรับข้อมูลข่าวสาร/ ชลบุรี/ ที่พักอาศัย
สมศรี วัฒนชัย: ความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้พักอาศัยใน อพาร์ทเมนต์ หอพักและ
คอนโดมิเนียมในพื้นที่จังหวัดชลบุรี (FEAR OF CRIME AMONG APARTMENT, DORMITORY
AND CONDOMINIUM RESIDENTS IN CHONBURI PROVINCE) คณะกรรมการควบคุมงาน
นิพนธ์: อมรทิพย์ อมราภิบาล, ร.ค., 122 หน้า. ปี พ.ศ. 2560.

การวิจัยครั้งนี้วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมและปัจจัยที่ส่งผลต่อความ
หวาดกลัวอาชญากรรมของผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพัก และคอนโดมิเนียม ในจังหวัดชลบุรี โดยความ
หวาดกลัวแบ่งเป็น 2 มิติ มิติแรกคือความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม และมิติที่สองคือพฤติกรรมที่แสดงออก
(เมื่อรู้สึกหวาดกลัว) การออกแบบวิจัยใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 392 คน เครื่องมือวิจัยใช้
แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนา สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson -r) การวิเคราะห์ถดถอยพหุ (MRA)
และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA)

ผลการวิจัยพบว่า ผู้พักอาศัยในอาคารทั้ง 3 ประเภทกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมในภาพรวมระดับปาน
กลาง ประเภทอาชญากรรมที่กังวลมากที่สุด คือ การทำร้ายร่างกาย ($\bar{X} = 2.89$) การฆาตกรรม ($\bar{X} = 2.86$) และ
การลักขโมยพาหนะ ($\bar{X} = 2.86$) พิจารณาปัจจัยเพศผู้ตอบ พบว่า เพศหญิงกังวลมากกว่าเพศชายในทุกประเภท
อาชญากรรม โดยอาชญากรรมที่เพศหญิงกังวลมากที่สุดคือ การลักขโมยพาหนะ ($\bar{X} = 3.44$) การฉกชิงวิ่งราว
($\bar{X} = 3.44$) การจี้การปล้น ($\bar{X} = 3.43$) ในขณะที่ประเภทอาชญากรรมที่เพศชายกังวลมากที่สุดคือ การทำร้าย
ร่างกาย ($\bar{X} = 2.27$) การฆาตกรรม ($\bar{X} = 2.26$) และการลักขโมยพาหนะ ($\bar{X} = 2.16$) ส่วนด้านพฤติกรรมที่
แสดงออกพบว่าอยู่ในระดับปานกลาง โดยแสดงออกมากที่สุด คือ 1. พฤติกรรมป้องกัน ด้วยการติดกลอนประตู
กุญแจ และสัญญาณกันขโมย ($\bar{X} = 3.63$) และ 2. พฤติกรรมหลีกเลี่ยงการออกนอกที่พักอาศัยในเวลากลางคืน
($\bar{X} = 3.48$) ผลการวิเคราะห์ยังพบว่าความกังวลกับพฤติกรรมที่แสดงออกความสัมพันธ์สัมพันธกันร้อยละ 49
ส่วนผลการวิเคราะห์ MRA พบว่า 5 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความกังวล เรียงตามลำดับขนาดอิทธิพล ได้แก่ ปัจจัยการ
รับรู้ความเสี่ยง ($\beta = .481$) เพศ ($\beta = .281$) การรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม ($\beta = .15$) ทักษะติดต่อ
กระบวนการยุติธรรม ($\beta = .082$) ตามลำดับ ปัจจัยด้านความปลอดภัยที่พักอาศัย ($\beta = -.077$) และผลการวิเคราะห์
One - Way ANOVA พบว่า ประเภทที่พักอาศัยมีนัยสำคัญต่อความกังวล โดยผู้พักอาศัยในคอนโดมิเนียมรู้สึก
กังวลน้อยกว่าผู้พักอาศัยในหอพักและในอพาร์ทเมนต์

58920743: MAJOR: JUSTICE AND SOCIAL ADMINISTRATION; M.POL.SC (JUSTICE AND SOCIAL ADMINISTRATION)

KEYWORDS: FEAR/ CRIME/ RISK PERCEPTION/ PERCEPTION/ CHONBURI/ HABITAT

SOMSRI WATANACHAI: FEAR OF CRIME AMONG APARTMENT, DORMITORY AND CONDOMINIUM RESIDENTS IN CHONBURI PROVINCE. ADVISOR: AMORNTHIP AMARAPHIBAL, PhD, 122 P. 2017

The purpose of this study were to study the fear of crime and the factors effecting the fear of crime among the resident in dormitory, apartment and condominium, in Chonburi province. The fear mentioned in this study was divided into 2 dimensions; firstly, the feeling worry about crime and secondly the expression of behavior (when they were in fear of crime). The research design was quantitative approached with 392 participants. The questionnaires was used as a study instrument. Descriptive Statistic, Multiple Regression Analysis (MRA) and One-way ANOVA were adopted for analysis.

The study results revealed that the 3 groups of resident worried about crime at the moderate level. The type of crimes that they were most worry about were physical assault ($\bar{X} = 2.89$) murder ($\bar{X} = 2.86$) and vehicle stealing ($\bar{X} = 2.86$). Concerning sex of participants, female was more worry than male in every crime categories. In detail, the type of crime that female was most worry about were vehicle stealing ($\bar{X} = 3.44$) snatch ($\bar{X} = 3.44$) and robbery ($\bar{X} = 3.43$), respectively. Whereas, male was most worried about physical assault ($\bar{X} = 2.77$), murder ($\bar{X} = 2.26$) and vehicle stealing ($\bar{X} = 2.16$), respectively. For the expression of behavior of all groups of resident, the finding was showed at moderate level. The most out standing behaviors were 1. instating door lock and alarm ($\bar{X} = 3.63$), 2. avoiding night out activities ($\bar{X} = 3.48$). The analysis also presented 49% correlation between worry about crime and the expression behavior. The MRA presented factors effecting the worry of participants; perception of risk ($\beta = .481$), sex ($\beta = .281$), perception of information about crime ($\beta = .15$), attitude toward justice procedure ($\beta = .082$), safety in residence ($\beta = -.077$). The One-way ANOVA indicated that the resident in apartment more worried than the resident in dormitory and condominium.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ญ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	4
สมมติฐานการวิจัย	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
ขอบเขตการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ.....	9
2 การทบทวนวรรณกรรม	12
แนวคิดอาชญากรรม และความหวาดกลัวอาชญากรรม.....	12
แนวคิดการรับรู้ความเสี่ยง	23
แนวคิดเหยื่อและทฤษฎีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม.....	26
แนวคิดการรับรู้บริบทเสี่ยง.....	34
แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อ	38
ข้อมูลพื้นที่จังหวัดชลบุรี	39
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	45
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	51
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	51
การเก็บข้อมูล.....	52
การวิเคราะห์ข้อมูล	58

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการศึกษาวิจัย	61
ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล.....	62
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติตัวแปรต่าง ๆ	63
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลของตัวแปรด้วยวิธีวิเคราะห์ถดถอยพหุ แบบปกติ	72
ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยความรู้สึกรังวลเกี่ยวกับ อาชญากรรมของผู้มีอาชีพต่างกัน ด้วยสถิติ F-test	75
ตอนที่ 5 สรุปผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์การวิจัย	77
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	80
สรุปผลการศึกษา.....	80
อภิปรายผล	86
ข้อเสนอแนะ.....	90
บรรณานุกรม	92
ภาคผนวก	98
ภาคผนวก ก	99
ภาคผนวก ข	105
ภาคผนวก ค	111
ภาคผนวก ง.....	116
ภาคผนวก จ	119
ประวัติย่อของผู้วิจัย	122

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1-1	สรุปตัวแปรและแนวคิดทฤษฎีที่มาของตัวแปร 8
2-1	อำเภอต่าง ๆ ในจังหวัดชลบุรี 40
2-2	จำนวนประชากรของจังหวัดชลบุรีจำแนกตามอำเภอ..... 41
2-3	ค่าเช่าต่อเดือนของประเภทที่พักในจังหวัดชลบุรี 43
2-4	ตัวแปร แนวคิดทฤษฎีที่มาของตัวแปร และระดับการวัด..... 44
3-1	จำนวนกลุ่มตัวอย่างการออกกลุ่มตัวอย่างและผลการเก็บข้อมูล จำแนกตาม ประเภทที่พักอาศัยและเพศ..... 52
3-2	ค่าความเที่ยงเครื่องมือวิจัย..... 57
4-1	จำนวนและร้อยละของปัจจัยส่วนบุคคล 62
4-2	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม จำแนกตามเพศ และในภาพรวม 64
4-3	อาชญากรรมที่ระบุว่ารู้สึกหวาดกลัวมากที่สุด..... 65
4-4	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อเกิด ความหวาดกลัว 66
4-5	จำนวน และร้อยละของการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เมื่อเปรียบเทียบกับคนอื่น..... 67
4-6	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม..... 68
4-7	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับแบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง 69
4-8	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับทัศนคติต่อกระบวนการยุติธรรม 70
4-9	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม จากแหล่งข้อมูล 71
4-10	ประสบการณ์เคยการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 71
4-11	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับปัจจัยด้านความปลอดภัยที่ที่พักอาศัย..... 72
4-12	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการวิเคราะห์อิทธิพลต่อ ความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม..... 73

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4-13 ค่าสถิติจากการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบปกติ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม	74
4-14 วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม จำแนกตามประเภทที่พักอาศัย.....	75
4-15 ผลวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมรายคู่.....	75
4-16 วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม จำแนกตามอาชีพ	76

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
2-1 องค์ประกอบของความกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม 2 มิติ.....	20
2-2 องค์ประกอบของการเกิดอาชญากรรมตามทฤษฎีการกระทำที่เป็นกิจวัตร	33

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับผู้พักอาศัยประเภทพาร์ตเมนต์ ห้องเช่า และคอนโดมิเนียมที่ปรากฏให้เห็นตามสื่อต่าง ๆ อยู่ในปัจจุบัน ภาพความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของเหยื่ออย่างรุนแรง สร้างความหวาดกลัวให้กับคนในสังคมอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในสังคมเมืองที่ต้องพักอาศัยในที่พักลักษณะดังกล่าว และมีแบบแผนการดำเนินชีวิตที่เปิดเผยตัวเองต่อภายนอก หวาดกลัวอาชญากรรม (Fear of crime) เป็นตัวบ่งบอกถึงปัญหาอาชญากรรมในสังคม คนที่อยู่ในสังคมเดียวกันจะรู้สึกหวาดกลัวอาชญากรรมและแสดงปฏิกิริยาสะท้อนออกมามากน้อยต่างกัน เนื่องจากมีการประเมินสถานะเสี่ยง การประเมินต่ำกว่าความเป็นจริงอาจทำให้ไม่ตระหนักและไม่ป้องกันภัยให้ตัวเอง ในขณะที่เดียวกันหากประเมินสูงกว่าความเป็นจริงก็อาจเกินกว่าเหตุก็อาจเกิดความวิตกกังวลและส่งผลต่อการทำกิจกรรมในแต่ละวัน อย่างไรก็ตาม ความหวาดกลัวอาชญากรรมไม่ว่าจะมากหรือน้อยล้วนมีผลต่อบุคคลทั้งในแง่ภารกิจในแต่ละวันและอาจมีผลต่อคุณภาพชีวิต ดังนั้น การศึกษาเกี่ยวกับความหวาดกลัวอาชญากรรม จึงเป็นเรื่องที่ได้รับความสนใจทั้งในแวดวงนักอาชญาวิทยา นักจิตวิทยา นักวิชาการ รวมไปถึงผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการวางนโยบายเกี่ยวกับการแก้ปัญหาอาชญากรรม

อาชญากรรมเป็นปัญหาสังคมอย่างหนึ่งที่ยากจะกำจัดให้หมดไปได้ อาชญากรรมส่งผลกระทบต่อสังคม เช่น การสูญเสียทรัพย์สินโดยตรงของเหยื่อ สูญเสียงบประมาณในการดำเนินงานเพื่อป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม สังคมไม่สงบสุข ผู้คนเกิดความหวาดกลัว รวมทั้งความรู้สึกไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการจัดการของหน่วยงานภาครัฐ ผลกระทบอย่างกว้างขวางดังกล่าวอาชญากรรมจึงปัญหาาร่วมของทุก ๆ ฝ่ายในสังคม

นักอาชญาวิทยาในยุคต้น ๆ มองว่าอาชญากรรมเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมประเภทอย่างหนึ่ง และจำแนกประเภทอาชญากรรมตามมิติสิ่งแวดล้อมทางสังคม คือ อาชญากรรมดั้งเดิม (Conventional crime) ได้แก่ อาชญากรรมที่กระทำด้วยความรุนแรง อาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน อาชญากรรมเกี่ยวกับงานอาชีพ อาชญากรรมองค์กร และ อาชญากรรมไม่มีเหยื่อ (Conklin, 2004) ต่อมาเมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงทำให้มีอาชญากรรมรูปแบบใหม่ ๆ เกิดขึ้น อาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียด (Hate crimes) และ การก่อการร้าย (Terrorism) (Siegel, 2007) นอกจากนั้น ยังมีการจำแนกประเภทอาชญากรรมตามลักษณะความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อเหยื่อ เช่น บาดเจ็บ เสียชีวิต หรือ สูญเสียทรัพย์สิน อาชญากรรมประเภทที่เกิดความเสียหายต่อบุคคลนี้เองที่คนทั่ว ๆ มักจะรู้สึกเป็น

เรื่องใกล้ตัว และเกิดความหวาดกลัวได้ว่าประเภทอื่น จากหลากหลายมุมมองดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าปัญหาอาชญากรรมมีความเกี่ยวข้องกับหลายมิติ และเปลี่ยนแปลงไปตามลักษณะทางกายภาพ และทางโครงสร้างของสังคม

สถิติอาชญากรรมเป็นทางการที่ใช้อ้างอิงกัน โดยทั่วไปจะหมายถึงการวัดปริมาณของอาชญากรรมจากบันทึกของหน่วยงานยุติธรรมกระแสหลัก ซึ่งมักมีข้อให้โต้แย้งว่าต่ำกว่าความเป็นจริง เนื่องจากเป็นสถิติที่ได้จากการแจ้งความ หรือเฉพาะที่เป็นคดีความ ยังมีอาชญากรรมอีกจำนวนไม่น้อยที่ผู้เสียหายไม่ได้แจ้งความกับทางการ ดังนั้น จึงมีการวัดสถิติอาชญากรรมอีกรูปแบบหนึ่งที่มีการใช้กันแพร่หลาย คือ การวัดหรือการสำรวจอาชญากรรมจากการเปิดเผยของผู้เสียหาย (Surveying crime victims or victimization survey) คือ การสำรวจความหวาดกลัว การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Fear of victimization) หรือเรียกย่อ ๆ ว่า ความหวาดกลัวอาชญากรรม (Fear of crimes) ซึ่งวัดจากความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม (Worry about crime) (William, McShane & Akers, 2000) หรืออาจวัดได้จากพฤติกรรมอันเป็นปฏิกริยาตอบโต้ต่ออาชญากรรม ได้แก่ พฤติกรรมการหลีกเลี่ยงจากอาชญากรรม โดยการไม่ออกจากบ้านในช่วงกลางคืน พฤติกรรมการป้องกันอาชญากรรม เช่น การป้องกันบ้าน และการป้องกันตนเอง พฤติกรรมอันเป็นหลักประกันเพื่อให้เกิดความสูญเสียต่ำสุด เช่น ไม่พกเงินสดติดตัว พฤติกรรมการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร เข้าร่วมป้องกันอาชญากรรมกับชุมชน และการแสวงหาข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมจากบุคคลและสื่อมวลชน (May, Rader & Goodrum, 2010; Garofalo, 1981) สิ่งที่สะท้อนออกมาจากพร้อมกับความหวาดกลัว อาจสื่อให้เห็นถึงความรู้สึกไม่มั่นใจในการทำงานของหน่วยงานภาครัฐ (Salem & Lewis; 2016, ประพนธ์ สหพัฒนา และคณะ, 2556) อย่างไรก็ตาม แม้ว่าความหวาดกลัวอาชญากรรมจะถูกนำมาใช้สื่อให้เห็นถึงสถานการณ์ความไม่ปลอดภัยของสังคม แต่ก็มีข้อมูลบางส่วนโต้แย้งว่า แม้บุคคลจะอยู่ในบริบทเดียวกัน แต่ความหวาดกลัวรวมถึงปฏิกริยาที่แสดงออกมาอาจแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับกระบวนการรับรู้และการประเมินต่างๆ ภายในบุคคลนั้น ๆ (Jackson, 2005, 2009)

พิจารณาผลของอาชญากรรมมักจะมีผลต่อด้านจิตวิทยา ความรู้สึกหวาดกลัวของบุคคลเกิดจากการที่บุคคลรับรู้สถานะที่มีโอกาสที่ภัยเข้าถึงตัวได้และสังคมไม่มีการการป้องกันภัยที่ดีเพียงพอ ซึ่งเรียกว่าความ “ความเสี่ยง” บุคคลอาจไม่หวาดกลัวอาชญากรรมมากนักหากคิดว่ามีโอกาสเกิดขึ้นกับตนเองน้อยกว่าคนอื่น หรือถ้าเกิดขึ้นก็จะเสียหายไม่มาก หรือสามารถป้องกันตัวเองได้ ซึ่งจะเห็นได้ เห็นว่า ความหวาดกลัวอาชญากรรมของบุคคลมากน้อยต่างกัน เป็นผลมาจาก 3 ส่วน คือ การรับรู้ความเสี่ยงของตนเองเมื่อเทียบกับคนอื่น ๆ ในชุมชนเดียวกัน การคาดการณ์ผลกระทบหรือความเสียหายรุนแรง และการประเมินความสามารถควบคุมสถานการณ์ (Wynne, 2008; Sacco & Glackman, 2009; Jackson, 2009)

ปัจจุบันชลบุรีได้รับการวางแผนให้เป็น เมืองหลัก ทางด้านอุตสาหกรรมและ การค้าขายของภาคตะวันออก มีท่าเรือแหลมฉบัง มีโรงงานอุตสาหกรรมมากมาย อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเติบโตอย่างต่อเนื่องและมีสถาบันการศึกษาที่มีชื่อเสียงระดับต้น ๆ ของประเทศ ทำให้ชลบุรีมีสภาพเป็นสังคมเมืองที่พัฒนาและเติบโตอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง คนหลากหลายทั้งคนไทยและคนต่างชาติเดินทางเข้ามาพักอาศัยและทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ทำงาน เรียนหนังสือ ท่องเที่ยว ทำธุรกิจ การหลั่งไหลเข้ามาของผู้คน ทำให้มีความต้องการด้านที่อยู่อาศัยเพิ่มมากขึ้น และจากสภาพความเป็นเมืองของชลบุรีทำให้ที่อยู่อาศัยที่เพิ่มขึ้นนั้นเป็นลักษณะประเภทอาคารสูง เกิดขึ้นในบริเวณต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นรอบ ๆ นิคมอุตสาหกรรม ชายทะเล รอบ ๆ สถานศึกษา และสถานที่ราชการต่าง ๆ ในกลุ่มผู้พักอาศัยระยะยาว ที่พักอาศัยที่เกิดขึ้นเพื่อตอบสนองกลุ่มนี้ ส่วนใหญ่จะเป็นอพาร์ทเมนต์ ห้องเช่า หอพัก คอนโดมิเนียม โดยมีลักษณะแตกต่างกันออกไปเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้พักอาศัยตามความพร้อมทางเศรษฐกิจและความพอใจอื่น ๆ เช่น อพาร์ทเมนต์ค่าเช่าราคาเดือนละประมาณ 3,000-5,000 บาท ห้องเช่าเดือนละประมาณ 1,500-4,000 บาท คอนโดมิเนียม ผู้พักอาศัยเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์เอง ผ่อนกับธนาคารประมาณเดือนละ 25,000-45,000 บาท มีเช่าบางส่วน ประมาณเดือนละ 7,000-10,000 บาท (นิรุช ปิณฑะรุจิ, 2540)

จากการที่ผู้คนหลายประเภทเดินทางเข้ามาด้วยวัตถุประสงค์ต่างๆ กัน ทำให้มีผู้อยู่อาศัยอยู่อย่างหนาแน่นและหลากหลาย ความแตกต่างและความความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ นำไปสู่ความไร้ระเบียบ ปัญหาอาชญากรรมจึงเกิดขึ้นได้บ่อย ทฤษฎีอาชญาวิทยาของสำนักอาชญาวิทยาชิคาโก (The Chicago School of Criminology) ศึกษาอาชญาวิทยาในแนวนิเวศน์วิทยา (Ecological school) ซึ่งว่าอัตราส่วนของคนต่างถิ่นต่อคนพื้นถิ่นที่อยู่ดั้งเดิมเพิ่มขึ้นจะสัมพันธ์กับสถิติอาชญากรรมประเภทในกลุ่ม คดีฆาตกรรม ข่มขืน ปล้นทรัพย์ ย่องเบา ทำร้ายร่างกาย ลักเล็กขโมยน้อย และการขโมยรถ และอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด (Park, Burgess, & McKenzie, 1984) ยืนยันด้วยปรากฏการณ์ว่าอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับผู้พักอาศัยในสังคมเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มผู้พักอาศัยในที่พักประเภทอาคารสูง เช่น หญิงอายุ 31 ปีอยู่ห้องคนเดียวถูกคนที่พักอยู่ในอาคารเดียวกันบุกรุกเข้ามาและชิงทรัพย์ที่อพาร์ทเมนต์ในซอยเฮอร์วอล์นเขตสำโรงใต้ จังหวัดสมุทรปราการ (โพสตันยูเคย์, 2558) ชาวชายหนุ่มพม่าอายุ 20 ปี บุกรุกห้องหญิงสาวพม่าที่อาศัยอยู่ในอาคารเดียวกัน พยายามข่มขืน แต่หญิงสาวต่อสู้ คว้ามัดแทงผู้บุกรุกเสียชีวิต เหตุเกิดที่อพาร์ทเมนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดสมุทรปราการ (ข่าวสด, 2560) วันที่ 22 กันยายน 2560 เวลา 05.50 น. ตำรวจชลบุรี ขยายผลการจับกุมนักค้ายา ด้วยการบุกค้น ห้องพักคอนโดหรู ตำรวจชุดปราบปรามยาเสพติดจากชลบุรี จับกุมจากการขยายผลมาจากชลบุรีจับเพิ่มเป็นหญิง 1 คน ชาย 3 คน ยาบ้า 94 เม็ด ยาเคชนิดเกล็ดอีก 3 กิโลกรัม ผู้คนที่อาศัยอยู่ในชลบุรีก็ตกอยู่ในสภาวะเสี่ยงดังกล่าวเช่นกัน เห็นได้จากรายงานสถิติคดีอาญา ของจังหวัดชลบุรี ในปี 2558 มีจำนวน 3,164 คดี

และ 2559 จำนวน 2518 คดี (ตำรวจภูธรภาค 2, 2559) ซึ่งปรากฏการณ์เช่นนี้ ส่งผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงและสร้างความหวาดกลัวให้ผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์และคนทั่ว ๆ ไปในวงกว้าง

ปัจจัยที่ทำให้บุคคลเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรูปแบบต่างๆ ได้ง่าย คือการมีแบบแผนการดำเนินชีวิตที่เปิดเผยตัวเองให้อาชญากรเข้าถึงตัวได้ง่าย (Lifestyle exposure) ด้วยการต้องเดินทางออกไปทำงาน ทำกิจกรรมนอกที่พักอาศัย หรือออกไปตามสถานที่ความเสี่ยง และสถานบันเทิงต่างๆ (Deviance place) และการทำกิจกรรมเป็นประจำสม่ำเสมอ (Routine activities) ทำให้ตกเป็นเป้าหมายของผู้กระทำผิดได้ ซึ่ง โคเฮน และเฟลสัน (Cohen & Felson, 1979) อธิบายว่าการตกเป็นเหยื่อไม่ใช่เกิดโดยบังเอิญแต่เกิดจากผู้กระทำผิดเลือกเป้าหมายเพื่อลงมือ เนื่องจากผู้กระทำผิดที่มีแรงจูงใจ (Motivated offender) มีโอกาสกับสถานที่ที่เหมาะสม มีเป้าหมายที่เหมาะสม (Suitable target) ที่อาชญากรคิดว่าสามารถก่ออาชญากรรมให้สำเร็จได้ง่าย และไม่มีการปกป้องดูแลความปลอดภัยที่มีประสิทธิภาพ (Lack of guardianship) ซึ่งทฤษฎีที่กล่าวมาเหล่านี้เป็นการอธิบายการตกเป็นเหยื่อด้วยปัจจัยระดับปัจเจก (Micro level)

จากสภาพสังคมเมืองที่การพัฒนาและเติบโตอย่างรวดเร็วของชลบุรี ผู้คนหลากหลายเดินทางเข้ามาพักอาศัยและทำกิจกรรมต่าง ๆ นำไปสู่สังคมที่ไร้ระเบียบ ปัญหาอาชญากรรมรูปแบบต่าง ๆ เพิ่มสูงขึ้น รวมทั้งอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอเช่า คอนโดมิเนียม ซึ่งมีโอกาสเกิดได้ทั้งในและนอกที่พักอาศัย ส่งผลให้เกิดความหวาดกลัวต่อสาธารณะและต่อความสงบสุขของสังคมโดยรวม ความหวาดกลัวอาชญากรรมเป็นความรู้สึกของบุคคลที่เกิดจากการรับรู้และการประเมินความเสี่ยงของตนเอง ซึ่งเป็นปัจจัยภายในของบุคคล อาชญากรรมประเภทที่ส่งผลต่อความรู้สึกหวาดกลัวของบุคคลมากที่สุด คืออาชญากรรมต่อชีวิตร่างกายและต่อทรัพย์สิน ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเพื่อทำความเข้าใจถึงความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอเช่า และคอนโดมิเนียม ด้วยการบูรณาการแนวคิดและทฤษฎีอาชญาวิทยาและทฤษฎีจิตวิทยาเป็นกรอบแนวทางในการศึกษา ทั้งนี้ให้เพื่อนำไปสู่ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาที่เหมาะสมต่อไป

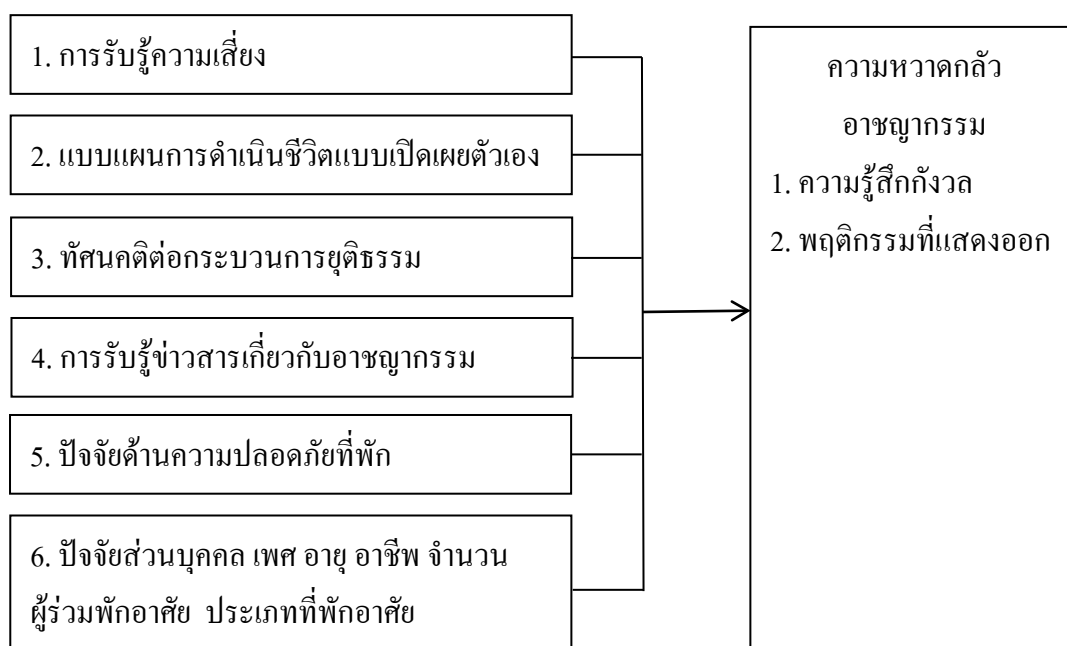
วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะอาชญากรรมและระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพัก และคอนโดมิเนียม ในจังหวัดชลบุรี
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อความรู้สึกหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพัก และคอนโดมิเนียม ในจังหวัดชลบุรี
3. เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพัก และคอนโดมิเนียมในจังหวัดชลบุรี

สมมติฐานการวิจัย

1. การรับรู้ความเสี่ยงส่งผลทางบวกต่อความหวาดกลัวอาชญากรรม
2. แบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเองส่งผลทางบวกต่อความหวาดกลัวอาชญากรรม
3. ทักษะคิดต่อกระบวนการยุติธรรมส่งผลต่อความหวาดกลัวอาชญากรรม
4. การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม
5. ปัจจัยที่พักอาศัย ด้านกายภาพและระบบความปลอดภัยส่งผลต่อความหวาดกลัวอาชญากรรม
6. ปัจจัยส่วนบุคคลด้าน เพศ อายุ อาชีพ และจำนวนผู้พักอาศัยร่วมกัน และประเภทที่พักอาศัยส่งผลต่อความหวาดกลัวอาชญากรรม

กรอบแนวคิดในการวิจัย



ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดการวิจัยเรื่องความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์หอพักและคอนโดมิเนียมในพื้นที่ จังหวัดชลบุรี.

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพัก และคอนโดมิเนียม รวมทั้งคนในชุมชนใช้เป็นแนวทางการป้องกันตัวเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม
2. ผู้ให้บริการห้องพักประเภทต่าง ๆ นำไปปรับปรุงเพื่อสร้างความมั่นใจในความปลอดภัยในผู้พักอาศัย
3. เป็นข้อมูลพื้นฐานที่เป็นประโยชน์ในการกำหนดนโยบายและแผนงานในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม
4. ได้ความรู้เชิงระเบียบวิธีวิจัยให้ผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับอาชญากรรมและความหวาดกลัวอาชญากรรมในอนาคต

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา
 - ตัวแปรตาม
 - ความหวาดกลัวอาชญากรรม
 - ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ความกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมและพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความกังวลนั้น
 - ส่วนที่ 1 ความรู้สึกกังวล ศึกษา ตามแนวคิดความกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมของ แจ็คสัน (Jackson, 2005, 2009) โดยจำแนกได้ 2 ประเภทตามลักษณะผลกระทบต่อเหยื่อ ประเภทแรกคืออาชญากรรมต่อบุคคล (Personal crime) แบ่งเป็น 2 ส่วนย่อย คือ ก่อให้เกิดความเสียหายต่อชีวิตร่างกาย และुकคามต่อจิตใจและความรู้สึก ประเภทที่สองคืออาชญากรรมต่อทรัพย์สิน (Property crime) ทั้งสองประเภทเป็นอาชญากรรมดั้งเดิม (Convention crimes) และมีลักษณะการใช้ความรุนแรง (Violence crime) ส่งผลเสียหายโดยตรงต่อเหยื่อ รวมถึงส่งผลให้บุคคลทั่ว ๆ ไปรู้สึกถูกคุกคามและเกิดความหวาดกลัวมากกว่าอาชญากรรมประเภท
 - ส่วนที่ 2 พฤติกรรมที่แสดงออก ศึกษา ตามแนวคิดพฤติกรรมสะท้อนความหวาดกลัวอาชญากรรมของ กาโรฟาโล (Garofalo, 1981) และงานวิจัยของ เมย์ และ กู๊ดรัม (May & Goodrum, 2010) ได้แก่ พฤติกรรมหลีกเลี่ยง พฤติกรรมป้องกัน พฤติกรรมอันเป็นหลักประกันให้เกิดความเสียหายต่ำสุด และพฤติกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร
 - ตัวแปรอิสระ

1. การรับรู้ความเสี่ยง ศึกษาตามแนวคิดการรับรู้ความเสี่ยง (Perceived risk) ของ แจ็คสัน (Jackson, 2005) คือการรับรู้โอกาสที่ตนเองจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมชีวิตร่างกาย ต่อจิตใจ และต่อทรัพย์สิน เมื่อเทียบกับคนอื่น ๆ ในชุมชนเดียวกัน

2. แบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง (Life style exposure) ได้แก่การต้องออกไปทำกิจกรรมนอกบ้านทั้งเพื่อการทำงาน การเรียน และสันทนาการ ศึกษาตามทฤษฎีเหยื่อที่วิเคราะห์ระดับปัจเจก 4 ทฤษฎี ได้แก่ ทฤษฎีว่าด้วยเหยื่อเป็นผู้กระตุ้นให้เกิดอาชญากรรม (Victim precipitation) ของเฮนติก (Hentig, 1948) และ โวฟกัง (Wolfgang, 1957) ทฤษฎีแบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง (Lifestyle exposure) ทฤษฎีการกระทำที่เป็นกิจวัตร (Routine activity) ของ โคเฮน และเฟลสัน (Cohen & Felson, 1979) และทฤษฎีสถานที่เสี่ยง (Deviant place) ของ ซีเกิล (Siegel, 2007) ได้ตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้

3. ทศนคติต่อกระบวนการยุติธรรม (Attitude toward criminal justice procedure) ได้แก่ความรู้สึกต่อประสิทธิภาพการทำงานของตำรวจในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ตามแนวคิดการรับรู้บริบทชุมชนของ แจ็คสัน (Jackson, 2004)

4. การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม (Perceived information of crime) ได้แก่

5. การรับรู้ข่าวสารจากแหล่งข้อมูลต่าง ทั้งบุคคล และสื่อ รวมทั้งประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมด้วยตัวเอง

6. ปัจจัยด้านความปลอดภัยที่פקอาศัย หมายถึง ลักษณะทางกายภาพ รั้ว แสงสว่าง ชั้นที่פקอาศัย และระบบรักษาความปลอดภัย เจ้าหน้าที่ รปภ. โทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) Keycard สัญญาณกันขโมย

7. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ จำนวนผู้ร่วมพักอาศัยประเภทที่พักอาศัย อพาร์ทเมนต์ พอพัก และ คอนโดมิเนียม

จากตัวแปรตาม ตัวแปรอิสระและแหล่งอ้างอิงที่มาของตัวแปร สรุปได้ดังตารางที่ 1-1

ตารางที่ 1-1 สรุปตัวแปรและแนวคิดทฤษฎีที่มาของตัวแปร

ตัวแปร	แนวคิด ทฤษฎี
ตัวแปรตาม	
ความหวาดกลัว ฯ	แนวคิดความหวาดกลัวอาชญากรรม (Fear of crime concept)
1. ความรู้สึกกังวล ฯ	ของ แจ็คสัน (Jackson, 2005)
2. พฤติกรรม ฯ	โมเดลความหวาดกลัวอาชญากรรม (Fear of crime concept) ของ กาโรฟาโล (Garofalo, 1981), เมย์, ราเดอร์ และกู๊ดรัม (May, Rader & Goodrum, 2010)
ตัวแปรอิสระ	
1. การรับรู้ความเสี่ยง	แนวคิดภาวะเสี่ยง (Valnability concept) ของ แจ็คสัน (Jackson, 2005) และ ของ กาโรฟาโล (Garofalo, 1981)
2. แบบแผนการ ดำเนินชีวิตแบบ เปิดเผยตัวเอง	ทฤษฎีรูปแบบการดำเนินชีวิตที่เปิดเผยตัวเองต่อผู้กระทำผิด (Life Style Exposure Theory) ทฤษฎีการกระทำที่เป็นกิจวัตร (Routine Activity Theory) ทฤษฎี สถานที่เบี่ยงเบน (Deviant Place Theory)
3. ทักษะติดต่อ กระบวนการยุติธรรม	แนวคิดภาวะเสี่ยง – ปัจจัยการรับรู้บริบทชุมชน บรุนตัน และเสตอร์จิส (Brunton, I., & Sturgis, P., 2011)
4. การรับรู้ข่าวสาร ฯ	แนวคิดภาวะเสี่ยง ของ แจ็คสัน (Jackson, 2005) โมเดลความหวาดกลัวอาชญากรรมของ กาโรฟาโล (Garofalo, 1981) ปัจจัยการรับรู้บริบทชุมชน
5. ปัจจัยด้านความ ปลอดภัยที่พกอาศัย	แนวคิดการรับรู้บริบทเสี่ยง ของ แจ็คสัน (Jackson, 2005) และ ของ บรุนตัน สมิทท์ และเสตอร์จิส (Brunton-Smith, I., & Sturgis, P., 2011) ทฤษฎีการกระทำที่เป็นกิจวัตร (Routine activity theory) ปัจจัย ภาวะของการขาดการป้องกันที่มีประสิทธิภาพ (Lack of a capable guardian)
6. ปัจจัยส่วนบุคคล	แนวคิดลักษณะของเหยื่อ เฮนติก (Hentig, 1948) กาโรฟาโล (Garofalo, 1981) และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ จำนวนผู้พกอาศัย ประเภทที่พกอาศัย

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพัก คอนโดมิเนียม จำนวนไม่ทราบแน่นอน (Infinite population)

กลุ่มตัวอย่าง

ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 392 คน

กำหนดวิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratify sampling) ด้วยตัวแปรประเภทที่พักอาศัย เพศ และพื้นที่

3. ขอบเขตด้านพื้นที่

ครอบคลุมพื้นที่ 3 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมือง อำเภอพานทอง และเขตปกครองพิเศษพัทยา เกณฑ์การเลือกพื้นที่ ให้ครอบคลุมกลุ่มเป้าหมายที่มีลักษณะหลากหลายด้านกลุ่มประชากร และครอบคลุมที่พักอาศัยประเภทต่าง ๆ

อำเภอเมืองจังหวัดชลบุรี เป็นบริเวณที่ประชากรส่วนใหญ่จะเป็นข้าราชการ คนทำงานรัฐวิสาหกิจ เป็นกลุ่มที่มีการศึกษาและมีรายได้สูง และความเป็นเมืองและย่านธุรกิจจึงมีที่พักอาศัยประเภทอาคารสูงจำนวนมาก ประกอบกับเป็นที่ตั้งของสถานศึกษาที่มีชื่อเสียงหลายแห่ง ทำให้มีอาคารที่พักอาศัยเกิดขึ้นรอบ ๆ สถานศึกษา

อำเภอพานทอง เป็นที่ตั้งของบริเวณเขตนิคมอมตะนคร ซึ่งจะมีพนักงานบริษัทและพนักงานฝ่ายผลิต ส่วนใหญ่จะเป็นประชากรแฝงที่เดินทางเข้ามาทำงาน และมีการพักอาศัยหนาแน่น

เขตปกครองพิเศษพัทยา เป็นพื้นที่ที่มีความหลากหลายซับซ้อนของภาคธุรกิจบริการต่าง ๆ ทำให้มีที่พักอาศัยประเภทอาคารสูงจำนวนมาก

4. ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลา 6 เดือน กรกฎาคม – ธันวาคม พ.ศ. 2560

นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

อาชญากรรม หมายถึง การกระทำที่ส่งผลเสียหายต่อบุคคลอื่น อาจเป็นด้านชีวิตร่างกาย ด้านทรัพย์สิน และด้านจิตใจหรืออารมณ์ความรู้สึก ได้แก่ การฆาตกรรม การทำร้ายร่างกาย ถูกข่มขู่ คุกคาม ลวนลามทางเพศ ถูกข่มขืน และการถูกฉกชิงวิ่งราว ถูกลักทรัพย์ ถูกจี้ ถูกจี้แฉงเบงบุกรุกเข้าไปในห้องพักทั้งขณะอยู่และไม้อยู่ กลัวการมั่วสุม การช่องสุมของคนที่พักในอาคารเดียวกัน เดียวกัน การแอบมองหรือถ้ามอง การลักรถยนต์ ลักรถจักรยานยนต์ การลักทรัพย์สินในรถยนต์ หรืออุปกรณ์รถยนต์รถจักรยานยนต์ที่จอดไว้บริเวณที่พักอาศัย

ความหวาดกลัวอาชญากรรม หมายถึง ความรู้สึกกังวลว่าตนเองอาจตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทต่อชีวิตร่างกาย ต่อทรัพย์สิน และต่อจิตใจ และความรู้สึกหวาดกลัวจากคนที่ตกเป็นเหยื่อและไม่ตกเป็นเหยื่อเป็นผลจากกระบวนการทางจิตวิทยาที่เกิดจากบุคคลรับรู้ว่าคุณเองมีความเสี่ยง หรืออยู่ในภาวะที่อาจไม่อันตรายทั้งนี้ ความหวาดกลัวอาจเป็นแค่ “ความรู้สึกกังวล” เพียงอย่างเดียว หรืออาจแสดง “พฤติกรรม” ออกมาด้วย ความหวาดกลัวอาชญากรรม การศึกษาครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ 1. ความกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม หมายถึง อารมณ์หรือความรู้สึกวิตก ห่วง หวาดหวั่น ว่าตนเองจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทต่อชีวิตร่างกาย ต่อทรัพย์สิน และต่อจิตใจ ได้แก่ รู้สึกไม่กังวลเลย กังวลเล็กน้อย กังวลปานกลาง กังวลมาก กังวลมากที่สุด 2. พฤติกรรมที่แสดงออก หมายถึง ปฏิบัติการที่บุคคลแสดงออกเมื่อเกิดความหวาดกลัวอาชญากรรม แบ่งเป็น 4 รูปแบบ คือ พฤติกรรมหลีกเลี่ยง หมายถึง การงด การลด การเลี่ยงพฤติกรรมที่อาจนำตนเองไปตกอยู่ในสถานการณ์ที่อาจมีอันตราย ได้แก่ หลีกเลี่ยงการออกนอกที่พักในเวลากลางคืน หลีกเลี่ยงการไปในที่เปลี่ยว สถานบันเทิงที่อาจมีการทะเลาะวิวาท พฤติกรรมป้องกัน หมายถึง การกระทำบางอย่างที่ช่วยป้องกันไม่ให้ภัยเข้าถึงตัว เข้าถึงทรัพย์สินได้ง่าย ได้แก่ การพกพาอาวุธ หรืออุปกรณ์ที่ใช้แทนอาวุธ ได้แก่ สเปร์ยพริกไทย ปืนไฟฟ้า และอื่น ๆ การติดตั้งและใช้อุปกรณ์เพื่อความปลอดภัยการการป้องกันอาชญากรรม ได้แก่ สัญญาณกันขโมย โทรทัสน์วงจรปิด (CCTV) และใช้ตู้নিরภัยของที่พัก รวมถึงการทำความคุ้นเคยสนิทสนมกับคนในย่านที่พักอาศัย พฤติกรรมที่ทำให้มีการสูญเสียน้อยที่สุดหากเกิดอาชญากรรมขึ้น หมายถึง การกระทำที่เป็นหลักประกันว่าหากต้องตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจะมีความเสียหายน้อยที่สุด ได้แก่ การไม่พกเงินหรือทรัพย์สินมีค่าเกินมากเกินไป ไม่แต่งกายด้วยเครื่องประดับราคาแพงเมื่อออกนอกบ้าน พฤติกรรมการหาข้อมูลข่าวสาร หมายถึง การสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมกับคนอื่น ๆ

การรับรู้ความเสี่ยง หมายถึง การประเมิน โอกาสเสี่ยงที่ตนเองจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทต่อชีวิตร่างกาย ต่อทรัพย์สิน และต่อจิตใจต่าง ๆ เมื่อเปรียบเทียบกับคนอื่น ๆ ในชุมชนเดียวกัน ได้แก่ เสี่ยงน้อยกว่าคนอื่น เสี่ยงเท่า ๆ กับคนอื่น และเสี่ยงมากกว่าคนอื่น

แบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง หมายถึง วิธีการใช้ชีวิตซึ่งมีกิจกรรมที่เปิดเผยตัวเองต่อภายนอก ทำให้ผู้กระทำผิดเข้าถึงตัวได้ง่าย โดยเป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการกระทำที่ ได้แก่ ต้องเดินทางออกไปทำงานหรือไปเรียนหนังสือ พบปะเยี่ยมเพื่อนและญาติพี่น้อง การเดินทางกลับบ้านค่ำมีเป็นประจำ และเป็นกิจกรรมสันตนาการ เช่น สักสรรค์กับเพื่อน รับประทานอาหารค่ำนอกบ้าน ไปชมภาพยนตร์ ไปสถานบันเทิง ออกนอกบ้านล่ามั่งในเวลา กลางคืน

การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร หมายถึง การรับรู้บริบทชุมชนถึงสถานการณ์อาชญากรรมโดยการรับข้อมูลข่าวสารจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ได้แก่ สื่อโทรทัศน์ Internet และ Social Media สื่อ

สิ่งพิมพ์ ป้ายโฆษณาในชุมชน การบอกเล่าของคนในชุมชน เคยพบเห็นเหตุการณ์อาชญากรรม เกิดอาชญากรรมกับคนใกล้ชิด รวมทั้งเคยเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ทัศนคติต่อกระบวนการยุติธรรม หมายถึง ความรู้สึกทั้งทางบวกและทางลบต่อการปฏิบัติงานของตำรวจและกระบวนการยุติธรรมไทย ได้แก่ ประสิทธิภาพการทำงานป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมให้กับการป้องกันปราบปรามในชุมชน ความรวดเร็วของการเข้าควบคุมที่เกิดเหตุร้าย การลาดตระเวนอย่างสม่ำเสมอของสายตรวจ ความร่วมมือใกล้ชิดกับชุมชนการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม และกระบวนการดำเนินคดีรวดเร็วและยุติธรรม

ปัจจัยด้านความปลอดภัยที่พักอาศัย แบ่งเป็น ลักษณะทางกายภาพ และระบบรักษาความปลอดภัย

ลักษณะทางกายภาพ หมายถึงชนิดของที่พักอาศัย ได้แก่ อพาร์ทเมนต์ หอพัก คอนโดมิเนียม จำนวนชั้นและชั้นที่พักอาศัย

ระบบรักษาความปลอดภัย ได้แก่ แสงสว่างรอบ ๆ อาคาร บริเวณที่จอดรถ และทางเดิน ทางเดิน มีรั้วรอบขอบชิด ป้องกันการบุกรุกจากบุคคลภายนอก พนักงานรักษาความปลอดภัย บัตรอิเล็กทรอนิกส์เข้าออกอาคาร (Keycard) CCTV และระบบสัญญาณเตือนภัย

ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง เพศ อายุ อาชีพ และจำนวนผู้ร่วมพักอาศัย

ประเภทที่พักอาศัย หมายถึง สถานที่ ที่ผู้ตอบพักอาศัยในปัจจุบัน แบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1. อพาร์ทเมนต์ คือที่พักอาศัยที่มีลักษณะเป็นอาคาร ห้องพักที่มีขนาดพื้นที่ใช้สอยอย่างจำกัด ไม่สามารถแบ่งพื้นที่เป็นส่วนๆ เครื่องอำนวยความสะดวกภายในห้องพักมีไม่มากเหมาะแก่การดำรงชีพแบบออกไปทำงาน และ กลับเข้าห้องเพื่อพักผ่อนเท่านั้น ผู้พักอาศัยเป็นเพียงผู้เช่าไม่มีกรรมสิทธิ์ 2. หอพัก คือ ที่พักอาศัยมีขนาดพื้นที่ใช้สอยน้อย เครื่องอำนวยความสะดวกภายในห้องพักไม่มาก เหมาะแก่การดำรงชีพแบบออกไปทำงาน และกลับเข้าห้องเพื่อพักผ่อนเท่านั้น ผู้พักอาศัยเป็นเพียงผู้เช่า 3. คอนโดมิเนียม คือที่พักอาศัยที่มีลักษณะอาคารสูง ส่วนใหญ่ผู้พักอาศัยมีกรรมสิทธิ์แต่ละห้องมีพื้นที่ใช้สอยแบ่งพื้นที่ภายในห้อง ออกเป็นห้องนอน ห้องน้ำ ห้องครัว และมีพื้นที่ส่วนกลางให้ผู้พักอาศัยใช้ร่วมกัน

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยเรื่อง ความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพัก และ คอนโดมิเนียม ของประชาชนในจังหวัดชลบุรี เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความรู้สึกลัวหวาดกลัวซึ่ง ปัจจัยจิตโครงสร้างทางจิตวิทยาปัจจัยหนึ่ง (Psychological construct) ความรู้สึกลัวหวาดกลัวเป็นผลมาจากองค์ประกอบหลาย ๆ ส่วน ได้แก่ สิ่งเร้าภายนอก กระบวนการรับรู้ของแต่ละบุคคล รวมถึง ปัจจัยด้านบุคลิกภาพของแต่ละบุคคล ผู้วิจัยทบทวนวรรณกรรมเพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษา ครอบคลุมหัวข้อต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

แนวคิดอาชญากรรม และความหวาดกลัวอาชญากรรม

แนวคิดการรับรู้ความเสี่ยง (Perceived risk)

แนวคิดเหยื่อและทฤษฎีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victim and victimization)

แนวคิดการรับรู้บริบทเสี่ยง (Perceived risky context)

แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อ

ข้อมูลพื้นที่จังหวัดชลบุรี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดอาชญากรรมและความหวาดกลัวอาชญากรรม

แนวคิดอาชญากรรม

ความหมายของอาชญากรรม

เมื่อกล่าวถึงอาชญากรรมคนส่วนมากจะนึกถึงพฤติกรรมหรือการกระทำที่ฝ่าฝืน กฎหมายอาญา ผิดข้อบัญญัติหรือข้อห้ามของกฎหมาย ผู้กระทำผิดต้องได้รับการลงโทษ แต่โดย ความเป็นจริงแล้ว มีการให้ความหมายอาชญากรรมไว้อย่างกว้างขวาง อึ้งนพ ชูบำรุง และ อุนิศา เลิศโตมรสกุล (2555) ได้รวมการให้ความหมายตามมุมมองของศาสตร์ต่าง ๆ สรุปได้ ดังนี้

นิติศาสตร์ ให้ความหมายอาชญากรรมว่า เป็นการกระทำหรืองดเว้นการกระทำที่มีโทษ ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ (Fattah, 1997)

รัฐศาสตร์ ให้ความหมายอาชญากรรมคือ พฤติกรรมที่บัญญัติว่า โดยผู้มีอำนาจในสังคม ในรูปแบบการเมืองว่าผิด (Quinney, 1970)

สังคมวิทยา ให้ความหมายอาชญากรรมว่า เป็นพฤติกรรมที่เป็นปฏิปักษ์ต่อสังคม และ ต้องถูกปราบปราม เพื่อรักษาสังคมให้ดำรงอยู่ต่อไปได้ (Parmelee & Wood, 1998)

จิตเวชและจิตวิทยา ให้ความหมายอาชญากรรมว่า เป็นการปรับตัวที่ไม่ถูกต้อง ทำให้เกิดความยุ่งยากที่จะทำตัวให้สอดคล้องกับสถานะแวดล้อม (Fattah, 1997)

ส่วนมุมมองของนักอาชญาวิทยา จะมองกันในแง่ของความร้ายแรงของการกระทำและความเลวร้ายที่มีอยู่ในตัวของผู้กระทำ เป็นการให้ความหมายอย่างแคบ ซึ่งหมายถึงการกระทำที่มีลักษณะชั่วร้าย และเป็นอันตรายต่อสังคมอย่างมาก ดังเช่น สูดสงวน สธิสร (2547) ให้ความหมายว่าอาชญากรรมเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ก่อให้เกิดการสูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สิน เป็นเรื่องที่น่ากลัว และร้ายแรงเป็นสิ่งที่ทุกคนไม่ต้องการเข้าไปเกี่ยวข้อง การกระทำใดๆก็ตามที่มีลักษณะเป็นการฝ่าฝืน หรือขัดต่อตัวบทกฎหมายที่ได้บัญญัติไว้ และผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับการลงโทษตามตัวบทกฎหมายที่กำหนดไว้ในขณะนั้น

จากมุมมองของสาขาต่าง ๆ ความหมายอาชญากรรมครอบคลุมพฤติกรรมที่กฎหมายระบุไว้ว่าเป็นความผิดและมีบทลงโทษ รวมถึงการกระทำที่ผิดต่อศีลธรรม โดยการกระทำต่าง ๆ เหล่านี้ส่งผลให้ผู้อื่นสูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สิน หรือรู้สึกถูกคุกคาม เกิดความกลัว

ประเภทของอาชญากรรม

อาชญากรรมเป็นปัญหาสังคมที่ทุกฝ่ายให้ความสำคัญ ดังนั้น การจำแนกประเภทของอาชญากรรมจึงมีการจำแนกได้หลายแบบตามความสนใจและจุดเน้นของผู้เกี่ยวข้อง ส่วนสาขาอาชญาวิทยา จำแนกประเภทอาชญากรรมด้วย 3 หลักใหญ่ คือ

1. การจำแนกประเภทอาชญากรรมโดยยึดหลักกฎหมาย (Legal typology)

ในทางกฎหมาย พิจารณาว่าการกระทำนั้นขัดต่อศีลธรรมอันดีงาม (Mala in se) หรือขัดต่อกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับของสังคม (Mala prohibita) จนมีบทลงโทษ และพิจารณาถึงผลกระทบของการกระทำนั้นๆ ว่ามีผลกระทบที่เอนต่อชีวิตมนุษย์หรือมีผลขัดต่อหลักศีลธรรม ซึ่งเป็นที่ยอมรับของคน โดยส่วนรวมหรือไม่ โดยแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะย่อย

1.1 แบ่งตามความร้ายแรงของการลงโทษ ได้แก่ อาชญากรรมที่ต้องโทษจำคุกหรือถึงขั้นประหารชีวิตเรียกว่าอาชญากรรมร้ายแรง (Felonies) อาชญากรรมที่ต้องโทษปรับหรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี เรียกว่าอาชญากรรมไม่ร้ายแรง (Misdemeanors)

1.2 แบ่งตามผลกระทบต่อบุคคลและทรัพย์สินบุคคล ได้แก่ อาชญากรรมต่อบุคคล (Personal crime) อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน (Property crime) และอาชญากรรมที่ทำลายความเป็นระเบียบของสังคม (Public order crime) เช่น การพนัน ยาเสพติด ขายบริการทางเพศ

1.3 แบ่งตามศีลธรรม ได้แก่ อาชญากรรมที่มีความผิดในตัวเอง และมีความผิด เพราะกฎหมายระบุไว้ (Coughlin, 1967)

การยึดหลักกฎหมายใช้แนวคิดอาชญาวิทยาแบบดั้งเดิม (Classic) เป็นวิธีเก่าแก่ที่สุด การจำแนกโดยยึดหลักกฎหมายถูกวิพากษ์ว่าขาดการพิจารณาปัจจัยทางสังคม ไม่อาจเปรียบเทียบระหว่างประเทศได้ เนื่องจากแต่ละประเทศมีระบบกฎหมายแตกต่างกัน

2. การจำแนกประเภทอาชญากรรมโดยยึดหลักปัจเจก (Individual typology)

ลอมโบโซ (Lomboso, 2006) นักอาชญาวิทยาชาวอิตาลีคนแรก จำแนกอาชญากรรมโดยยึดหลักปัจเจกบุคคลไว้ ประเภท ได้แก่ อาชญากรโดยกำเนิด อาชญากรจิตผิดปกติ อาชญากรค้นหา อาชญากรตามโอกาส อาชญากรตัดสินใจ และอาชญากรต่ำทรามทางจิตใจ

นักจิตวิทยาก็จำแนกประเภทอาชญากรรม โดยยึดหลักปัจเจกของอาชญากร เช่นกัน ได้แก่ พวกที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ พวกอารมณ์ไม่มั่นคง พวกมุ่งร้ายคนอื่น พวกปฏิบัติสังคมนิยม พวกไม่ยอมปฏิบัติตามกฎสังคม และพวกก้าวร้าว

การจำแนกโดยคำนึงถึงปัจจัยบุคคลนี้เป็นแนวคิดแบบปฏิฐานนิยม (Positivism) ที่มีประโยชน์ต่อการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรม ถูกวิพากษ์ว่าขาดปัจจัยทางสังคม ทำให้ไม่มีประโยชน์มากนักต่อสาขาสังคมวิทยา

3. การจำแนกประเภทอาชญากรรมโดยยึดหลักสังคม (Social typology)

นักอาชญาวิทยาถือว่าอาชญากรรมเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมอย่างหนึ่ง ดังนั้น ในการจำแนกจึงพิจารณาสิ่งแวดล้อมทางสังคมเป็นหลัก ซึ่งทำให้อาชญากรรมถูกแบ่งออกเป็น 4 ชนิด ได้แก่

อาชญากรรมดั้งเดิม (Convention crimes)

แบ่งได้เป็น 2 กลุ่มย่อย คือ

อาชญากรรมที่กระทำด้วยความรุนแรง (Violence crime) ได้แก่ ฆาตกรรม (Murder) การข่มขืนกระทำชำเรา (Forcible rape) การปล้น (Robber) การทำร้ายร่างกาย (Assault)

อาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน (Property crime) ได้แก่ ข่องเบา (Burglary) การลักทรัพย์ (Larceny) การขโมยยานยนต์ (Motor vehicle theft) การโกง (Fraud) การลอบวางเพลิง (Arson) การทำลายสิ่งสาธารณะประโยชน์ (Vandalism)

อาชญากรรมเกี่ยวกับงานอาชีพ (White collar crime) เป็นอาชญากรรมที่ใช้ความเชี่ยวชาญหรือความเป็นมืออาชีพ เช่น การโฆษณาหลอกลวง (Deceptive advertising) การโกงภาษี (Tax fraud) การรับสินบน (Bribery) การละเมิดกฎหมายสิ่งแวดล้อม (Environment law violations) การทำจารกรรมด้านอุตสาหกรรม (Industrial espionage) การยักยอก (Embezzlement) การหลอกลวงในทางการแพทย์ (Medical quackery)

องค์กรอาชญากรรม (Organized crime) เป็นกิจกรรมที่มีการจัดตั้งเป็นองค์กร โดยมุ่งหาผลประโยชน์โดยวิธีผิดกฎหมาย มีลักษณะเป็นเครือข่าย

อาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อ (Victimless crime) มีลักษณะที่ไม่ปรากฏผู้เสียหายชัดเจน แต่เกิดความเสียหายต่อความเป็นระเบียบของสังคมในภาพรวม (Public order crime) เช่น การใช้ยาเสพติด (Drug use) การพนัน (Gambling) การขายบริการทางเพศ (Prostitution) ภาพลามกอนาจาร (Pornography)

อาชญากรรมอื่น ๆ ในบริบทสังคมปัจจุบัน

นอกจากนั้น ยังมีอาชญากรรมอื่น ๆ ที่ไม่รวมอยู่กับการจำแนกด้วยหลักใหญ่ ๆ ดังกล่าวข้างต้น เช่น อาชญากรรมอันเกิดจากความเกลียดชัง (Hate crimes) คือ การใช้ความรุนแรงหรือการข่มขู่ให้เกิดความกลัว ต่อคนหรือกลุ่มคนที่ไม่พึงประสงค์อันเนื่องมาจากความแตกต่างทางเชื้อชาติ ศาสนา หรือชนกลุ่มน้อย กลุ่มเพศทางเลือก และการก่อการร้าย (Terrorism) คือ การกระทำรุนแรงต่อผู้บริสุทธิ์ เพื่อให้บรรลุผลทางการเมือง อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ (Cyber crime) อาชญากรรมข้ามประเทศ (Transnational Crime) ที่มีทั้งแบบรุนแรงและไม่รุนแรง ทั้งแบบเป็นองค์กรและไม่เป็นองค์กร ซึ่งปัจจุบันเกิดขึ้นมากเนื่องจากมีความสะดวกในการเดินทางและการติดต่อสื่อสาร รวมทั้งมีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองของหลายประเทศที่ทำให้เกิดการแบ่งแยกดินแดน เกิดการปรับตัวไม่ทัน นำไปสู่อาชญากรรมข้ามชาติ (Siegel, 2007)

สรุป ความหมายและประเภทของอาชญากรรม

จากความหมายและความสำคัญของอาชญากรรมดังกล่าว จะเห็นได้ว่าอาชญากรรมเป็นปัญหาาร่วมของสังคม ทำให้มีการจำแนกประเภทอาชญากรรมหลากหลายตามความสนใจและเป้าหมายของสาขานั้น ๆ สาขาอาชญวิทยาเป็นศาสตร์ที่มีความเป็นสหวิทยาการ บูรณาการมุมมองของศาสตร์ต่าง ๆ การจำแนกประเภทอาชญากรรมจึงมีหลายลักษณะเช่นกัน มิติที่ใช้มุมมองด้านกฎหมาย ด้านสังคม ด้านความรุนแรงของผลกระทบ ผู้ได้รับผลกระทบ ปัญหาอาชญากรรมในแต่ละสังคมแตกต่างกันขึ้นอยู่กับบริบทสภาพแวดล้อม การเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาของสังคมนั้น ๆ ในด้านผลกระทบ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัญหาความหวาดกลัวอาชญากรรม จะให้ขอบเขตอาชญากรรมประเภทดั้งเดิม คือ “อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย” ได้แก่ การทำร้ายร่างกายให้ได้รับบาดเจ็บไม่มากจนถึงบาดเจ็บรุนแรง จนเสียชีวิต รวมทั้งการข่มขู่คุกคามด้วยวาจา ทำทางให้เกิดความหวาดกลัว และ “อาชญากรรมที่ประสงค์ต่อทรัพย์สิน” ได้แก่ การล้วงกระเป๋า ฉกชิงวิ่งราว การจี้ปล้น การจี้แฉงะบุกรุกเคหสถานเพื่อลักทรัพย์ ซึ่งอาชญากรรม 2 ประเภทนี้มักปรากฏเป็นข่าวตามสื่อต่าง ๆ ทำให้คนในสังคมเกิดความหวาดกลัวได้มากกว่าอาชญากรรมประเภทอื่น ๆ และยังรู้สึกว่าเป็นเรื่องใกล้ตัวที่อาจเกิดขึ้นได้กับคนทั่ว ๆ ไป โดยเฉพาะเจาะจงกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

ความสำคัญของอาชญากรรม

อาชญากรรมในปัจจุบันมีแนวโน้มจะรุนแรงและซับซ้อนมากขึ้นความเจริญทางเทคโนโลยี และ ความทันสมัยของการสื่อสารแขนงต่างๆ สิ่งที่ยืนยันได้ก็คือสถิติอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้นแต่ละปี ข่าวดังอาชญากรรมตามหน้าหนังสือพิมพ์หรือสื่อต่างๆ หน่วยงานยุติธรรมที่ตั้งขึ้นมาใหม่หรือระบบงานที่มีการปรับปรุงระบบงานขึ้นมาใหม่ เพื่อรองรับปัญหาอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปี จนเรียกได้ว่า ล้นคุก ขอบเขตและปริมาณความร้ายแรงของอาชญากรรมเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของบุคคลทั่วไป เพราะขอบเขตของอาชญากรรมเป็นตัวบ่งชี้ถึงความร้ายแรงของอาชญากรรม ที่สามารถนำไปเปรียบเทียบกับอาชญากรรมในอดีตหรือคาดคะเนกับปัญหาอาชญากรรมในอนาคต

แนวคิดความหวาดกลัวอาชญากรรม

ความหวาดกลัวเป็นปฏิกิริยาที่แสดงออกทางอารมณ์เมื่อบุคคลรู้สึกอยู่ในอันตรายและรู้สึกกังวล ความรู้สึกดังกล่าวจะเกิดขึ้นเมื่อมีภาวะคุกคาม ความหวาดกลัวอาชญากรรมเกิดขึ้นเมื่อบุคคลรับรู้ถึงสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอาชญากรรม ความหวาดกลัวและปฏิกิริยาที่แสดงออกถึงความหวาดกลัวสามารถใช้เป็นตัวชี้วัดสถิติอาชญากรรมในสังคมได้เป็นอย่างดี (Garofalo, 1981)

ความหมายของความหวาดกลัวอาชญากรรม

US Legal Dictionary ให้มุมมองความหวาดกลัวอาชญากรรมว่าหมายถึงความรู้สึกกลัวที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งอาจจะไม่ใช่เรื่องเดียวกับความน่าจะเป็นที่จะตกเป็นเหยื่อ ความหวาดกลัวเป็นความรู้สึกของสาธารณะ ที่คิด และเชื่อเกี่ยวกับการถูกคุกคามด้วยอาชญากรรม

National Crime Victimization Survey (NCVS) ของ The United States Bureau of Justice Statistics (BJS) ให้ขอบเขตของความหวาดกลัวอาชญากรรมว่า เป็นความรู้สึก “หวาดกลัว” (Fear) “เกรงกลัว” (Afraid) และ “กังวล” (Worry) ต่ออาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นในชุมชน และเกิดขึ้นกับตัวเอง

วิลเลียม แม็คเชน และเอเคอร์ (William, McShane & Akers, 2000) ให้ความหมายความหวาดกลัวว่าเป็นความรู้สึก กลัว เกรงกลัว กังวล กลัว คือหวาดหวั่น ๆ อยู่ภายในใจ หรือ เกรงกลัว ซึ่งเป็นความรู้สึกที่มากกว่าหวาดหวั่น และความรู้สึกกังวลใจ (Worry) ซึ่งหากบุคคลเกิดความรู้สึกต่าง ๆ เหล่านี้มาก ๆ อาจส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของบุคคลได้

แจ็กสัน (Jackson, 2005; 2009) ให้ความหมายความหวาดกลัวอาชญากรรมว่า หมายถึงความรู้สึกกังวลว่าตนเองจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทต่าง ๆ โดยเป็นความรู้สึกเชิงสัมพัทธ์คือบุคคลประเมินว่าอาชญากรรมมีโอกาสเกิดขึ้นกับตนเองมากกว่าหรือน้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับคนอื่น ๆ ในชุมชนเดียวกัน

แซ็คโค และแกล็คแมน (Sacco & Glackman, 2009) ให้ความหมายว่าเป็นความรู้สึกที่กังวลว่าตนเองตกอยู่ในสถานการณ์เสี่ยงหรืออยู่ในอันตราย เป็นผลของกระบวนการทางจิตวิทยา อันเกิดจากความไม่มั่นใจในอำนาจในตนที่จะควบคุมป้องกันอาชญากรรมได้ และ แซ็คโค (Sacco, 2010) ระบุเพิ่มเติมว่าความรู้สึกที่กังวลดังกล่าวเกิดในเพศหญิงมากกว่าเพศชาย

เวนนีย์ (Wynne, 2008) ให้ความหมายว่าเป็นความรู้สึกเกี่ยวกับความปลอดภัยจากอาชญากรรมของในชุมชน ซึ่งบุคคลจะมีความรู้สึกไม่ปลอดภัยมากน้อยต่างกัน และหวาดกลัวอาชญากรรมแต่ละประเภทต่างกัน ขึ้นอยู่กับปัจจัยทางชีวภาพและปัจจัยทางสังคมของบุคคล ปัจจัยทางชีวภาพ เช่น เพศ อายุ สัญชาติ และปัจจัยทางสังคม เช่น ชนชั้น เศรษฐกิจ รวมถึงความยึดโยงของคนในสังคม

เฟอร์ราโร (Ferraro, 1981) ให้ความหมายความหวาดกลัวอาชญากรรมว่า เป็นอารมณ์ของบุคคลที่แสดงออกถึงความรู้สึกวิตกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม รวมทั้งรูปลักษณะของบุคคล หรือสัญลักษณ์บางอย่างที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม

เฟอร์ราโร และแกรงก์ (Ferraro & Grange, 1987) ระบุว่า ความหวาดกลัวอาชญากรรมเป็นกระบวนการทางจิตวิทยาที่บุคคลรับรู้สภาพแวดล้อมที่อันตรายรอบตัวและในชุมชน และตระหนักถึงโอกาสเสี่ยงที่ตนเองและบุคคลใกล้ชิดจะตกเป็นเหยื่อ และกลัวว่าจะเกิดอาชญากรรมกับตนเอง

วิสเซอร์ โชลต์ และชีพเปอร์ (Visser, Scholte & Scheepers, 2013) ให้ความหมายความหวาดกลัวอาชญากรรมว่า หมายถึง ความรู้สึกกลัว ความรู้สึกไม่ปลอดภัย ที่เกิดจากความไม่ไว้วางใจระบบป้องกันความปลอดภัยในสังคมที่ตนเองอาศัยอยู่

ไกรวิน วัฒนะสิน (2546) หมายถึง ความรู้สึกไม่ปลอดภัยบุคคล หรือความรู้สึกเสี่ยงว่าจะเกิดอาชญากรรมทั้งต่อชีวิตและทรัพย์สินของกับตนเอง

กิตติศักดิ์ เจริญศิริประเสริฐ จอมเดช ตรีเมฆ และอารณีย์ วิวัฒนาการณ์ (2557) ให้ความหมายว่าความหวาดกลัวอาชญากรรม หมายถึง การรับรู้สภาพแวดล้อมที่มีสิ่งที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม เช่น มีสถานบันเทิงจำนวนมาก มีชอกชอยหรือมุมอับหรือที่ลับตา มีสถิติอาชญากรรมการลักขโมย จี๊ปลักสูง

ศศิภาณูจน์ ศรีโสภณ (2558) ให้ความหมายในแง่ความรู้สึกไม่ปลอดภัยของคนต่างถิ่นที่เพิ่งย้ายเข้ามาอาศัยอยู่ในชุมชน เกิดจากไม่คุ้นเคยกับคนและสถานที่

นิศพล รักษาธรรม, เกษมสานต์ โชติชาครพันธุ์ และประพนธ์ สหพัฒนา (2559) ให้ความหมายความหวาดกลัวอาชญากรรมว่า หมายถึง ความหวาดกลัวการถูกทำร้ายร่างกาย การคุกคามทางเพศ การข่มขืน และความหวาดกลัวแสดงออกมาทางพฤติกรรม หลีกเลี่ยงการเดินทางคนเดียว การเดินทางกลางคืน การไม่แต่งกายต่อแหลม และการพกพาอาวุธหรืออุปกรณ์ป้องกันตัว

ณัฐวิทย์ ใจชมชื่น (2556) และ จิตติวัฒน์ ฤชานุกูล (2552) ให้ความหมายความหวาดกลัวอาชญากรรมว่า หมายถึง ความกังวลว่าตนเองอาจไม่ปลอดภัย ทั้งในขณะที่พักอาศัยและในที่สาธารณะ อันเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมสังคมไร้ระเบียบ

จากมุมมองเกี่ยวกับความหวาดกลัวอาชญากรรมดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ความหวาดกลัวอาชญากรรมแบ่งเป็น 2 ลักษณะ ลักษณะที่ 1 เป็นอารมณ์ ความรู้สึกของบุคคลที่เกิดจากสิ่งเร้าที่มาจากภายนอกคือสภาพแวดล้อมสังคมที่ไร้ระเบียบ ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม รวมถึงระบบคุ้มครองป้องกันของของสังคม ส่งผลให้เกิดความรู้สึกกังวล วิตก หวาดหวั่น ถึงอันตรายที่เกิดจากมีผู้เจตนากระทำให้เกิดความเสียหายต่อชีวิตและร่างกาย รวมถึงการข่มขู่คุกคาม รบกวน ลักษณะที่ 2 เป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกเมื่อเกิดความหวาดกลัว ด้วยการหลีกเลี่ยงสถานการณ์เสี่ยง และป้องกันตัวเองจากความเสียหายของการตกเป็นเหยื่อ ความหวาดกลัวเป็นผลจากกระบวนการทางจิตวิทยาของบุคคลที่เกิดจากการรับรู้และการประเมินความเสี่ยงของตนเอง ไม่ได้เกิดจากการปัญหาอาชญากรรมซึ่งเป็นสิ่งเร้าจากภายนอกเพียงอย่างเดียว

ความสำคัญของความหวาดกลัว

หากกล่าวถึงสถิติอาชญากรรมของสังคม ส่วนใหญ่ที่ใช้อ้างอิงคือ การวัดจากสถิติของทางราชการ โดยตรง หมายถึง จำนวนอาชญากรรมจากบันทึกของหน่วยงานยุติธรรมกระแสหลัก ได้แก่ ตำรวจ อัยการ ศาล และราชทัณฑ์ ซึ่งการใช้สถิติเป็นทางการจากหน่วยงานเหล่านี้มีข้อโต้แย้งว่าเป็นสถิติที่ได้จากการแจ้งความ หรือเฉพาะที่เป็นคดีความเท่านั้น ในความเป็นจริงยังมีอาชญากรรมอีกจำนวนไม่น้อยที่ผู้เสียหายไม่ได้แจ้งความกับทางการ (Wynne, 2008) ดังนั้น จึงมีการวัดสถิติอาชญากรรมอีกรูปแบบหนึ่งคือ การวัดจากการฝ่ายผู้เสียหาย (Surveying crime victims) หรือการสำรวจสถิติอาชญากรรมจากการเปิดเผยของผู้เสียหาย (Victimization survey) คือ การสำรวจความหวาดกลัว การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Fear of victimization) หรือเรียกย่อ ๆ ว่า ความหวาดกลัวอาชญากรรม (Fear of crimes) (Mark & Stafford, 1983) ซึ่งอาจวัดได้จากพฤติกรรมอันเป็นปฏิกิริยาตอบโต้ต่ออาชญากรรมในลักษณะต่างๆ ได้แก่ พฤติกรรมการหลีกเลี่ยงจากอาชญากรรม เช่น การไม่ออกจากบ้านในช่วง กลางคืน พฤติกรรมการป้องกันอาชญากรรม เช่น การป้องกันบ้าน และการป้องกันตนเอง พฤติกรรมอันเป็นหลักประกันเพื่อให้เกิด ความสูญเสียต่ำสุด เช่น ไม่พกเงินสดติดตัว พฤติกรรมการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร โดยเข้าร่วมป้องกันอาชญากรรมกับชุมชน และการแสวงหาข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมจากบุคคลและสื่อมวลชน (Garofalo, 1981) นอกจากพฤติกรรมดังกล่าวแล้ว สิ่งที่สะท้อนออกมาจากพร้อมกับความหวาดกลัว อาจมีนัยยะถึงความรู้สึกไม่มั่นใจในการจัดการปัญหาอาชญากรรมของภาครัฐ (ประพนธ์ สหพัฒนา และคณะ, 2556)

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าความหวาดกลัวอาชญากรรมจะถูกนำมาใช้สื่อให้เห็นถึงสถานการณ์ ความไม่ปลอดภัยของสังคม แต่ก็ยังมีข้อมูลบางส่วนโต้แย้งว่าอาจไม่สะท้อนถึงสภาพที่แท้จริง โพรเกรบิน โทรน และมัวร์ (Progrebina, Troan & Moore, 1978) ระบุว่า ในสังคมที่มีอาชญากรรม ความหวาดกลัวไม่ได้กระจายไปทั่วทุกกลุ่มประชากรในสังคม และแต่ละกลุ่มก็หวาดกลัว อาชญากรรมประเภทต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน เช่น กลุ่มหญิงหวาดกลัวอาชญากรรมประเภททำร้าย ร่างกายและชีวิต ในขณะที่เพศชายหวาดกลัวการถูกล่อลวงถูกโก่ง เป็นต้น จะเห็นว่าบุคคลจะอยู่ใน บริบทเดียวกันมีความหวาดกลัวและมีปฏิกิริยาที่แสดงออกมาแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับกระบวนการ รับรู้และกระบวนการคิดภายในของบุคคล ในการประเมินความสามารถในการป้องกันตัวเอง และ ประเมินผลกระทบหรือความเสียหายที่จะเกิดขึ้นกับตัวเองหากตกเป็นเหยื่อ ซึ่งผลของการประเมิน ต่ำหรือสูงกว่าความเป็นจริงก็อาจมีผลเสียได้เช่นกัน เช่น หากประเมินความเสียหายสูงเกินความเป็น จริงอาจหวาดกลัวจนส่งผลต่อการทำกิจกรรมในวิถีชีวิตปกติ และต่อความปกติสุขของชีวิต ในทาง ตรงกันข้ามหากประเมินความเสียหายต่ำกว่าความเป็นจริงก็อาจตระหนักถึงอันตราย ขาดความ ระมัดระวัง เปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดลงมือได้ง่าย (Wynne, 2008; Jackson, 2009)

การวัดความหวาดกลัวอาชญากรรม

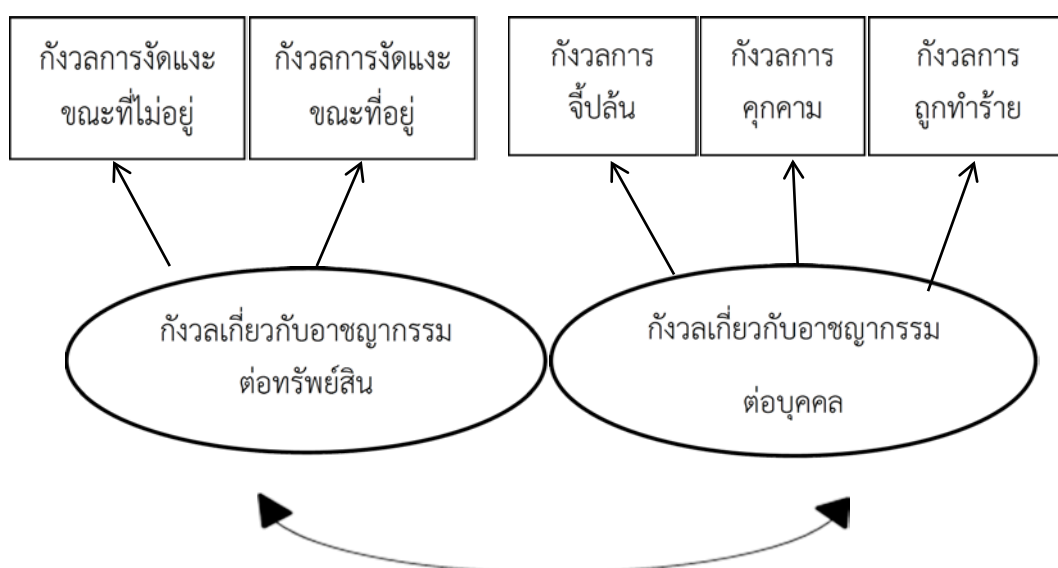
การศึกษาเกี่ยวกับความหวาดกลัวอาชญากรรมที่มีการศึกษาไว้ในอดีต การวัดความ หวาดกลัวทำได้ 2 ลักษณะ ดังนี้

1. การวัดความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม

วิลเลียม, แมคเชน และเอเคอร์ (Williams, McShane & Akers, 2000) ศึกษาเกี่ยวกับ คุณภาพของเครื่องมือวัดความหวาดกลัวอาชญากรรม พบว่า ความหวาดกลัวอาจวัดจากปัจจัยเสี่ยง หรือปัจจัยที่ทำให้ตกเป็นเหยื่อได้ง่ายในตัวบุคคลและในสถานการณ์ของบุคคล หรือวัดจาก ความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ เช่นเดียวกับ เกรย์ แจ็คสัน และฟาร์เรล (Gray, Jackson & Farrall, 2008) ที่ศึกษาความหวาดกลัวจากความรู้สึกกังวล ส่วน แจ็คสัน และกูเซติ (Jackson & Gouseti, 2014) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความหวาดกลัวอาชญากรรมอย่างต่อเนื่อง และ พบว่าบรรดาอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ อาชญากรรมต่อบุคคลและอาชญากรรมต่อชีวิตร่างกาย และทรัพย์สินจะส่งผลชัดเจนต่อความรู้สึกว่าถูกคุกคาม และเกิดความหวาดกลัวได้มากกว่า อาชญากรรมประเภทอื่น เนื่องจากมีการใช้ความรุนแรง และเกิดความเสียหายต่อเหยื่อโดยตรง บุคคล ในการวัดความหวาดกลัวอาชญากรรม แจ็คสัน (Jackson, 2009) วัดจากความถี่ของ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจริง (Fact) ใช้คำถามครอบคลุมอาชญากรรม 7 ลักษณะ ได้แก่ ถูกโจมตีด้วยคน แปลกหน้าตามสถานที่สาธารณะ ถูกจี้ ปล้น ตามสถานที่สาธารณะ ถูกคุกคามด้วยวาจาตามสถานที่ สาธารณะ ถูกคนจัดแเงงที่พักอาศัยในขณะที่ไม่อยู่ ถูกคนจัดแเงงที่พักอาศัยในขณะที่อยู่ จากคำถาม 7 ข้อ ให้ผู้ตอบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ได้แก่ 1. รู้สึกกังวลน้อยกว่า 1 ครั้งในเดือนที่ผ่านมา 2. รู้สึก

กังวล 1-2 ครั้ง ในเดือนที่ผ่านมา 3. รู้สึกกังวล 1-2 ครั้ง ในสองสัปดาห์ที่ผ่านมา และ 4. รู้สึกกังวลทุกวัน อย่างไรก็ตาม แจ็คสัน ตั้งข้อสังเกตว่าความรู้สึกกลัวอาชญากรรมเป็นความรู้สึกหลาย ๆ อย่าง เช่น ความกังวล หวาดหวั่น ความวิตก ที่มีลักษณะเหลื่อมซ้อนกันอยู่ การ ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ชัดเจน

ในด้านเนื้อหาของข้อคำถาม แจ็คสัน ได้ทำการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบของความกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมออกเป็น 2 ส่วน คือ อาชญากรรมต่อบุคคล และอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน โดยทั้งสองส่วนนี้มีความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง



ภาพที่ 2-1 องค์ประกอบของความกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม 2 มิติ (Jackson, 2005)

นอกจากวัดความถี่แล้ว ความหวาดกลัวยังสามารถวัดจากระดับความรู้สึกผู้ตอบ เช่น สำนักงานสถิติแห่งชาติ ของ สหราชอาณาจักร (2015) วัดความหวาดกลัวจากระดับความรู้สึกผู้ตอบได้ แก่ กังวลมาก ค่อนข้างกังวล ไม่ค่อยกังวล ไม่กังวลเลย ส่วน วิลเลียม, แมคเชน และเอเคอร์ (Williams, McShane & Akers, 2000) วัดจากความรู้สึก 10 ระดับ จาก 0 ไม่กังวลเลย จนถึง 10 คือ กังวลมากที่สุด

ส่วนในประเทศ พบว่าการศึกษาวิจัยจำนวนมากมีการวัดความหวาดกลัวจากความรู้สึกของผู้ตอบ โดยให้ผู้ตอบประเมินว่ามีความกลัว หรือกังวลกับอาชญากรรมในระดับใด ใช้มาตรวัด 5 ระดับ จากกลัวน้อยที่สุด ถึง กลัวมากที่สุด เช่น การศึกษาเรื่องความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของคนที่พักอาศัยในชุมชนแออัดคลองเตย ของไกรวิน วัฒนะสิน. (2546) การศึกษาของปัจจัยที่มีผลต่อความหวาดกลัวของผู้หญิงในเขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร. ฐิติวัฒน์ ฤชานุกูล (2552)

เรื่องความหวาดกลัวอาชญากรรมของประชาชนในหมู่บ้านเมืองเอก ตำบลหลักหก อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี ของ กิตติศักดิ์ เจริญประสิทธิ์, จอมเดช ตรีเมฆ และอารณีย์ วิวัฒนาภรณ์ (2557) การศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศของหญิงที่โดยสารรับจ้างสาธารณะ ในเขต กรุงเทพมหานคร ของฉิพล รัชชาธรรม, เกษมสานต์ โชติชาครพันธุ์ และประพนธ์ สหพัฒนา (2559) ญัฐวิทย์ ใจชมชื่น (2556) ปัจจัยที่มีผลต่อความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินของประชาชนในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลประจักษ์ วันทิกา หิรัญเทศ (2556) การศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมและความหวังของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีต่อตำรวจไทย ของ เอกพงษ์ อมรมณีพงศ์ (2548)

การวัดพฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อเกิดความหวาดกลัว

มัวร์ และโทรจานอวิช (Moor & Trojanowize, 1988) วัดความหวาดกลัวด้วยรายการคำถามว่าเคยมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงหรือป้องกันตัวเองจากการเป็นเหยื่อใช่หรือไม่ใช่ ให้ผู้ตอบเลือกตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ เคยหรือไม่เคย เช่น หลีกเลี่ยงการเดินทางในที่มืด การเดินลำพังตามถนน การไม่ไปสถานที่ที่มีความเสี่ยง และการลดหรืองดกิจกรรมบางอย่างเพื่อความปลอดภัย

เวนย์ (Wynne, 2008) ศึกษาเรื่อง Crime and the likelihood of victimization และ การาราฟาโล (Garofalo, 1981) ศึกษาเรื่อง The fear of crime: Causes and consequences วัดพฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อบุคคลเกิดความหวาดกลัวอาชญากรรม แบ่งเป็น 5 รูปแบบ ได้แก่

1. พฤติกรรมหลีกเลี่ยงการไปอยู่ในสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อ ได้แก่ หลีกเลี่ยงการออกนอกที่พักในเวลากลางคืน หลีกเลี่ยงการไปในที่เปลี่ยว สถานที่บันเทิงที่อาจมีการทะเลาะวิวาท

2. พฤติกรรมป้องกัน ได้แก่ การพกพาอาวุธ หรืออุปกรณ์ที่ใช้แทนอาวุธ ได้แก่ สเปร์ยพริกไทย ที่ช็อตไฟฟ้า และอื่น ๆ การติดตั้งและใช้อุปกรณ์เพื่อความปลอดภัยการการป้องกันอาชญากรรม ได้แก่ สัญญาณกันขโมย โทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) และใช้ตู้รับภัยของที่พัก รวมถึงการทำความคุ้นเคยสนิทสนมกับคนในย่านที่พักอาศัย

3. พฤติกรรมที่ให้มีการสูญเสียน้อยที่สุดหากเกิดอาชญากรรมขึ้น ได้แก่ การไม่พกเงินหรือทรัพย์สินมีค่าเกินมากเกินไป ไม่แต่งกายด้วยเครื่องประดับราคาแพงเมื่อออกนอกบ้าน

4. พฤติกรรมการหาข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม ได้แก่ การสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมกับคนอื่น ๆ ในพื้นที่

5. พฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมการป้องกันอาชญากรรมของชุมชน

ในส่วนมาตรวัดความหวาดกลัวอาชญากรรม พบว่า วัดด้วยข้อคำถามตัวชี้วัดเดียว เช่น การใช้แบบสำรวจของ The National Crime Survey ของ ฟาเรลล์, เฟอ์เรโร และแกรง, เฮล (Farrall, 2008; Ferraro & Grange, 1987; Hale 1996) การวัดด้วยรายการข้อคำถามของ เวนย์ (Wynne, 2008) และการาราฟาโล (Garofalo, 1981) เป็นคำถามมาตรฐาน เช่น ท่านรู้สึกปลอดภัยมากน้อยเพียงใดในการ

เดินในละแวกบ้านของท่านคนเดียวในเวลากลางคืน อย่างไรก็ตามมีการโต้แย้งว่าคำถามดังกล่าวไม่สามารถทำความเข้าใจความรู้สึกหวาดกลัวซึ่งมีความซับซ้อนของความรู้สึกหวาดกลัว (Ferraro & Grange 1987; Farrall 2008; Van Der Veen 2006) และยังสามารถใช้ได้จริง (Farrall, 2008) ต่อมาจึงมีการพัฒนาแบบวัดที่มีหลายคำถามและให้ประเมินความถี่ และระดับของความรู้สึกซึ่งมีทั้งแบบ 4 ระดับ 5 ระดับ และ 10 ระดับ โดยกำหนดช่วงเวลาไว้ด้วย เช่น ในช่วงปีท่าน ช่วง 1 เดือนที่ผ่านมา เป็นต้น (Gray, Jackson & Farrall 2008). ซึ่งทำให้สามารถวัดความชุก ความถี่ และความรุนแรงของความรู้สึกหวาดกลัวจากพฤติกรรมที่แสดงออกมา ใช้มาตรวัด 5 ระดับ สุมิสา อินอุทัย (2557) ศึกษาความรู้สึกกลัวและวิตก ด้วยมาตรวัด 4 ระดับ และ ศศิกันต์ ศนิ โสภณ (2558) ศึกษาด้วยมาตรวัด 3 ระดับ คือ น้อย ปานกลาง มาก

จากการทบทวนวรรณกรรมการวัดความหวาดกลัวอาชญากรรม สรุปได้ว่าความหวาดกลัวสามารถวัดจากความรู้สึกและจากพฤติกรรม มาตรวัดมีทั้งแบบรายการ เลือกตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ ทำหรือไม่ทำ และแบบมาตรวัด 3 ระดับ จนถึง มาตรวัด 10 ระดับ ในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่แม่นยำ และมีความละเอียด ผู้วิจัยจึงใช้มาตรวัดที่ประกอบด้วยชุดข้อคำถาม ให้ผู้ตอบประเมิน 5 ระดับ

สรุป ความหมาย ความสำคัญ และการวัดความหวาดกลัวอาชญากรรม

ความหวาดกลัวอาชญากรรมเป็นปฏิกิริยาที่บุคคลแสดงออกมาเมื่อรู้สึกว่าจะตกอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีอันตราย ความหวาดกลัวหมายถึงความรู้สึกความกังวล หรือความวิตกว่าตนเองจะตกเป็นเหยื่อ และอาจสะท้อนออกมาเป็นพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อหลีกเลี่ยงหรือการป้องกันตัวเองจากการตกเป็นเหยื่อ ความหวาดกลัวอาชญากรรมที่ได้จากการสำรวจข้อมูลจากคนในสังคมใช้เป็นตัวชี้ปัญหาอาชญากรรมในสังคมได้ และอาจสะท้อนภาพที่แท้จริงได้มากกว่าสถิติอาชญากรรมอย่างเป็นทางการของหน่วยงานราชการ ซึ่งมักถูกตั้งข้อสงสัยว่าสถิติต่ำกว่าความเป็นจริงเนื่องจากรายงานเฉพาะที่มีการแจ้งความหรือเป็นคดี แต่อย่างไรก็ตาม ยังมีข้อโต้แย้งว่าความหวาดกลัวเป็นความรู้สึกของบุคคลจึงอาจจะไม่สอดคล้องกับสถานการณ์อาชญากรรมในสังคมอย่างแท้จริง ความรู้สึกหวาดกลัวจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับหลาย ๆ ปัจจัย เช่น ลักษณะทางกายภาพ บุคคลิกภาพ และการรับรู้ของบุคคล รวมทั้งขึ้นอยู่กับประเภทของอาชญากรรม บุคคลจะรู้สึกหวาดกลัวอาชญากรรมประเภทรุนแรงและประเภทที่เกิดขึ้นใกล้ตัว เช่น การคุกคาม การทำร้ายร่างกายและชีวิต ข่มขืน กระทบชารการลักทรัพย์ วิ่งราว จับปล้นทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ ส่วนการวัดความรู้สึกความหวาดกลัวอาชญากรรมและพฤติกรรมที่แสดงออก สามารถวัดได้จากความถี่ที่เกิดความรู้สึก

กลัวหรือกังวล และวัดโดยผู้ตอบประเมินความรู้สึกตัวเองว่าอยู่ในระดับใด ในทางจิตวิทยา ความหวาดกลัวมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ การรับรู้และการประเมินความเสี่ยงของแต่ละบุคคล

ในการวิจัยครั้งนี้จะทำการศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมประเภทที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตร่างกาย ต่อจิตใจ และต่อทรัพย์สิน โดยความหวาดกลัวแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ ลักษณะที่เพียงความรู้สึกกังวล และวัดระดับความกังวลเป็น 5 ระดับ คือไม่กังวลเลย กังวลเล็กน้อย กังวลปานกลาง และลักษณะที่เป็นพฤติกรรม โดยวัดว่าแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เหล่านี้มากน้อยเพียงใด 5 ระดับเช่นเดียวกัน

แนวคิดการรับรู้ความเสี่ยง

ความหมายของความเสี่ยง (Vulnerability)

แคมบริจ ดิกชันนารี (Cambride dictionary, 2018) ให้ความหมายความเสี่ยงว่า หมายถึงง่ายต่อการถูกทำให้บาดเจ็บเสียหายทางกายภาพ ทางอารมณ์ ทางจิตใจ หรือถูกโจมตี

เซอร์ลีย์ เบอรัจ (2524) ให้ความหมายว่า คือ บาดเจ็บได้ ถูกโจมตีได้ง่าย ถูกดำเนินคดีได้ง่าย ไม่นั่นคง เพราะ อ่อนแอ ทำให้บาดเจ็บได้ง่าย เพราะ ได้รับความเสียหาย การเปิดเผยต่อสิ่งที่มีอันตราย ง่ายต่อการถูกโจมตี ถูก

ความหมายของการรับรู้ความเสี่ยง (Percieved risk)

เพอร์ลอฟฟ์ (Perloff, 1983) และ แจ็คสัน (Jackson, 2009) ให้ความหมายในมุมมองจิตวิทยาแบบกว้าง ๆ ว่า สภาวะเสี่ยง คือ บุคคลมีความเชื่อว่าตนมีความอ่อนแอหรือมีจุดอ่อนที่จะเกิดความเสียหาย เกิดผลกระทบได้มากหากเกิดภัยอันตราย และเชื่อว่าไม่มีการป้องกันภัยที่ดีเพียงพอ

เพอร์ลอฟฟ์ (Perloff, 1983) ให้ความหมายการรับรู้ความเสี่ยงแบบเฉพาะเจาะจงขึ้น ว่า หมายถึง สภาวะเสี่ยงเฉพาะตัว (Unique vulnebility) โดยคนที่คิดว่าตนเองเสี่ยงมากกว่าคนอื่นจะรู้สึกหวาดกลัวมากกว่า ในขณะที่คนที่คิดว่าตนเองเสี่ยงพอ ๆ กับคนอื่นในชุมชนจะรู้สึกกลัวน้อยกว่า

เฮล (Hale, 1996) ให้ความหมายการรับรู้ความเสี่ยงว่า คือการที่บุคคลที่รู้สึกว่าจะอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่สามารถปกป้องตัวเองได้เนื่องจาก ไม่มีศักยภาพที่จะทางกายภาพ และทางสังคมเพียงพอที่จะป้องกันทรัพย์สินและชีวิตตัวเอง หรือถ้าเกิดอาชญากรรมกับตัวเองแล้วจะเกิดความเสียหายต่อร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สินอย่างรุนแรงจนยากที่จะทำให้กลับคืนสภาพเดิมได้ โดย เฮลระบุว่ากลุ่มที่มีภาวะเสี่ยงทางกายภาพได้แก่ เพศหญิง ผู้สูงอายุ และคนที่มีฐานะยากจน

คิลเลียส (Killias, 1990) ให้ความหมายกว้าง ๆ ว่าหมายถึง ภาวะที่ต้องเปิดเผยตัวต่อความเสี่ยงที่ไม่อาจต่อรองและควบคุมสถานการณ์ได้ ซึ่งหมายถึงขาดความสามารถในการป้องกันปกป้อง หลบหนีได้จากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และรับรู้ถึงความเสียหายร้ายแรงที่จะเกิดขึ้น

จากความหมายดังกล่าวมา สรุปได้ว่า การรับรู้ความเสี่ยง หมายถึง การที่บุคคลรู้สึกว่าคุณและทรัพย์สินของตนเองมีลักษณะที่ถูกโจมตีได้ง่าย ถูกทำร้ายได้ง่าย มีความไม่มั่นคง เปราะ อ่อนแอ และยังหมายถึงลักษณะการเปิดเผยตัวต่อสิ่งที่มีอันตรายโดยไม่สามารถควบคุม ป้องกัน หรือหลบหนีได้

ความสำคัญของการรับรู้ความเสี่ยง

โพเกรบิน และ พิวจิน (Progrebin and Pijoan, 1978) พบว่า การรับรู้ความเสี่ยงทำให้บุคคลต้องจดหรือจำกัดกิจกรรมบางอย่าง ซึ่งส่งผลต่อ วิธีการดำรงชีวิตปกติ ความปกติสุขของชีวิต การรับรู้ภาวะเสี่ยงความเสี่ยงของบุคคลเกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตัวเอง มั่นใจว่าตนเองมีพลังอำนาจที่จะควบคุมสถานการณ์แล้วร้ายได้

จากการศึกษาเกี่ยวกับความหวาดกลัวอาชญากรรมอย่างต่อเนื่องของ แจ็คสัน (Jackson, 2005) การรับรู้ความเสี่ยงเป็นตัวแปรกลางระหว่างการรับรู้ปัจจัยสภาพแวดล้อมภายนอก และการรับรู้ความเสี่ยงของตนเอง ส่งผลต่อการรับรู้ภาวะเสี่ยงของตนเอง และส่งผลให้เกิดความหวาดกลัว

การวัดการรับรู้ความเสี่ยง

แวน เดอ วีน (Van Der Veen, 2006) วัดความเสี่ยงของบุคคลจากปัจจัยชีวภาพและปัจจัยเศรษฐกิจสังคม ปัจจัยชีวภาพได้แก่เพศและอายุ และปัจจัยเศรษฐกิจและสังคม ได้แก่ ปัจจัยฐานะเศรษฐกิจและปัจจัยสังคม โดยเขาเห็นว่าชาติพันธุ์เป็นปัจจัยทางสังคมเนื่องจากเป็นเรื่องชนชั้น ความเสี่ยงยังสามารถวัดได้จากการรับรู้และความรู้สึกของบุคคล แจ็คสัน (Jackson, 2005) ระบุว่า การรับรู้ภาวะเสี่ยงขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ส่วน ได้แก่ การรับรู้ความสามารถในการควบคุมอาชญากรรม (Perceived power of control) การรับรู้ผลกระทบร้ายแรงหากเกิดขึ้น (Perceived seriousness negative) การรับรู้โอกาสเสี่ยงที่ตัวเองจะตกเป็นเหยื่อ (Perceived likelihood)

แต่ละส่วนมีรายละเอียด ดังนี้

1. การรับรู้ความสามารถป้องกันและควบคุมอาชญากรรม

การรับรู้ความสามารถป้องกันและควบคุมอาชญากรรม หมายถึง บุคคลประเมินตนเองว่ามีความแข็งแรง มีความสามารถในการป้องกันตนเองจากการถูกทำร้าย เช่น สามารถติดตั้งกลอนประตู สัญญาณกันขโมย กล้องวงจรปิด หรือระบบป้องกันอื่น ๆ โดยบุคคลที่คิดว่า “ฉันมีระบบป้องกันภัยส่วนตัว หรือ ฉันต่อสู้ป้องกันตัวเองได้” มักจะมีความหวาดกลัวอาชญากรรมน้อยกว่าคนอื่น ๆ

2. การรับรู้ความเสียหายร้ายแรง (Perceived seriousness negative consequence)

การรับรู้ผลกระทบร้ายแรง หมายถึง เช่น บุคคลคิดว่าแม้เกิดอาชญากรรมขึ้นกับตนเองก็จะมี ความเสียหายไม่มาก บุคคลที่คิดว่า “... ไม่มีอะไรให้เสียหายมากหรอก ”

3. การรับรู้โอกาสเสี่ยงที่ตนเองจะตกเป็นเหยื่อ

การประเมินโอกาสที่ตนเองจะตกเป็นเหยื่อ หมายถึง บุคคลจะเปรียบเทียบว่าโอกาสที่ตนเองจะตกเป็นเหยื่อมีน้อยกว่า เท่า ๆ หรือมากกว่าคนอื่น ส่วนนี้แตกต่างจากประเมินในสองที่ 1 และ 2 คือ นอกจากประเมินตนเองแล้วยังประเมินบุคคลอื่น ๆ ในสังคมด้วย โดยบุคคลที่หวาดกลัวอาชญากรรมมักจะประเมินตนเองต่ำ ไม่เชื่อมั่นในตัวเอง ส่วนบุคคลที่ไม่หวาดกลัวอาชญากรรม นอกจากจะประเมินตนเองสูงแล้ว ยังมีภาพเหมารวม (Stereotype) ของคนบางประเภทว่ามักตกเป็นเหยื่อได้ง่าย เช่น “... คงไม่ขึ้นเกิดกับฉันหรอก ... น่าจะเกิดกับคนอื่นมากกว่า” หรือ “... ไม่ขึ้นเกิดกับฉันหรอก ... เกิดกับคนที่แต่งตัวหล่อแหลม ... คนที่พาตัวเองไปอยู่ในที่อันตราย ”

การรับรู้และการประเมินเชิงเปรียบเทียบ ๆ ของบุคคล แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

ลักษณะแรก คือ เปรียบเทียบว่าตนเองกับคนตนเองมีความเสี่ยงสูงกว่าคนอื่น ๆ ในสังคม เรียกว่าความเสี่ยงเฉพาะตัว (Unique vulnerability) ในกรณีนี้จะมีข้อเสียคือบุคคลจะมีความหวาดกลัว ความวิตกกังวลสูง มีพฤติกรรมป้องกันตนเองมากเกินไปจนเกิดความจำเป็น จนเกิดผลกระทบหรือเป็นเกิดอุปสรรคต่อเรื่องอื่น ๆ ในสังคม ซึ่งเรื่องอื่น ๆ นั้นอาจเป็นเรื่องที่ดีของสังคม

ลักษณะที่ 2 คือ เปรียบเทียบว่าตนเองและคนอื่น ๆ ในสังคมมีความเสี่ยงเท่า ๆ กัน เมื่อเทียบกับกลุ่มที่มีลักษณะเฉพาะ (ที่มีลักษณะเหมาะสมจะเป็นเหยื่อมากกว่า) เรียกว่าความเสี่ยงสากล (Universal vulnerability) ในกรณีนี้จะมีข้อเสียคือบุคคลอาจประมาท ละเลยการป้องกันตัวเอง ซึ่งอาจเปิดโอกาสให้อาชญากรเข้าถึงได้ง่าย

แจ็กสัน (Jackson, 2009) อธิบายความเชื่อมโยงระหว่างองค์ประกอบของการประเมินสถานะเสี่ยงของตนเอง กับความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมว่า เมื่อบุคคลประเมินว่าตนเองมีความสามารถในการป้องกัน หลีกเสี่ยงไม่让自己ตกเป็นเหยื่อทั้งด้านชีวิตร่างกายและทรัพย์สิน และประเมินว่าหากตกเป็นเหยื่อจะไม่มี ความเสียหายรุนแรง จะทำให้บุคคลประเมินความเสี่ยงของตนเองต่ำ ส่งผลให้รู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมน้อยลง

ในส่วนมาตรการวัดการรับรู้ความเสี่ยงทั้ง 3 องค์ประกอบ พบว่า งานวิจัยของต่างประเทศ มีการพัฒนาแบบวัดที่มีหลายคำถามและให้ประเมินความถี่ และระดับของความรู้สึกซึ่งมีทั้งแบบ 4 ระดับ 5 ระดับ และ 10 ระดับ (Gray, Jackson & Farrall, 2008).

ส่วนในประเทศไทย ฉิมพล ไกรวิน (2546) ฐิติวัฒน์ ฤชานุกูล (2552) ใช้มาตรวัด 5 ระดับ สุณิสา อินอุทัย (2557) ศึกษาความรู้สึกกลัวและวิตก ด้วยมาตรวัด 4 ระดับ และ ศศิกานต์ ศนิโสภณ (2558) ศึกษาด้วยมาตรวัด 3 ระดับ คือ น้อย ปานกลาง มาก

จากการทบทวนวรรณกรรมการวัดการรับรู้ภาวะเสี่ยง สรุปได้ว่า ส่วนใหญ่เป็นการวัดระดับของความรู้สึกของผู้ตอบ โดยใช้มาตรวัด 4 ระดับ 5 ระดับ และ 10 ระดับ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงใช้มาตรวัดที่ประกอบด้วยชุดข้อคำถาม ให้ผู้ตอบประเมิน 5 ระดับ

สรุป ความหมาย ความสำคัญและการวัดการรับรู้ความเสี่ยง

ความเสี่ยง หมายถึง การที่บุคคลหรือทรัพย์สินของบุคคลมีลักษณะที่ถูกโจมตีได้ง่าย ถูกทำร้ายได้ง่าย มีความไม่มั่นคง เปราะ อ่อนแอ และยังหมายถึงลักษณะการเปิดเผยตัวต่อสิ่งที่มีอันตรายโดยไม่สามารถควบคุม ป้องกัน หรือหลบหนีได้ ความเสี่ยงอาจวัดได้โดยตรงจากปัจจัยทางชีวภาพ ทางกายภาพ ทางเศรษฐกิจสังคม ของบุคคล เช่น เพศหญิง ผู้สูงอายุ ชาติพันธุ์ คนยากจน และผู้ประกอบการอาชีพที่เปิดเผยตนเองต่ออันตรายจากภายนอก หรือความเสี่ยงอาจวัดจากการรับรู้ของบุคคลนั้น ๆ ใน 3 องค์ประกอบ คือ การรับรู้ความสามารถในตนในการที่จะควบคุม อาชญากรรม การคาดการณ์ความรุนแรงของผลกระทบหากตนเองตกเป็นเหยื่อ การประเมินโอกาสที่ตนเองจะตกเป็นเหยื่อเมื่อเทียบกับโอกาสที่จะเกิดกับคนอื่น ๆ ในชุมชนเดียวกัน ซึ่งหากบุคคลมีการรับรู้ความเสี่ยงก็จะส่งผลให้เกิดความหวาดกลัว การวัดความเสี่ยงสามารถวัดได้จากระดับการรับรู้ของบุคคลนั้น ๆ รู้สึกว่าตนเองมีโอกาที่จะตกเป็นเหยื่อน้อยเพียงใดเมื่อเปรียบเทียบกับคนอื่น ๆ ในชุมชนเดียวกัน

การวิจัยครั้งนี้จะทำการศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงในลักษณะการประเมินโอกาสที่ตนเองจะตกเป็นเหยื่อเมื่อเทียบกับโอกาสที่จะเกิดกับคนอื่น ๆ ในชุมชนเดียวกัน โดยวัดจากความรู้สึกระดับคือ เสี่ยงน้อยกว่าคนอื่น เสี่ยงเท่า ๆ กับคนอื่น และเสี่ยงน้อยกว่าคนอื่น

แนวคิดเหยื่อและทฤษฎีเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

1. แนวคิดเหยื่อ

เหยื่อวิทยา มาจากคำว่า Victimology ซึ่งเป็นการผสมของ 2 คำ คือ Victim และ logy หมายถึง ศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับเหยื่อ แต่เดิมคำว่าเหยื่อมาจากภาษาละตินว่า Victima แปลว่า สัตว์ป่าสำหรับบูชาในพิธีกรรมทางศาสนา ต่อมามีการให้ความหมายความหมายของคำว่าเหยื่อครอบคลุม “เหยื่อ” “ผู้เสียหาย” หรือ “เหยื่ออาชญากรรม” และ เฮนทิก (Hentig, 1948) บิดาของวิชาเหยื่อวิทยา ได้ให้ความหมายที่แคบลง โดยจำกัดความหมายเฉพาะเหยื่ออาชญากรรม ซึ่ง โวฟกัง (Wolfgang, 1957) นักอาชญาวิทยาชาวอเมริกัน ได้ทำการศึกษาเหยื่ออาชญากรรมในคดีฆาตกรรมปรากฏว่าเหยื่อมีส่วนช่วยทำให้ตนเองตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม สำหรับประเทศไทย ประชัช เปี่ยมสมบูรณ์ และคณะ (2531 อ้างถึงใน อรรถพร ชูบำรุง และอุนิษา เลิศโตมรสกุล, 2555) ให้ความหมายของ “เหยื่อ” หรือ “เหยื่ออาชญากรรม” ว่าหมายถึง ผู้ที่ได้รับ ความเสียหายจากการก่ออาชญากรรมของผู้กระทำผิด ซึ่งหมายถึงผู้ที่ได้รับความเสียหายโดยตรงจากการกระทำนั้นและผู้เกี่ยวข้องที่ได้รับผลกระทบจากการเสียหายนั้นด้วยประเภทของเหยื่อ

เฮนทิก (Hentig, 1948) แบ่งประเภทผู้เสียหายโดยใช้ความรู้ทางจิตวิทยา สังคมวิทยา และชีววิทยามาประกอบพิจารณาชี้ให้เห็นว่าผู้เสียหายอาจจะมีลักษณะเหมาะสมที่จะเป็นเหยื่อมาโดย

กำเนิด หรือมีขึ้นมาภายหลัง โดยสิ่งแวดล้อมทางสังคม (Society-made victim) ซึ่งทำให้แบ่งผู้เสียหายออกเป็น 13 ประเภท ดังนี้

1. ผู้เยาว์ (The young) เป็นพวกที่อ่อนแอขาดประสบการณ์ ถูกหลอกลวงได้ง่าย
2. ผู้หญิง (The female) เป็นเพศอ่อนแอ สู้กำลังเพศชายไม่ได้
3. คนแก่ (The old) ทั้งชายและหญิง เป็นผู้อ่อนแอทั้งร่างกายและจิตใจ แต่มีทรัพย์สินจึงตกเป็นเหยื่อประเภทเสียหายทางทรัพย์สิน
4. คนที่บกพร่องทางจิตและวิกลจริต (The mentally defective and other mentally deranged) มีความบกพร่องทางความคิด ง่ายต่อการกระทำผิดต่อตนเอง (self-victimizing victim) หรือถูกหลอกให้กระทำผิดได้ง่าย
5. คนที่อพยพมาจากที่อื่นๆ (The immigrants) เกิดความขัดแย้งในทางวัฒนธรรม คนต่างถิ่นและคนพื้นเมืองจึงเป็นปรปักษ์ต่อกัน ตกเป็นเหยื่อประเภทความรุนแรงทางกายภาพและความรุนแรงเชิงโครงสร้างจากความไม่เท่าเทียม
6. ชนกลุ่มน้อย (The minorities) มีลักษณะคล้ายกันกับพวกที่อพยพมาจากที่อื่น ๆ
7. พวกที่เป็นคน โง่โดยกำเนิด (The dull normals) เป็นผู้เสียหายโดยกำเนิด มีความอ่อนแอทางสติปัญญา ถูกหลอกได้ง่าย
8. คนที่ใจหดหู่ (The depressed) เป็นพวกที่มีปัญหาทางจิต สิ้นหวัง ผิดหวัง ใจใจอ่อนแอ
9. คนโลภ (The acquisitive) มีความต้องการที่จะกระทำผิดและอาจกลายเป็นผู้เสียหาย เช่น นักการพนัน นักต้มตุ๋น
10. คนเสเพล (The wanton) ไม่รู้จักกาลเทศะ ไม่รู้จักควบคุมตนเอง
11. พวกโดดเดี่ยวและพวกอกหัก (The lonesome and the heartbroken) ต้องการเพื่อน และจิตใจอ่อนแอ ถูกหลอกง่าย
12. พวกที่ตกอยู่ในความทุกข์ทรมาน (The tormentor) เช่น คนขี้เมา โรคจิต โรคประสาท เป็นภาระแก่คนอื่น
13. พวกที่ถูกตัดโอกาส ถูกละเลย และต่อสู้เพื่อศักดิ์ศรีของตนเอง (The blocked, exempted, and fighting) พวกที่ถูกกรรโชกทรัพย์สินและบุคคลเหล่านี้จัดขึ้นต่อสู้จึงตกเป็นผู้เสียหาย
เมนเดลสัน (Mendelsohn, 1979) ผู้ก่อตั้งวิชาว่าด้วยเหยื่ออาชญากรรม จำแนกประเภทของเหยื่ออาชญากรรมตามลักษณะการมีส่วนร่วมทำให้เกิดอาชญากรรม ไว้ 6 ประเภท ดังนี้
 1. เหยื่อที่ไร้เดียงสาอย่างยิ่ง (The completely innocent victim) เช่น ผู้ที่เป็นเด็กหรือผู้ที่ถูกกระทำโดยที่ตนเองมิได้มีความตั้งใจให้เกิดขึ้นเลย

2.เหยื่อที่มีความผิดน้อยกว่าอาชญากร (The victim with minor guilt) และเหยื่อที่มีความเขลา (The victim due to his ignorance) ที่ถูกกระตุ้นให้กระทำในทางที่ผิดและตนเองก็ต้องรับผลจากสิ่งนั้น เช่น ผู้หญิงเดินไปในที่เปลี่ยวลำพัง

3.เหยื่อที่มีความผิดเท่ากับอาชญากร (The victim as guilty as offender) และเหยื่อที่ทำด้วยใจสมัครใจ (The voluntary victim) เช่น การฆ่าตัวตายตามเพื่อนเป็นต้น

4.เหยื่อที่มีความผิดมากกว่าอาชญากร (The victim more guilty than the offender) คือเหยื่อที่กระตุ้น และเหยื่อที่ยั่ววนใจให้ก่ออาชญากรรม

5.เหยื่อที่มีความผิดมากที่สุด (The most guilty victim) และเหยื่อที่มีความผิดคนเดียว (The victim who is guilty alone) เช่น คนที่ความก้าวร้าว รังแกคนอื่น จนถูกคนอื่นทำร้ายหรือฆ่าเพื่อป้องกันตัว

6.เหยื่อปลอม (The simulating victim) และเหยื่อในฝัน (The imaginary victim) เป็นพวกที่ทำให้เข้าใจผิดในการบริหารงานยุติธรรม โดยไม่ได้เป็นเหยื่อจริง หรือที่เรียกว่าแพะ

นอกจากนี้ เซเฟอร์ (Schafer, 1977) ได้แบ่งผู้เสียหายหรือเหยื่ออาชญากรรมออกเป็น 7 ประเภท คือ

1.เหยื่ออาชญากรรมที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอาชญากร (Unrelated victims) ผู้เสียหายไม่มีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดเลย

2.เหยื่อที่กระตุ้นให้เกิดอาชญากรรม (Provocative victims) ผู้เสียหาย ได้ทำบางอย่างต่อผู้กระทำผิด ผู้กระทำผิดจึงได้ตอบโต้การยั่วนั้น

3.เหยื่อที่จูงใจให้เกิดอาชญากรรม (Precipitate victims) ผู้เสียหายไม่ได้กระทำต่ออาชญากร แต่ได้กระทำบางประการที่เปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิด เช่น การเดินคนเดียวในที่เปลี่ยว การแต่งตัวของผู้หญิง ผู้เสียหายควรรับผิดชอบในบางส่วน

4.เหยื่อที่มีความอ่อนแอทางชีวภาพ (Biologically weak victims) เช่น ผู้ป่วย และเด็ก ซึ่งถ้าจะต้องรับผิดชอบในอาชญากรรมด้วยก็เป็นสังคมหรือรัฐซึ่งไม่เตรียมการป้องกันที่เพียงพอ

5.เหยื่อที่มีความอ่อนแอทางสังคม (Socially weak victims) ผู้ซึ่งอยู่ในสังคมในฐานะที่เสียเปรียบ เช่น คนกลุ่มน้อย ผู้กระทำผิดและสังคม ควรรับผิดชอบความผิดร่วมกันในความลำเอียงที่มีต่อพวกเขา

6.ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของตนเอง (Self - victimizing victims หรือ Victimless crimes) เช่น ยาเสพติด การพนัน ซึ่งผู้กระทำผิดเป็นผู้เสียหายเอง ก็ต้องรับผิดชอบเองทั้งหมดไม่มีการแบ่งความรับผิดชอบให้ผู้อื่น

7.เหยื่อการเมือง (Political victims) ผู้ซึ่งได้รับผลจากสงครามอุดมการณ์ การปฏิวัติ ผู้เสียหายไม่ควรถูกต้องรับผิดชอบในอาชญากรรมที่เกิดขึ้นต่อเขา

โวฟกัง (Wolfgang, 1957) อธิบายเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของเหยื่อไว้ในทฤษฎี Victim Precipitation ว่า เหยื่อบางคนเป็นตัวกระตุ้นทำให้ตนเองต้องพบกับเหตุการณ์ที่นำไปสู่การบาดเจ็บหรือความตาย ซึ่งเหยื่ออาจมีพฤติกรรมที่แสดงออกมาหรือไม่ได้ทำอะไรเลยก็ได้ พฤติกรรมที่แสดงออก เช่น ตัวเหยื่ออาจใช้คำขู่ หรือคำท้าทาย หรืออาจเริ่มทำร้ายผู้อื่นก่อน รูปแบบนี้เรียกว่า victim – precipitation crime หรืออาชญากรรมที่เหยื่อมีส่วนร่วม โดย โวฟกัง ได้ศึกษาการฆาตกรรม และสรุปว่าพฤติกรรมของเหยื่อเป็นตัวกระตุ้นให้อาชญากรต้องลงมือฆ่า ตัวอย่างเห็นจากการประทุษร้ายในสถาบันเทิงต่างๆ หรือจากการที่ภรรยาถูกทำร้ายและบู่จะฆ่าสามีจนต้องสามีนต้องมาเป็นต้น

เจนเซน และบราวน์ฟิลด์ (Jensen & Brownfield, 1986) นักอาชญาวิทยาสนใจศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบของวิถีชีวิต (Live style) อธิบายว่ารูปแบบของวิถีชีวิตของคนสามารถทำให้คนเป็นเหยื่ออาชญากรรม บุคคลที่ตกเป็นเหยื่อการค้ำมนุษย์พบว่า มีรูปแบบของวิถีชีวิตที่ยากจนขาดแคลน แต่ต้องการความสะดวกสบาย หนีสภาพความยากจน เมื่อมีบุคคลมาชักชวนให้ไปทำงานรายได้ดีจึงตัดสินใจไปทำงาน และกลายเป็นเหยื่อการค้ำมนุษย์ในรูปแบบการค้ำแรงงานทาส การค้าประเวณีในที่สุด อีกรูปแบบหนึ่งที่พบบ่อยคือคนที่วิถีชีวิตประมาทและเสีียง เช่น คนชอบเที่ยวกลางคืน ไปตามแหล่งอบายมุข สถานที่ที่มีสภาพแวดล้อมและคนไม่ดี เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดเข้าถึงตัวเองได้ง่าย

สรุปแนวคิดเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม

จากแนวคิดเกี่ยวกับเหยื่อดังกล่าวมาข้างต้น อาจสรุปได้ว่า การแบ่งประเภทของเหยื่อจะพิจารณาลักษณะความอ่อนแอของเหยื่อ ซึ่งอาจจะเป็น ด้านชีวภาพ ด้านอารมณ์จิตใจ ด้านสังคม และลักษณะการมีส่วนร่วมของเหยื่อ (Victim participation) ในการกระตุ้นและเปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดลงมือ ซึ่งเหยื่ออาจจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ได้ รูปแบบการดำเนินชีวิตที่บุคคลเลือกเป็นการกระตุ้นให้ผู้กระทำผิดลงมือ เปิดเผยตนเองต่อผู้กระทำผิดเปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดลงมือ (Lifestyle exposure)

2. ทฤษฎีเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization theory)

อาชญาวิทยาไม่ได้มีเพียงแค่พฤติกรรมอาชญากรเท่านั้น อาชญาวิทยายังสนใจศึกษาบทบาทของเหยื่ออาชญากรรมเพื่อทำความเข้าใจพฤติกรรมการกระทำผิดของอาชญากร และสาเหตุที่บุคคลกลายมาเป็นผู้เสียหาย สาเหตุซึ่งหมายถึงสิ่งทีกระตุ้นให้เกิดการกระทำผิด ทฤษฎีรูปแบบการดำเนินชีวิตที่เปิดเผยตัวเองต่อผู้กระทำผิด เป็นทฤษฎีที่อธิบายการเกิดอาชญากรรมจากมุมของเหยื่อ เป็นการอธิบายระดับปัจเจก (Micro level) ทฤษฎีนี้เชื่อว่าการตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เกิดจากการเลือกวิถีชีวิตของผู้ตกเป็นเหยื่อเอง และวิถีการดำเนินชีวิตของบุคคลขึ้นอยู่กับทั้งปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยโครงสร้างของสังคมนั้น ๆ

1. แบบแผนการดำเนินชีวิตที่เปิดเผยตนเอง

ความหมายแบบแผนการดำเนินชีวิต

แบบแผนการดำเนินชีวิต เป็นแนวคิดถูกนำมาใช้ประโยชน์กันอย่างกว้างขวางทางพฤติกรรม การให้ความหมายจึงมีทั้งแบบกว้าง ๆ แบบเฉพาะเจาะจงตามความสนใจของศาสตร์ต่าง ๆ การให้ความหมายแบบกว้าง ๆ ทั่ว ๆ ไป เช่น

Dictionary.com (2018) ให้นิยาม แบบแผนการดำเนินชีวิตว่า หมายถึง อุปนิสัย ทัศนคติ มาตรฐานความประพฤติ ระดับเศรษฐกิจ และอื่น ๆ ซึ่งทั้งหลายรวมกันเป็นวิธีการดำรงชีวิตที่คนหรือกลุ่มคนนิยม

Oxford dictionary (2010) นิยาม แบบแผนการดำเนินชีวิตว่า เป็นวิถีทางที่คนใช้ในการดำรงชีวิต สาขาอาชญาวิทยา ให้ความสำคัญกับ แบบแผนการดำเนินชีวิตในลักษณะเป็นปัจจัยเสี่ยงที่จะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดเข้าถึงตัวได้ง่าย ซึ่งเรียกว่า แบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง (Lifestyle exposure) และมีการให้นิยามไว้ดังนี้

ไฮนดแลง กอดเฟรดสัน และการาฟาโล (Hindelang, Gottfredson, & Garofalo, 1978) ให้นิยามว่าแบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง เป็น พฤติกรรมที่เป็นรูปแบบ กระทำสม่ำเสมอ กระทำบ่อย ๆ หรือเป็น ปกติวิสัย โดยครอบคลุมพฤติกรรมการทำงานตามภาระหน้าที่และกิจกรรมสันทนาการ ทำให้ต้องเปิดเผยตนเองต่อบุคคลและสิ่งแวดล้อมภายนอก ทำให้มีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่อได้ง่าย และโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่อจะเพิ่มขึ้นตามความถี่ของพฤติกรรมที่เปิดเผยตนเองเหล่านั้น

กิตติศักดิ์ เจริญประสิทธิ์, จอมเดช ตรีเมฆ และอารณีย์ วิวัฒนาภรณ์ (2557) ให้ความหมายแบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง ว่า เป็นพฤติกรรมที่ต้องเดินทางออกจากบ้านเพื่อทำกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้ต้อง ในลักษณะกระทำสม่ำเสมอ กระทำบ่อย ๆ หรือเป็นปกติวิสัย

ฉิพล รักษาธรรม, เกษมสานต์ โชติชาครพันธุ์ และประพนธ์ สหพัฒนา (2559) และรัฐวัฒน์ ฤชานุกูล (2552) ให้ความหมายแบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง คล้ายคลึงกันว่าเป็นการต้องเดินทางออกจากบ้านเพื่อไปทำงาน เรียนหนังสือ หรือพบปะเยี่ยมเยียนญาติพี่น้อง

ฉัฐวิทย์ ใจชมชื่น (2556) ให้ความหมายแบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง ทำนองเดียวกันว่า เป็นการต้องเดินทางออกจากบ้านเพื่อกิจกรรมต่าง ๆ โดยรอบ ๆ การออกนอกบ้านทำให้มีความเสี่ยง เนื่องจากบริเวณชุมชนเป็นที่ตั้งของสถานเริงรมย์เป็นจำนวนมาก มีการมั่วสุมของวัยรุ่นและการเสพยาเสพติด มีบริเวณที่ไม่ปลอดภัยและเสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรม

จากความหมายของแบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตนเอง ดังกล่าว สรุปได้ว่า เป็นรูปแบบการดำเนินชีวิตของบุคคลเพื่อทำงาน เพื่อสันทนาการ และกิจกรรมอื่น ๆ ที่ต้องทำเป็นประจำ สม่ำเสมอ ทำให้เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อได้ง่าย และความเสี่ยงจะมากขึ้นหากมีความถี่ของ

พฤติกรรมนั้น ๆ และยังเกี่ยวข้องกับสถานที่หรือสิ่งแวดล้อมของชุมชนหรือเส้นทางที่ต้องผ่านด้วยว่ามีความเสี่ยงมากน้อยเพียงใด

ความหมายแบบแผนการดำเนินชีวิต

แบบแผนการดำเนินชีวิตที่เปิดเผยตัวเอง เป็นปัจจัยส่งเสริมให้บุคคลถูกคุกคาม คือ การทำกิจกรรมนอกบ้านเพิ่มมาก เป็นการเพิ่มโอกาสให้ผู้กระทำผิดเข้าถึงได้มาก เป็นการสร้างเงื่อนไยและเป็นการกระตุ้นการรับรู้ของผู้กระทำผิด

การวัดแบบแผนการดำเนินชีวิต

แบบสำรวจของ The national crime survey ของ ฟาเรล, เฟอเรโร และแกรง (Farrall, 2008; Ferraro & Grange, 1987) และการวิจัยของ เวนีย์ (Wynne, 2008) และ การาฟาโล (Garofalo, 1981) ใช้ข้อคำถามเกี่ยวกับกิจกรรมนอกบ้านเช่น การเดินในละแวกบ้านของท่านคนเดียวในเวลา กลางคืน การออกจากบ้านและกลับเข้าบ้านในเวลาเดียวกันอย่างสม่ำเสมอในทุกวัน และจัดนำรายการคำตอบเหล่านั้นมาจัดระดับเป็น เปิดเผยตนเองมากที่สุด มาก ปานกลาง และน้อย นอกจากนั้นวัดด้วยความถี่ของกิจกรรมตามช่วงเวลา เช่น เริ่มจาก ไม่เคยทำ ทำน้อยมาก ไปจนถึงทำเป็นประจำทุกวัน โดยให้เป็นระดับ ซึ่งมีทั้งแบบ 4 ระดับ 5 ระดับ 7 ระดับ และ 10 ระดับ (Hale, 1996; Gray, Jackson & Farrall, 2008) ส่วนในประเทศไทย จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่ามี การศึกษาโดยวัดความถี่ และให้คะแนนตาม 4 และ 5 ระดับ (สุนิสา อินอุทัย, 2557; ศศิกานต์ ศรีโสภณ, 2558)

สรุป แบบแผนการดำเนินชีวิตที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อ คือการที่บุคคลต้องมีวิถีชีวิตที่ต้องเปิดเผยตัวเองต่อสิ่งแวดล้อมภายนอก การออกไปทำงาน ทำกิจกรรมนอกบ้านในลักษณะที่เป็นกิจวัตร การไปในสถานที่เสี่ยง ในเวลาที่เสี่ยง การที่บุคคลจำเป็นต้องมีแบบแผนการดำเนินชีวิตดังกล่าวอาจส่งผลให้เกิดความรู้สึกหวาดกลัว

ในการศึกษาครั้งนี้ จะศึกษาแบบแผนการดำเนินชีวิตจากพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เปิดเผยตัวเอง หรือทำให้ตนเองมีโอกาสร้ายที่จะตกเป็นเหยื่อดังกล่าวข้างต้น โดยวัดเป็น 5 ระดับ ไม่เคยทำ ไปจนถึงทำเป็นประจำ

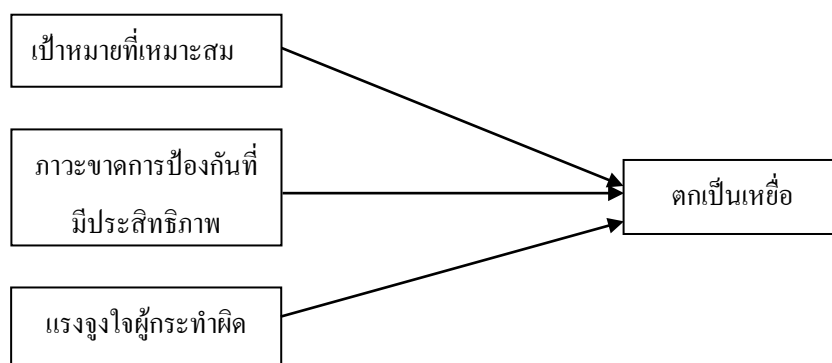
2. ทฤษฎีว่าด้วยการกระทำที่เป็นกิจวัตร (Routine Activities Theory: RAT)

ทฤษฎีการปฏิบัติที่เป็นกิจวัตรพัฒนาขึ้นมาภายใต้ทฤษฎีอาชญาวิทยากลุ่ม โอกาสของการเกิดอาชญากรรม โดย โคเฮน และเฟลสัน (Cohen & Felson, 1979) ทฤษฎีกิจวัตรประจำวันอธิบายโอกาสของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมว่า การใช้ชีวิตตามปกติของบุคคลทั่วไป กิจวัตรที่บุคคลทำบ่อยครั้ง หรือเป็นประจำ เช่น ออกไปทำงานในเวลาเดียวกันสม่ำเสมอทุกวัน เดินทางในเวลาเดิม เส้นทางเดิม ไม่อยู่บ้านในช่วงกลางวัน หรือไม่อยู่บ้านทุกสุดสัปดาห์ การใส่เครื่องประดับที่มีราคาแพงออกไปนอกบ้าน การออกจากบ้านไปท่องเที่ยวพักผ่อนหรือทำงาน การกระทำที่ทำเป็นกิจวัตร

ไม่ว่าจะเป็นการทำงานหรือสันตนาการ ทำให้ตกเป็นเป้าหมายที่เหมาะสมได้ โดยมีองค์ประกอบสถานที่ตั้งของบ้านและสภาพแวดล้อมว่าจะมีความเสี่ยงมากหรือน้อย หากเป็นย่านชุมชนที่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือพนักงานรักษาความปลอดภัยอย่างเพียงพอ มีระบบหรืออุปกรณ์รักษาความปลอดภัย หรือพนักงานรักษาความปลอดภัยดูแล ย่อมมีความเสี่ยงน้อยที่จะเกิดอาชญากรรมเหล่านี้เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดทางลงมือกระทำอาชญากรรมประเภทความรุนแรงต่อบุคคลหรือประทุษร้ายต่อทรัพย์

ทฤษฎีการกระทำที่เป็นกิจวัตร กล่าวถึงเงื่อนไข 3 ประการที่ทำให้เกิดอาชญากรรมได้แก่

1. เชื้อหรือเป้าหมายที่เหมาะสมในการเกิดอาชญากรรม (Suitable target) โดยเชื้อมีความหมายครอบคลุมถึง คน สิ่งของ หรือสถานที่ เช่น คนที่มีลักษณะอ่อนแอทางกายภาพหรือทางอารมณ์ เป็นผู้หญิง เด็ก ผู้สูงอายุ คนที่กำลังมีปัญหาทางจิตใจ สิ่งของมีค่า ของที่หยิบฉวยได้ง่าย สถานที่ลับตา ถนนชอกชอยที่มีเส้นทางหลบหนีหลายทาง ฯลฯ
2. ภาวะของการขาดการป้องกันที่มีประสิทธิภาพ (Lack of a capable guardian) หมายถึงขาดผู้ดูแล หรือผู้ดูแลไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้ดูแลหมายถึงอะไรก็ได้ที่สามารถป้องกัน ชัยยังการเกิดอาชญากรรม เช่น ตำรวจลาดตระเวน พนักงานรักษาความปลอดภัย กล้องวงจรปิด ระบบรักษาความปลอดภัยอิเล็กทรอนิกส์ การจัดสภาพแวดล้อมให้มีแสงสว่าง รวมถึงการมีเพื่อนบ้านดูแลซึ่งกันและกัน
3. ผู้กระทำมีแนวโน้มหรือแรงจูงใจที่จะกระทำผิด (Likely offender) ซึ่งอาจเป็นลักษณะแรงจูงใจ หรือเป็นเหตุที่ทำให้ลงมือกระทำผิด โดยคิดว่าเมื่อมีเป้าหมายที่เหมาะสม การดูแลไม่มีประสิทธิภาพ และประเมินว่าผลดีมากกว่าผลเสีย มีโอกาสที่จะหลบหนีการจับกุมได้ จึงตัดสินใจลงมือกระทำผิด ผู้กระทำผิดอาจมีปัจจัยด้านความยากจน ยาเสพติด หรือเป็นเด็กและเยาวชนที่ขาดการเลี้ยงดูที่เหมาะสม



ภาพที่ 2-2 องค์ประกอบของการเกิดอาชญากรรมตามทฤษฎีการกระทำที่เป็นกิจวัตร (Routine activity theory) ของ โคเฮน และเฟลสัน (Cohen & Felson, 1979)

ตามทฤษฎี RAT ปัจจัยทั้งสามประการถ้ามีมากเท่าใด บุคคลหรือทรัพย์สินย่อมจะมีความเสี่ยงสูงมากที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

การบูรณาการแนวคิดเหยื่อและทฤษฎีเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่อ

จากแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะของเหยื่อ ทฤษฎีเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่อแบบแผนการดำเนินชีวิต การกระทำที่เป็นกิจวัตร สรุปได้ว่า เหยื่อเป็นผู้กระตุ้นให้เกิดอาชญากรรม (Victim participation) โดยเกิดจากลักษณะที่อ่อนแอหรือเปราะบางของเหยื่อกระตุ้นให้ตกเป็นเป้าหมาย และเกิดจากพฤติกรรมของเหยื่อเองที่เปิดโอกาสให้ผู้กระทำความผิดลงมือกับตัวเอง ซึ่งลักษณะและพฤติกรรมเป็นปัจจัยระดับปัจเจก ในสาขาอาชญาวิทยาใช้ทฤษฎีเหล่านี้อธิบายการตกเป็นเหยื่อ ซึ่งทฤษฎีเหล่านี้มีมุมมองบางส่วนที่คล้ายคลึงกัน แต่มีจุดเน้นที่แตกต่างกัน ดังนี้

ทฤษฎีว่าด้วยเหยื่อเป็นผู้กระตุ้นให้เกิดอาชญากรรม (Victim precipitation)

เฮนติก (Hentig, 1948) โวฟกัง (Wolfgang, 1957) ให้มุมมองวิชาเหยื่อวิทยาจากจุดยืนของผู้เป็นเหยื่อเองว่า บุคคลผู้เป็นเหยื่อมีส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดการกระทำความผิด ทั้งในลักษณะทางตรงหรือทางอ้อม อาจแสดงพฤติกรรมโดยรู้ตัวและไม่รู้ตัว มีลักษณะการแสดงออกข่มขู่ กระตุ้นให้เกิดการกระทำความผิด เช่น กระตุ้นให้เกิดการทำร้ายร่างกาย หรือล่วงละเมิดทางเพศ

ทฤษฎีรูปแบบแผนการดำเนินชีวิตที่เปิดเผยตัวเองต่อภายนอก (Lifestyle exposure)

ทฤษฎีรูปแบบการดำเนินชีวิตถูกบุกเบิกนำมาใช้ในสาขาอาชญาวิทยาโดย ไฮเนลแลง กอดเฟรดสัน และ การาฟาโล (Hindelang, Gottfredson, & Garofalo, 1978) โดยกล่าวการเกิดอาชญากรรมว่าเกี่ยวข้องกับเวลาและสถานที่ที่เหยื่อและผู้กระทำความผิดมีโอกาสมาพบกับ เจนเซน และบราวน์ฟีลด์ (Jensen & Brownfeld, 1986) ชี้ว่าบุคคลมีวิถีชีวิตแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย เช่น เพศ อายุ ลักษณะนิสัย บุคลิก ฯลฯ และเขาเชื่อว่า บุคคล ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพราะมีรูปแบบการเลือกใช้ชีวิตหรือการดำรงชีวิตที่อาจทำให้เปิดเผยตนเองต่อผู้กระทำความผิด รวมทั้งอยู่

ภายใต้สถานการณ์ที่เกิดอาชญากรรมได้ง่าย การเลือกใช้ชีวิตของบุคคลอาจทำให้ตกเป็นเป้าของผู้กระทำผิด เช่น การเที่ยวเตร่ในเวลากลางคืนหรือการไปในที่เปลี่ยวคนเดียว การอาศัยอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย หรือแหล่งอาชญากรรม การคบค้าสมาคมกับผู้กระทำผิดหรือผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ฯลฯ ตามทฤษฎีนี้การตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เกิดจากการเลือกวิถีชีวิตของผู้ตกเป็นเหยื่อเอง และการเลือกวิถีชีวิตโดยโครงสร้างสังคมบีบบังคับให้จำเป็นต้องเลือก

ทฤษฎีว่าด้วยสถานที่เบี่ยงเบน (Deviant place)

สตาร์ค (Stark, 1987) ชี้ให้เห็นความเกี่ยวข้องของสภาพแวดล้อมกับการเกิดขึ้นของอาชญากรรมว่า การนำตัวเองเข้าไปในสถานที่เบี่ยงเบนหรือสถานที่ที่มีอันตรายมากกว่าผู้อื่น เป็นเหตุให้บุคคลนั้นกลายเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่า ทฤษฎีสถานที่เบี่ยงเบน ต่างจาก 3 ทฤษฎีที่กล่าวไปในเบื้องต้น คือเหยื่อไม่ใช่ผู้ก่อให้เกิดการกระทำผิดทั้งโดยตรงและโดยอ้อม แต่ตกเป็นเหยื่อเพราะอยู่ในที่ไม่ควรอยู่ หรือที่เรียกว่าที่อโคจร

สรุป ทฤษฎีเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ทฤษฎีเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม อาจสรุปได้ดังนี้ เหยื่ออาชญากรรมแสดงพฤติกรรมที่ช่วย มีรูปแบบการเลือกใช้ชีวิตหรือการดำรงชีวิตที่เปิดเผย การนำตัวเองเข้าไปยังสถานที่เบี่ยงเบนหรือเสี่ยงที่จะก่อให้เกิด อาชญากรรม กลุ่มคนเหล่านี้เป็นตัวกระตุ้นทางอ้อมในการก่ออาชญากรรม เช่น เด็ก ผู้หญิง ผู้สูงวัย สิ่งของมีค่า สถานที่ลับตา ขาดผู้ดูแลการป้องกันที่ไม่มีประสิทธิภาพ สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดแรงจูงใจประเมินว่าผลดีมากกว่าผลเสีย มีโอกาสที่จะหลบหนีการจับกุมได้ จึงตัดสินใจลงมือกระทำผิด กลุ่มเป้าหมายที่มีองค์ประกอบเหล่านี้อาจจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้

แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้บริบทเสี่ยง

1. แนวคิดการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม

ความหมายของการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

วิสเซอร์ โชลต์ และชีเพอร์ (Visser, Scholte & Scheepers, 2013) เห็นว่าการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม ทำให้บุคคลรับรู้ความไม่ปลอดภัยของบริบท ข้อมูลอาชญากรรมระดับประเทศไม่ส่งผลต่อความหวาดกลัวมากเท่ากับข้อมูลในชุมชนที่อาศัยอยู่ มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับความหวาดกลัวอาชญากรรมและการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ให้นิยามไว้ ดังนี้

แจ็กสัน (Jackson, 2005) ให้ความหมายว่า การรับรู้ข้อมูลข่าวสารว่า คือ การที่บุคคลได้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนจากสื่อทุกประเภท เช่น สื่ออิเล็กทรอนิกส์ สื่อสิ่งพิมพ์ ต่าง ๆ

ไกรวิน วัฒนะสิน (2546) และ กิตติศักดิ์ เจริมประสิทธิ์, จอมเดช ตรีเมฆ และอารณีย์ วิวัฒนาภรณ์ (2557) ให้ความหมายคล้ายกันว่า การรับรู้ข้อมูลข่าวสารว่า คือ การได้ข้อมูลเกี่ยวกับ อาชญากรรมในชุมชนทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม ทางตรงคือเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ทางอ้อมได้ข้อมูลจากสื่อต่าง ๆ จากการบอกเล่า และจากประสบการณ์ของคนรู้จัก

ความสำคัญของรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

การาฟาโล (Garofalo, 1981) ระบุถึงข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมไว้ในโมเดล ความหวาดกลัวอาชญากรรมและผลของมันว่า เป็นข้อมูลจากประสบการณ์ จากการแลกเปลี่ยน ข้อมูลระหว่างบุคคล และรับจากสื่อต่าง ๆ มัวร์ และ โทรจาโนวิช (Moore and Trojanowicz, 1988) กล่าวถึงยุคปัจจุบันที่สื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพ ข้อมูลสามารถแพร่กระจายอย่างรวดเร็ว และยังไม่มีความตระการการกลั่นกรองที่มีประสิทธิภาพ ข้อมูลข่าวจึงส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของบุคคล ได้มาก และ แจ็คสัน (Jackson, 2005) พบว่ายิ่งถ้าหากเป็นปรากฏการณ์ของชุมชน จะส่งผลมากยิ่งขึ้น คลอนความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยของผู้พักอาศัยในชุมชนนั้นเป็นอย่างมาก แนวคิดการรับรู้ข้อมูล ข่าวสารส่งผลต่อความหวาดกลัว ยืนยันด้วยการศึกษาวิจัยจำนวนมาก เช่น การศึกษาของ แจ็คสัน (Jackson, 2005) ไกรวิน วัฒนะสิน. (2546) กิตติศักดิ์ เจริมประสิทธิ์ จอมเดช ตรีเมฆ และอารณีย์ วิวัฒนาภรณ์ (2557) ศศิกาญจน์ ศรีโสภณ (2558) พบว่าการรับรู้ข่าวสารทั้งทางตรงและทางอ้อม ส่งผลให้บุคคลรู้สึกถึงความไม่มั่นคงปลอดภัยจนคิดอยากจะย้ายที่อยู่หรือเปลี่ยนงานเพื่อจะได้ไม่ต้องเดินทางกลับบ้านในเวลากลางคืน

การวัดการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมมีการวัดจากประสบการณ์ทางตรงและ ทางอ้อม การวัดประสบการณ์ทางตรง ได้แก่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมด้วยตนเอง เป็นรายการ ข้อคำถามการเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทต่าง ๆ เช่น แบบสำรวจของ The national crime survey ของ ฟาร์เรล (Farrall, 2008) และแบบวัดของ เฟอรัโร และ แกรง (Ferraro & Grange, 1987) ส่วนการวัดทางอ้อม เป็นการวัดจากการรับข้อมูลข่าวสารจากช่องทางต่าง ๆ ได้แก่ สื่อ อิเล็กทรอนิกส์ สื่อสิ่งพิมพ์ การบอกเล่าของบุคคล การพบเห็นอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับผู้อื่น และการเกิดอาชญากรรมกับบุคคลที่รู้จัก เช่น เพื่อน ญาติ โจรที่สนัก การวัดทางอ้อม งานวิจัยที่วัด ประสบการณ์ทางอ้อม เช่น การวิจัยของ แจ็คสัน (Jackson, 2008) และ การาฟาโล (Garofalo, 1981) โดยทั้งการวัดประสบการณ์ตรงทางอ้อม และมีการระบุช่วงระยะเวลา โดยให้เลือกตอบ ว่าในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา ท่านเคยได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมจากช่องทางเหล่านี้ หรือไม่ ให้เลือกตอบเคยหรือไม่เคย คะแนนเป็น 0 และ 1 การศึกษาวิจัยของประเทศไทย การ ทบทวนวรรณกรรมพบว่าการวัดในลักษณะเดียวกับของต่างประเทศ ทั้งนี้หาข้อคำถามและการ ในคะแนนคำตอบ เช่น การศึกษาของ นิศพล รักษาธรรม, เกษมสานต์ โชติชาครพันธุ์ และประพนธ์

สหพัฒนา (2559) ณัฐวิทย์ ใจชมชื่น (2556) อภิรญา นิจันพันธ์ศรี (2555) และพบว่า มีการวัดจาก ความถี่ของการรับข้อมูลข่าวสารจากช่องทางต่าง ๆ ของ จิตติวัฒน์ ฤชานุกูล (2552) และให้คะแนน เป็นระดับ 1 – 5

สรุป แนวคิดการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม

การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม อาจสรุปได้ดังนี้ การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร เกี่ยวกับอาชญากรรม หากเป็นอาชญากรรมที่เกิดใกล้ตัวหรือ ใกล้ชุมชนคนจะไม่หวาดกลัวมากนัก แต่หากเกิดอาชญากรรมใกล้ชุมชนส่งผลกระทบต่อคนภายในชุมชนมากได้มากกว่า ส่วนแหล่งที่มา ของข้อมูลข่าวสาร เช่น จากการบอกเล่าของบุคคล จากสื่อต่าง ๆ การพบเห็นเหตุการณ์ และ ประสบการณ์การเคยตกเป็นเหยื่อด้วยตัว ในการศึกษาครั้งนี้จะวัดการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจาก ประสบการณ์ทางอ้อมคือความถี่ของการได้รับข้อมูลข่าวสารจากแหล่งต่าง ๆ ในช่วง ระยะเวลา 6 เดือน ที่ผ่านมา แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ ไม่เคยได้รับ เคยเล็กน้อย เคยปานกลาง เคย บ่อย ๆ และการรับรู้จากประสบการณ์ตรงคือความถี่การเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทต่าง ๆ ด้วยตัวเองในระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา

2. ทศนคติต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

ความหมายของทศนคติต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

ทศนคติต่อการปฏิบัติงานของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เป็นปัจจัยเกี่ยวกับการรับรู้ ถึงความปลอดภัยของบริบทของชุมชนเช่นเดียวกับการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร เป็นปัจจัยที่มีการ นำมาใช้อธิบายความหวาดกลัวอาชญากรรมของชุมชนเป็นจำนวนมาก โดยมีการให้ความหมายของ ทศนคติต่อการปฏิบัติงานของหน่วยงานป้องกันปราบปรามความหวาดกลัวอาชญากรรมมากหน่วย ตำรวจเป็นต้นธารของกระบวนการยุติธรรมและมีความใกล้ชิดกับชุมชนมากที่สุด โดยทำหน้าที่ทั้ง ป้องกัน ควบคุม และปราบปรามอาชญากรรมให้กับชุมชน ส่วนศาลเป็นองค์กรที่ทำหน้าที่ตัดสิน คดีความ ซึ่งโดยปกติสังคมมักจะคาดหวังการให้เป็นไปอย่างยุติธรรมและมีประสิทธิภาพ

ไกรวิน วัฒนะสิน (2546) ให้ความหมายทศนคติต่อการปฏิบัติงานของกระบวนการ ยุติธรรมทางอาญาว่าเป็นความรู้สึกต่อการปฏิบัติงานของตำรวจในเชิงป้องกันและปราบปราม อาชญากรรม เช่น มีการติดตั้งกล้องแดงตามจุดเสี่ยงต่าง ๆ มีตำรวจสายตรวจลาดตระเวนสม่ำเสมอ มีการทำงานร่วมมือกับชุมชนอย่างใกล้ชิด และเมื่อเกิดปัญหาอาชญากรรมตำรวจเดินทางมาถึงที่เกิด เหตุอย่างรวดเร็ว

เอกพงศ์ อมรมณีพงศ์ (2548) และวันทิกา หิรัญเทศ (2556) ให้ความหมายทศนคติต่อการ ปฏิบัติงานของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาว่าเป็นความรู้สึกคาดหวังต่อตำรวจพฤติกรรม การแสดงออก การประสานงาน ภาพลักษณ์และบริการ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและตอบสนองความ ต้องการของคนในชุมชน

ฐิติวัฒน์ ฤชานุกูล (2552) ให้ความหมายทัศนคติต่อการปฏิบัติงานของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาว่าเป็นความรู้สึกมั่นใจในประสิทธิภาพการทำงานของตำรวจ และประสิทธิภาพการตัดสินใจของศาลอย่างมีประสิทธิภาพและมีความยุติธรรม

ความสำคัญของทัศนคติต่อการทำงานของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

ความรู้สึกต่อการปฏิบัติงานของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เป็นภาพลักษณ์ของผู้ปฏิบัติและรวมถึงภาพลักษณ์โดยรวมของกระบวนการซึ่งส่งผลต่อความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยของชุมชน งานวิจัยที่ยืนยันว่าทัศนคติและความคิดเห็นของบุคคลส่งผลต่อความหวาดกลัวอาชญากรรม เช่น วันทิกา หิรัญเทศ (2556) ศศิกัญจน์ ศรีโสภณ (2558) และณิศพล รักษาธรรม, เกษมสานต์ โชติชาครพันธุ์ และประพนธ์ สหพัฒนา (2559) ฐิติวัฒน์ ฤชานุกูล (2552)

สรุป ทัศนคติต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

ทัศนคติต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญา อาจสรุปได้ว่า กระบวนการยุติธรรมของการป้องกันการเกิดอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ในการจัดการคดีอาชญากรรม สามารถป้องกันการก่ออาชญากรรมในรู้แบบต่างๆให้กับคนภายในชุมชนมีความรู้สึกปลอดภัยจากการก่ออาชญากรรม

การวัดทัศนคติต่อกระบวนการยุติธรรม

การวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติต่อกระบวนการยุติธรรม มีการสอบถามเกี่ยวกับความคาดหวังและความพึงพอใจ ในประสิทธิภาพการทำงานของตำรวจ และกระบวนการดำเนินคดี เช่น การมีจุดตรวจตรา ตำรวจลาดตระเวนปรากฏให้เห็นถี่ ๆ และสม่ำเสมอ ความรวดเร็วของการเข้าควบคุมสถานการณ์ของตำรวจ การร่วมมือกับชุมชนอย่างไร้ขีด และเมื่อเกิดคดีความกระบวนการพิจารณาจะรวดเร็วและเป็นธรรม เช่น การวิจัยของไกรวิน วัฒนสิน. (2546) และ กิตติศักดิ์ เจริมประสิทธิ์, จอมเดช ตรีเมฆ และอารณีย์ วิวัฒนาภรณ์ (2557) นอกจากนั้น งานวิจัยในกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติ ยังมีการวัดความคาดหวังเรื่องความสามารถในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ และจิตบริการในตำรวจท่องเที่ยว ของ เอกพงศ์ อมรมณีพงศ์ (2548) และ วันทิกา หิรัญเทศ (2556) โดยการตอบให้ระดับตามความรู้สึกของผู้ตอบจาก 1- 5

ในการวิจัยครั้งนี้จะวัดทัศนคติต่อกระบวนการยุติธรรม โดยถามความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการทำงานของตำรวจและกระบวนการดำเนินคดี โดยวัด 5 ระดับ ตั้งแต่ไม่เห็นด้วยจนถึงเห็นด้วยมากที่สุด

3. แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่พังกาศัยที่เสี่ยง

ทฤษฎีการกระทำที่เป็นกิจวัตรของ โคเฮน และเฟลสัน (Cohen & Felson, 1979) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบภาวะของการขาดการป้องกันที่มีประสิทธิภาพ (Lack of a capable guardian) ซึ่งเป็นหนึ่งจากสามองค์ประกอบของทฤษฎี โดยอธิบายว่า สถานที่ตั้งของที่พังกาศัยและ

สภาพแวดล้อมเป็นปัจจัยชี้ให้เห็นความเสี่ยงของการตกเป็นเหยื่อ เช่น หากเป็นย่านชุมชนที่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือพนักงานรักษาความปลอดภัยอย่างเพียงพอ มีระบบหรืออุปกรณ์รักษาความปลอดภัย หรือพนักงานรักษาความปลอดภัยดูแล ย่อมมีความเสี่ยงน้อยที่จะเกิดอาชญากรรม แต่หากไม่มีปัจจัยเหล่านี้หรือมีแต่ขาดประสิทธิภาพ ก็จะเปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดหาทางลงมือกระทำอาชญากรรมซึ่งมักจะประเภทความรุนแรงต่อบุคคลหรือประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ผลการวิจัยที่ยืนยันแนวคิดของ โคเฮน และเฟลสัน เช่น บรุนตัน และสเตอร์จิส (Brunton & Sturgis, 2011) พบว่าลักษณะของย่านที่อยู่อาศัยและรายงานเกี่ยวกับอาชญากรรมในย่านที่อยู่อาศัยส่งผลต่อความหวาดกลัว เอเคอร์, เกรกา, เซลเลอร์ และโคราน (Akers, Greca, Sellers & Cochran, 1987) พบว่าการรับรู้สภาพแวดล้อมที่ไม่มีการป้องกันที่ดีเพียงพอส่งผลให้ผู้สูงอายุเกิดความหวาดกลัว เช่นเดียวกับ ไกรวิน วัฒนะสิน (2003) การรับรู้บริบทที่พักอาศัยที่ไม่ดีสัมพันธ์กับความเสี่ยงและความหวาดกลัวอาชญากรรม และ กิตติศักดิ์ เจริมประสิทธิ์ จอมเดช ตรีเมฆ และอารณีย์ วิวัฒนาภรณ์ (2557) พบว่าสาเหตุที่สำคัญของสถิติอาชญากรรมที่เพิ่มสูงขึ้นน่าจะเกิดจากการมีสถานเริงรมย์ในย่านที่พักอาศัย

จากแนวคิดองค์ประกอบภาวะของการขาดการป้องกันที่มีประสิทธิภาพ (Lack of a capable guardian) ที่ส่งผลต่อความหวาดกลัวอาชญากรรมของ โคเฮน และเฟลสัน (Cohen & Felson, 1979) และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การวิจัยครั้งนี้ จะศึกษาปัจจัยที่พักอาศัยที่เสี่ยง ได้แก่ ขาดการรักษาความปลอดภัยอย่างเพียงพอ การจัดสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย ซึ่งสภาพความดังกล่าวน่าจะเป็นที่อยู่อาศัยประเภทอาคารสูงจะหมายถึง ระบบหรืออุปกรณ์รักษาความปลอดภัย พนักงานรักษาความปลอดภัยที่ไม่มีประสิทธิภาพ แสงสว่างส่องถึงเพียงพอ มิมุมอับ ไม่มีรั้วรอบขอบชิด ห้องพักในชั้นล่าง ๆ ของอาคารหรือชั้นที่ผู้กระทำผิดเข้าถึงได้ง่าย

แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อ

ทฤษฎีว่าด้วยเหยื่อที่มีส่วนกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมของ เฮนติก (Hentig, 1948) ที่กล่าวถึงไปแล้วในส่วนต้น ซึ่งว่าลักษณะทางกายภาพของบุคคลอาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ตนเองตกเป็นเหยื่อได้ง่ายกว่าคนอื่น ลักษณะดังกล่าว เช่น 1. ผู้เยาว์ (The young) เป็นพวกที่อ่อนแอขาดประสบการณ์ ถูกหลอกลวงได้ง่าย 2. ผู้หญิง (The female) เป็นเพศอ่อนแอ ผู้กำลังเพศชายไม่ได้ 3. คนแก่ (The old) ทั้งชายและหญิง เป็นผู้อ่อนแอทั้งร่างกายและจิตใจ แต่มีทรัพย์สินจึงตกเป็นเหยื่อประเภทเสียหายทางทรัพย์สิน การราฟาโล (Garofalo, 1981) เสนอโมเดลความหวาดกลัวอาชญากรรมและผลของความหวาดกลัวว่าปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุ เพศ เป็นปัจจัยที่มาก่อนปัจจัยอื่น ๆ ที่นำไปสู่การได้รับการปฏิบัติจากสังคมจนเกิดความหวาดกลัวอาชญากรรม และผลการวิจัยจำนวนมากยืนยันความเกี่ยวข้องของปัจจัยส่วนบุคคลกับความเสี่ยงและความหวาดกลัว เช่น เฮล (Hale,

1996) ระบุว่ากลุ่มที่มีภาวะเสี่ยงทางกายภาพ ได้แก่ เพศหญิง และผู้สูงอายุ แวน เดอ วิน (Van Der Veen, 2006) และ คอปส์ และเพรเซอร์ (Cops & Pleysier, 2010) ระบุปัจจัยชีวภาพของบุคคลที่ทำให้ อยู่ในสภาวะเสี่ยงและเกิดความหวาดกลัวคือเพศ และอายุ แจ็คสัน (Jackson, 2009) พบว่าเพศหญิงมีความเสี่ยงมากกว่าเพศชาย เอเคอร์, เกรกา, เซลเลอร์ และ โคราน (Akers, Greca, Sellers & Cochran, 1987) พบว่าผู้สูงอายุมีการรับรู้ว่าตนเองมีความเสี่ยงสูง กิตติศักดิ์ เจิมประสิทธิ์ จอมเศรษฐีเมฆ และอารณีย์ วิวัฒน์ภรณ์ (2557) พบว่าเพศหญิงหวาดกลัวอาชญากรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องการถูกข่มขืนกระทำชำเรามากที่สุด

จากแนวคิดลักษณะของเหยื่อของ เฮนทิก (Hentig, 1948) และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวการวิจัยครั้งนี้จะศึกษาใช้ปัจจัยส่วนบุคคลมาอธิบายความหวาดกลัว ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ และจำนวนผู้ร่วมพัก

ข้อมูลพื้นที่จังหวัดชลบุรี

ที่ตั้ง และอาณาเขต จังหวัดชลบุรี

ที่ตั้งและอาณาเขต จังหวัดชลบุรี ตั้งอยู่ในภาคตะวันออกของประเทศไทย หรือริมฝั่งทะเลตะวันออกของอ่าวไทย ประมาณเส้นรุ้งที่ 12 องศา 30 ลิปดา-13 องศา 43 ลิปดาเหนือ และเส้นแวงที่ 100 องศา 45 ลิปดา-101 องศา 45 ลิปดาตะวันออก ระยะทางจากกรุงเทพมหานคร ตามเส้นทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 34 (ถนนสายบางนา-ตราด) รวมระยะทางประมาณ 81 กิโลเมตร นอกจากนี้ยังมีเส้นทางหลวงพิเศษหมายเลข 7 หรือมอเตอร์เวย์ (กรุงเทพฯ-ชลบุรี) ระยะทาง 79 กิโลเมตร ใช้ระยะเวลาในการเดินทางประมาณ 45 นาทีเท่านั้น จังหวัดชลบุรีมีพื้นที่ทั้งสิ้น 2,726,875 ไร่ (4,363 ตารางกิโลเมตร) คิดเป็นร้อยละ 0.85 ของพื้นที่ประเทศไทย (พื้นที่ของประเทศไทยประมาณ 320,696,875 ไร่ หรือ 513,115 ตารางกิโลเมตร)

ลักษณะภูมิประเทศ

ทิศเหนือ ติดกับจังหวัดฉะเชิงเทรา

ทิศใต้ ติดกับจังหวัดระยอง

ทิศตะวันออก ติดกับจังหวัดฉะเชิงเทรา จังหวัดจันทบุรีและจังหวัดระยอง

ทิศตะวันตก ติดกับชายฝั่งทะเลตะวันออกของอ่าวไทย

ตารางที่ 2-1 อำเภอต่าง ๆ ในจังหวัดชลบุรี

ชื่ออำเภอ	พื้นที่
อำเภอเมืองชลบุรี	238.87 ตารางกิโลเมตร
อำเภอเกาะสีชัง	17.30 ตารางกิโลเมตร
อำเภอบ่อทอง	781.60 ตารางกิโลเมตร
อำเภอบางละมุง	727.00 ตารางกิโลเมตร
อำเภอบ้านบึง	646.30 ตารางกิโลเมตร
อำเภอพานทอง	173.00 ตารางกิโลเมตร
อำเภอพนัสนิคม	448.26 ตารางกิโลเมตร
อำเภอศรีราชา	616.40 ตารางกิโลเมตร
อำเภอสัตหีบ	348.12 ตารางกิโลเมตร
อำเภอหนองใหญ่	415.00 ตารางกิโลเมตร
อำเภอเกาะจันทร์	248.80 ตารางกิโลเมตร

ตารางที่ 2-2 จำนวนประชากรของจังหวัดชลบุรีจำแนกตามอำเภอ

ชื่ออำเภอ	ชาย	หญิง	รวม
อำเภอเมืองชลบุรี	146,861	695,258	304,001
อำเภอเกาะสีชัง	2,377	2,452	4,829
อำเภอบ่อทอง	24,223	23,965	48,188
อำเภอบางละมุง	119,337	138,205	257,542
อำเภอบ้านบึง	48,977	51,040	100,017
อำเภอพานทอง	27,718	28,838	56,556
อำเภอพนัสนิคม	58,726	62,711	121,437
อำเภอศรีราชา	126,093	132,746	258,839
อำเภอสัตหีบ	83,526	69,059	152,585
อำเภอหนองใหญ่	11,682	11,360	23,042
อำเภอเกาะจันทร์	2,377	17,742	36,966

ชลบุรีได้รับการวางแผนให้เป็น เมืองหลัก ทางด้านอุตสาหกรรมและ การค้าขายของภาค ตะวันออก มีท่าเรือแหลมฉบัง มีโรงงานอุตสาหกรรมมากมาย อาทิ โรงกลั่นน้ำมัน โรงงาน ประกอบ รถยนต์ โรงงานผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ โรงงานผลิตเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เช่น ชายหาดบางแสนพัทยา สวนเสือศรีราชา สถานศึกษาสำคัญ ๆ เช่น มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยศรีประทุม มหาวิทยาลัยเกษตรบางพระ วิทยาลัยพลศึกษา และมี โรงเรียนที่มีชื่อเสียงหลายแห่ง เช่น โรงเรียนชลราษฎรอำรุง โรงเรียนชลกัญญานุกุล เมืองชลบุรี มีความน่าดึงดูดใจใน ทุกมิติ ทำให้ผู้คนหลายประเภทเดินทางเข้ามาด้วยวัตถุประสงค์ต่าง ๆ กัน ใน สังคมที่มีผู้คนอาศัยอยู่อย่างหนาแน่นและหลากหลาย ความแตกต่างและความหลากหลายทาง เศรษฐกิจ นำไปสู่ความไร้ระเบียบ ปัญหาอาชญากรรมจึงเกิดขึ้นได้บ่อย ทฤษฎีอาชญาวิทยาของ สำนักอาชญาวิทยาชิคาโก (The Chicago School of Criminology) ศึกษาอาชญาวิทยาในแนว นิเวศน์วิทยา (Ecological school) ซึ่งว่าอัตราส่วนของคนต่างถิ่นต่อคนพื้นถิ่นที่อยู่ดั้งเดิมเพิ่มขึ้นจะ สัมพันธ์กับสถิติอาชญากรรมประเภทในกลุ่ม คดีฆาตกรรม ข่มขืน ปล้นทรัพย์ ย่องเบา, ทำร้าย ร่างกาย, ลักเล็กขโมยน้อย และการขโมยรถ และอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด (Park, Burgess, & McKenzie, 1984)

ผู้คนหลายประเภทเดินทางเข้ามาด้วยวัตถุประสงค์ต่าง ๆ กัน เช่น มาเรียนหนังสือ มารับ ราชการ มาทำงาน มาทำธุรกิจมาค้าขาย และมาประกอบอาชีพต่าง ๆ หรือมาท่องเที่ยวเป็นต้นจึงทำ

ให้มีประชากรเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก ประชากรในจังหวัดชลบุรีตามทะเบียนราษฎร 11,338,656 คน เขตอำเภอเมืองมีชาย 146,861 คน หญิง 695,258 คน และเขตอำเภอพานทอง มีชาย 27,718 คน หญิง 28,838 คน และยังมีประมาณการประชากรแฝงอีกจำนวนมาก เกิดความต้องการที่ที่พักอาศัย ประเภทอาคารสูงเกิดขึ้นจำนวนมาก ในลักษณะ อพาร์ทเมนต์ หอพักและคอนโดมิเนียม เกิดขึ้น บริเวณในเมือง รอบสถานศึกษาและ รอบนิคม อุตสาหกรรมอมตะนคร ซึ่งแต่ละประเภท ตอบสนองกลุ่มผู้บริโภคที่พักอาศัยแต่ละประเภทมีลักษณะ ดังนี้

1. อพาร์ทเมนต์ คือ ที่พักอาศัยที่มีลักษณะเป็นอาคาร หอพักที่มีขนาดพื้นที่ใช้สอยอย่างจำกัด ไม่สามารถแบ่งพื้นที่เป็นส่วน ๆ เครื่องอำนวยความสะดวกภายในห้องพักมีไม่มากเหมาะแก่การดำรงชีพแบบออกไปทำงาน และ กลับเข้าห้องเพื่อพักผ่อนเท่านั้น ผู้พักอาศัยเป็นเพียงผู้เช่าไม่มีกรรมสิทธิ์ อพาร์ทเมนต์ กลุ่มผู้บริโภคของอพาร์ทเมนต์ในแต่ละระดับมีลักษณะแตกต่างกันออกไป ได้แก่ ระดับพิเศษ กลุ่มนี้ส่วนใหญ่คือ นักธุรกิจชาวต่างประเทศ อาทิ ญี่ปุ่น อเมริกา ยุโรป นอกจากนี้ ในช่วงที่ธุรกิจท่องเที่ยวได้มีการขยายตัวสูงขึ้น ทำให้เกิดธุรกิจเซอร์วิสอพาร์ทเมนต์ที่มีศักยภาพเทียบเท่าโรงแรมเพื่อบริการแก่นักท่องเที่ยวที่มีฐานะดี ระดับสูง กลุ่มนี้คือ นักธุรกิจชาวต่างประเทศโซนเอเชีย เช่น ไต้หวันฮ่องกง สิงคโปร์ ญี่ปุ่น ฯลฯ ระดับกลาง กลุ่มนี้ส่วนใหญ่เป็นนักธุรกิจต่างชาติแถบเอเชีย เช่น ไต้หวัน สิงคโปร์ ฮ่องกง ระดับธรรมดา กลุ่มนี้ส่วนใหญ่เป็นคนไทยที่ทำงานในกรุงเทพมหานคร ซึ่งอาจชำระค่าเช่าร่วมกับเพื่อน ๆ หรือญาติพี่น้อง ที่รายได้ระดับสูงพอประมาณ และระดับล่าง ส่วนมากคือนักศึกษาและคนทำงานที่มีพื้นที่อยู่ต่างจังหวัด เป็นกลุ่มคนที่มีรายได้ไม่สูงนัก และนิยมชำระค่าเช่าร่วมกับเพื่อนญาติพี่น้อง

2. หอพัก กลุ่มผู้บริโภคของที่อยู่อาศัยประเภทนี้ ส่วนใหญ่เป็นบุคคลที่มีรายได้เล็กน้อยคือไม่เกิน 10,000 บาทต่อเดือน อาจเป็นนักศึกษา นักศึกษาหรือคนทำงานทั่วไปที่มีพื้นที่เป็นคนต่างจังหวัดและคนที่ใช้แรงงานตามสถานประกอบการอุตสาหกรรมลักษณะเป็นห้องเช่า ที่สามารถพักอาศัยรวมกันได้ไม่เกิน 2 คน และมีประเภทที่แยกไว้อย่างชัดเจน เช่น เป็นหอพักหญิง และหอพักชาย

3. คอนโดมิเนียม (Condominium) เป็นอาคารที่อยู่อาศัยที่สร้างในแนวตั้งสูงกว่าแฟลต เป็นอาคารที่มีห้องร่วมกันคือ บุคคลหลาย ๆ คน สามารถถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินผืนเดียวกัน มีลักษณะคล้ายแฟลต เริ่มตั้งแต่ห้องเดี่ยวเอนกประสงค์ไปจนถึง 3-4 ห้องนอน ซึ่งแต่ละหน่วยจะมีห้องต่าง ๆ เช่น ห้องนอน ห้องน้ำ ห้องครัว ห้องรับแขก อย่างครบถ้วน ตลอดจนห้องทำงาน ห้องพักผ่อนส่วนตัวด้วย ในคอนโดมิเนียมจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ ทรัพย์สินส่วนบุคคล ได้แก่ ห้องชุด และทรัพย์สินส่วนกลาง ได้แก่ ที่ดินคอนโดมิเนียม (คอนโดมิเนียม) ที่มีห้องพักขนาดเล็กคือ ขนาดไม่เกิน 30 ตารางเมตร มักตั้งอยู่ในบริเวณแหล่งชุมชน หรือสถานศึกษา โดยมีกลุ่มผู้บริโภคเป็นนักศึกษาและคนทำงานทั่วไป ส่วนคอนโดมิเนียมคอนโดมิเนียมที่มีห้องขนาดใหญ่ให้

เช่ามักจะตั้งอยู่ใกล้ใจกลางเมือง และย่านธุรกิจที่สำคัญ โดยกลุ่มผู้บริโภคมักจะเป็นคนทำงาน นักธุรกิจชั้นสูงคนไทยและนักธุรกิจต่างประเทศที่ทำงานในบริษัทข้ามชาติหรือในองค์กรระหว่างประเทศที่ต้องการความสะดวกสบายในการเดินทาง และติดต่อธุรกิจในย่านใจกลางเมือง ดังนั้นกลุ่มผู้บริโภคของคอนโดมิเนียมระดับนี้คือ ผู้มีรายได้ตั้งแต่ 50,000 บาทต่อเดือนขึ้นไป อัตราค่าเช่าของผู้ที่อาศัยอยู่ประเภทนี้จะถูกกำหนดไว้แตกต่างกันออกไป ตามขนาดของพื้นที่ที่ใช้สอย และทำเลที่ตั้ง โดยคอนโดมิเนียมที่มีห้องพักขนาดเล็กคือ ขนาดประมาณ 30 ตารางเมตร มักตั้งอยู่บริเวณแหล่งชุมชนหรือสถานศึกษาจะมีอัตราค่าเช่าอยู่ระหว่าง 3,000-6,000 บาท ต่อเดือน ส่วนคอนโดมิเนียมที่มีห้องขนาดใหญ่ มักจะตั้งอยู่ใจกลางเมืองและย่านธุรกิจการค้าที่สำคัญ เช่น คอนโดมิเนียมให้เช่าย่านสุขุมวิท ขนาด 2 ห้องนอน เนื้อที่ประมาณ 100- 120 ตารางเมตร ขนาด 3 ห้องนอน เนื้อที่ประมาณ 280 – 300 ตารางเมตร

ตารางที่ 2-3 ค่าเช่าต่อเดือนของประเภทที่พักในจังหวัดชลบุรี

ประเภทที่พักอาศัย	ราคาเช่าต่อเดือน
หอพัก	1,000-3,000 บาท
บ้านเช่า	1,500-4,000 บาท
อพาร์ทเมนต์ระดับ สูง	30,000-60,000 บาท
อพาร์ทเมนต์ระดับ กลาง	10,000-30,000 บาท
อพาร์ทเมนต์ระดับ ธรรมดา	5,000-9,000 บาท
อพาร์ทเมนต์ระดับ ล่าง	ต่ำกว่า 5,000 บาท
คอนโดมิเนียม	ตั้งแต่ 60,000 บาท

(นิรุฒ ปิ่นทนะรุจิ, 2547, หน้า 369)

ตารางที่ 2-4 ตัวแปร แนวคิดทฤษฎีที่มาของตัวแปร และระดับการวัด

ตัวแปร	แนวคิด ทฤษฎี	ระดับการวัด
ตัวแปรตาม	- แนวคิดความหวาดกลัวอาชญากรรม (Fear of crime concept) ของ Jackson (2005)	ระดับช่วง (Interval)
1. ความรู้สึกกังวลฯ	- โมเดลความหวาดกลัวอาชญากรรม (Fear of crime concept) ของ Garofalo (1981)	
2. พฤติกรรม ฯ	-May, Rader & Goodrum (2010).	
ตัวแปรอิสระ	แนวคิดภาวะเสี่ยง (Vulnerability concept) ของ Jackson (2005) และ ของ Garofalo (1981)	ระดับช่วง (Interval)
1. การรับรู้ความเสี่ยง	ทฤษฎีรูปแบบการดำเนินชีวิตที่เปิดเผยตัวเองต่อผู้กระทำผิด (Life style exposure theory)	ระดับช่วง (Interval)
2. แบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง	การกระทำที่เป็นกิจวัตร (Routine activity) ทฤษฎีสถานที่เบี่ยงเบน (Deviant place)	
3. ทักษะติดต่อ	แนวคิดภาวะเสี่ยง - ปัจจัยการรับรู้บริบทชุมชน	ระดับช่วง (Interval)
กระบวนการยุติธรรม		
4. การรับรู้ข่าวสารฯ	แนวคิดภาวะเสี่ยง ของ Jackson (2005) โมเดลความหวาดกลัวอาชญากรรมของ Garofalo (1981) ปัจจัยการรับรู้บริบทชุมชน	ระดับช่วง (Interval)
5. ปัจจัยด้านความปลอดภัยที่พ้ออาศัย	แนวคิดการรับรู้บริบทเสี่ยง ของ Jackson (2005) การกระทำที่เป็นกิจวัตร (Routine activity) ปัจจัยภาวะของการขาดการป้องกันที่มีประสิทธิภาพ (Lack of a capable guardian)	ระดับอัตราส่วน (Ratio)
6. ปัจจัยส่วนบุคคล	แนวคิดลักษณะของเหยื่อ Hentig (1948) Garofalo (1981) และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
	เพศ	ระดับนามบัญญัติ (Nomonal)
	อายุ	ระดับอัตราส่วน (Ratio)
	จำนวนผู้พ้ออาศัย	ระดับอัตราส่วน (Ratio)
	ประเภทที่พ้ออาศัย	ระดับนามบัญญัติ (Nomonal)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กิตติศักดิ์ เจริญประสิทธิ์, จอมเดช ตรีเมฆ และอารณีย์ วิวัฒนาภรณ์ (2557) ความหวาดกลัวอาชญากรรมของประชาชนในหมู่บ้านเมืองเอก ตำบลหลักหก อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี พบว่าภาพรวมความหวาดกลัวอยู่ในระดับสูง โดยหวาดกลัวการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มากที่สุด กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมทั้งกับตนเองและครอบครัว แต่ได้ทราบข้อมูลว่ามีอาชญากรรมในหมู่บ้าน 1-2 ครั้ง การเปรียบเทียบความแตกต่างของความหวาดกลัว พบว่า เพศ ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม และการรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมต่างกัน มีความหวาดกลัวอาชญากรรมต่างกัน ส่วนการระบุปัญหาที่สำคัญที่สุดคือการลักทรัพย์ และระบุนสาเหตุที่สำคัญว่าน่าจะเกิดจากการมีสถานเริงรมย์มากที่สุด

ศศิภาณูจน์ ศรีโสภณ (2558) ศึกษาเรื่อง ความปลอดภัยและรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในสภาพแวดล้อมชุมชนอยู่อาศัยบ้านเก่า เขตพระนครกรุงเทพฯ ฯ กรณีศึกษาชุมชนตรอกศิลป์-ตรอกดิน ใช้วิธีการเชิงปริมาณร่วมกับเชิงคุณภาพ ศึกษาในกลุ่มประชากรดั้งเดิมและกลุ่มแรงงานย้ายถิ่น พบว่า ชุมชนตรอกศิลป์-ตรอกดิน มีความปลอดภัยจากอาชญากรรมและสอดคล้องกับความรู้สึกปลอดภัยของชุมชน กลุ่มแรงงานย้ายถิ่นมีความปลอดภัยมากกว่ากลุ่มประชากรดั้งเดิม สภาพแวดล้อมทางกายภาพและความสัมพันธ์ที่ดีของคนในสังคมเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้รู้สึกปลอดภัย

ณิศพล รักษาธรรม, เกษมसानต์ โชติชาครพันธุ์ และประพนธ์ สหพัฒนา (2559) ศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศของหญิงที่โดยสารรับจ้างสาธารณะ ในเขตกรุงเทพฯ ฯ ใช้วิธีการศึกษาเชิงปริมาณร่วมกับเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างเชิงปริมาณเป็นเพศหญิงที่เคยโดยสารรถแท็กซี่ในกรุงเทพฯ ฯ มหานคร จำนวน 433 คน ผลการวิจัยพบว่า การระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศของผู้ที่ใช้บริการรถแท็กซี่อยู่ในระดับมาก โดยแสดงออกในลักษณะการหลีกเลี่ยง และการป้องกัน ปัจจัยที่มีผลให้หวาดกลัวต่างกันคืออาชีพ ความถี่ในการโดยสารรถแท็กซี่ ช่วงเวลาเดินทาง การรับรู้ความเสี่ยง และการรับรู้ข่าวผ่านสื่อ

ณัฐวิทย์ ใจชมชื่น (2556) ปัจจัยที่มีผลต่อความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินของประชาชนในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลประจักษ์ โดยศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน ได้แก่ การลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ พบว่าหวาดกลัวอาชญากรรมดังกล่าวขณะอยู่นอกบ้านพัก และหวาดกลัวขณะอยู่ในห้องพักเวลากลางคืน และรู้สึกไม่ปลอดภัยในทรัพย์สินของตนเองและของบุคคลในครอบครัว พบว่าตำรวจในการปฏิบัติงานการอย่างมีประสิทธิภาพด้วยการตรวจตราและมีการความร่วมมือกับชุมชนเป็นอย่างดี อย่างไรก็ตาม ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของตำรวจไม่ส่งผลต่อความหวาดกลัวของประชาชน

นิรุช ปิณฑะรุจิ (2547, หน้า 369) ได้แบ่งประเภทของที่อยู่อาศัยตามกลุ่มอาชีพ ความต้องการ และระดับรายได้ ได้ดังนี้ 1. อพาร์ทเมนต์ เป็นกลุ่มผู้บริโภครายได้ที่พอกำจ่ายประเภททั้งผู้เช่าซื้อและผู้เช่าต่อเป็นราย และ เป้าหมายคนที่มียาได้น้อย ถึงปานกลาง คือ 8,000—15,000 บาท เช่น ข้าราชการ พนักงานรวมถึงนักศึกษา เพื่อความสะดวกในการเดินทาง โคนทั่วไปอัตราค่าเช่าอยู่ระหว่าง 2,000-3,500 บาท ต่อเดือน 2. หอพัก เป็นกลุ่มผู้มีรายได้น้อย เป็นคนต่างจังหวัดและคนที่ใช้แรงงานตามอุตสาหกรรม มีรายได้ไม่เกิน 10,000 บาทต่อเดือน อัตราค่าเช่า อยู่ระหว่าง 1,000-3,000 บาทต่อเดือน 3. อาคารชุด (คอนโดมิเนียม) เป็นลักษณะอาคารสูงมีเนื้อที่ใช้สอยมักตั้งอยู่ใจกลางเมืองหรือย่านธุรกิจการค้า กลุ่มผู้พักอาศัยส่วนมากเป็นนักธุรกิจชั้นสูงทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ผู้มีรายได้ ตั้งแต่ 50,000 บาทต่อเดือนขึ้นไป

อภิรญา นิจันพันธ์ศรี (2555) พฤติกรรมป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศ และพฤติกรรมป้องกันตนเองของนักเรียนหญิง ใช้วิธีการเชิงปริมาณด้วยแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง 393 พบว่านักเรียนหญิงส่วนใหญ่ไม่เคยประสบเหตุการณ์ถูกคุกคามหรือตกเป็นเหยื่อทางเพศ ประมาณครึ่งหนึ่งไม่เคยเข้าอบรมเพื่อรับความรู้เกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่มีความรู้ในระดับปานกลาง มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองในระดับมาก ตัวแปรอายุ ความรู้ และทัศนคติส่งผลให้มีพฤติกรรมป้องกันต่างกัน นักเรียนที่ประเมินความเสี่ยงของตนเองสูงจะมีการป้องกันตัวมากกว่านักเรียนที่ประเมินความเสี่ยงของตนเองต่ำ

จิตวิวัฒน์ ฤชานุกูล (2552) ปัจจัยที่มีผลต่อความหวาดกลัวของผู้หญิงในเขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร กลัวฆาตกรรมและล่วงละเมิดอันดับ 1 ทำร้ายร่างกาย ชิงทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ ลักทรัพย์ในเคหสถาน การโจรกรรมรถยนต์และจักรยานยนต์ อันดับ 2 และ ปล้นทรัพย์และข่มขืนกระทำชำเรา อันดับ 3 อายุ รายได้ครอบครัว ความถี่ในการทำกิจกรรมนอกบ้าน พฤติกรรมหลีกเลี่ยง พฤติกรรมพูดคุยเกี่ยวกับอาชญากรรม การมีส่วนร่วมกับชุมชนในการป้องกันและควบคุมอาชญากรรม การรับรู้ความเสียหายในละแวกบ้าน การรับรู้ความเสียหายในที่ทำงานหรือสถานศึกษา การรับรู้ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อของคนอื่น ทัศนคติต่อการทำงานของตำรวจ ลักษณะพาหนะที่ใช้เดินทาง สัมพันธ์กับความหวาดกลัวอาชญากรรมอย่างมีนัยสำคัญ งานวิจัยมีข้อเสนอแนะให้ส่งเสริมและสนับสนุนบทบาทองค์กร ในชุมชน ให้ชุมชนตระหนักถึงผลกระทบของอาชญากรรมที่มีต่อการพัฒนาชุมชนในทุกด้าน และต้องการความร่วมมือจากทุกฝ่ายในการป้องกันแก้ไขปัญหา

ไกรวิน วัฒนะสิน (2546) ศึกษาความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของคนที่พักอาศัยในชุมชนแออัดคลองเตย พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมปานกลาง ภัยที่หวาดกลัวมากที่สุด ได้แก่ เพลิงไหม้โดยประมาณ โดยลอบวางเพลิง และชิงทรัพย์ ตามลำดับ

ประชาชนเชื่อว่าสาเหตุอาชญากรรมเนื่องจากมีกลุ่มผู้เสพและผู้ค้ายาเสพติดในชุมชน การวางเพลิง ไล่ที่ การวิเคราะห์การถดถอยพบว่า ตัวแปรพยากรณ์ความหวาดกลัวๆ ได้แก่ การรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อ เพศ ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อ การรับรู้สภาพแวดล้อมชุมชน และทัศนคติต่อการตรวจ ในการป้องกันอาชญากรรม พฤติกรรมที่ประชาชนแสดงออกเมื่อหวาดกลัว ๆ คือ หลีกเลียขง ป้องกัน และผูกมิตรกับเพื่อนบ้าน การวิจัยมีข้อเสนอแนะให้ใช้แนวความคิดมีส่วนร่วมของชุมชนในกิจการตำรวจ ปรับเปลี่ยนทัศนคติและรูปแบบการทำงานของตำรวจให้มุ่งเน้นการพัฒนา และปรับปรุงสภาพแวดล้อมชุมชนในดีขึ้น

บรุนตัน และสเตอร์จิส (Brunton and Sturgis, 2011) ศึกษาเรื่อง Do neighborhoods generate fear of crime? โดยจะทำการทดสอบข้อโต้แย้งระหว่างแนวคิดทางอาชญาวิทยาที่เชื่อว่า ย่านที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้บุคคลรับรู้ถึงความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยมีทฤษฎีและนโยบายสนับสนุนความเชื่อนี้ กับหลักฐานเชิงประจักษ์ซึ่งไม่สอดคล้องความเชื่อนี้ งานวิจัยนี้ออกแบบวิจัยโดยใช้ข้อมูลการสำรวจระดับประเทศและทำการการสุ่มตัวอย่างแบบความน่าจะเป็น จากการที่ใช้กลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ทำให้ไม่มีข้อจำกัดการวิจัยเหมือนกับงานวิจัยที่มีผู้ทำไว้ก่อนหน้านี้ ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานสี่ข้อเกี่ยวกับกลไกที่พื้นที่ย่านที่อยู่อาศัยมีอิทธิพลต่อความกลัวอาชญากรรมหรือไม่ ผลการวิจัยพบว่าลักษณะทางโครงสร้างของย่านที่อยู่อาศัย ลักษณะทางกายภาพที่ไร้ระเบียบ และสถิติอาชญากรรม มีผลโดยตรงต่อความกลัวระดับปัจเจก นอกจากนี้ยังพบว่าปัจเจกมีความหวาดกลัวต่างกันเนื่องจากอิทธิพลของลักษณะทางเศรษฐกิจสังคมของย่านที่อยู่อาศัย โดยความหวาดกลัวอาชญากรรมมากขึ้นหรือลดลงขึ้นอยู่กับปัจจัยลักษณะของพื้นที่ที่คนอาศัยอยู่

จอห์นสัน, โรเซน, ชาง และหลิน (Johnson, Rosen, Chang & Lin, 2015) ศึกษาเรื่อง Getting to the core of locus of control: Is it an evaluation of the self or the environment? เพื่อศึกษาว่าอิทธิพลของปัจจัยภายในคือการรับรู้ความสามารถตนเอง (The core self efficacy – CSE) ซึ่งเป็นอำนาจจากภายในตัวเอง (Internal locus of control) และอิทธิพลของปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอก (External locus of control) ที่มีต่อความพึงพอใจในชีวิต ในงาน และสมรรถนะในการทำงาน ของนักศึกษาและพนักงาน โดยทำการศึกษาทั้งแบบตัดขวาง (Cross sectional study) และแบบตามยาว (Longitudinal study) ผลการศึกษาพบว่า อำนาจจากภายในของตนเอง (Internal LOC) มีอิทธิพลเชิงบวกต่อตัวแปรตาม และจะมีอิทธิพลมากขึ้นเมื่อปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกร่วมด้วย ไม่พบความสัมพันธ์เชิงเส้นระหว่างอำนาจจากภายในของตนเอง (Internal LOC) กับและปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอก

แจ๊คสัน (Jackson, 2009) ศึกษาเรื่อง A psychological perspective on vulnerability in the fear of crime เป็นการใช่มุมมองด้านจิตวิทยาเกี่ยวกับความเสี่ยงและหวาดกลัวอาชญากรรม พบว่า

การรับรู้สถานการณ์เสี่ยงสัมพันธ์กันอย่างมากกับความหวาดกลัวอาชญากรรม โดยมีตัวแปรแทรกกลางคือการประเมินสถานะเสี่ยงของตนเอง การประเมินสถานะเสี่ยงของตนเองประกอบด้วย 3 ส่วน คือ ความเสี่ยงที่ตนเองเทียบกับความเสี่ยงของคนอื่น ๆ ความเชื่อเกี่ยวกับอำนาจการควบคุม และการคาดการณ์ความเสียหายตกเป็นเหยื่อ เพศหญิงมีความรู้สึกกังวลมากกว่าเพศชาย เนื่องจากรู้สึกว่ามีความอ่อนแอด้านกายภาพทำให้ไม่สามารถปกป้องตัวเองได้ มีความเชื่อมั่นในความสามารถในตนต่ำ และคาดการณ์ความเสียหายรุนแรงหากตกเป็นเหยื่อ และประเมินตนเป็นกลุ่มเสี่ยงมากกว่าเมื่อเทียบกับกลุ่มอื่น ๆ ในสังคมเดียวกัน และยังพบว่าผู้ที่มีอายุน้อยรู้สึกกังวลมากกว่าผู้ที่มีอายุมาก ส่วนสถานะเสี่ยงไม่สัมพันธ์โดยตรงกับกับความรู้สึกกังวล ผลการวิเคราะห์ด้วยสมการโครงสร้าง (SEM) พบว่า ความอ่อนแอด้านกายภาพ ขาดความเชื่อมั่นในความสามารถตนเอง และคาดการณ์ความเสียหายรุนแรง ส่งผลต่อความรู้สึกกังวล ผ่านตัวกลางการประเมินความเสี่ยงของตนเอง และการประเมินความเสี่ยงตนเองเปรียบเทียบกับความเสี่ยงของคนอื่น ๆ

เกรย์ และฟาร์เรล (Gray & Farrall, 2008) ศึกษาเรื่อง Reassessing the fear of crime เป็นการศึกษาองค์ความรู้งานวิจัยเกี่ยวกับความหวาดกลัวอาชญากรรม พบว่า การวิจัยเชิงประจักษ์จำนวนมากเกี่ยวกับการตอบสนองทางอารมณ์ต่ออาชญากรรมในยุโรปอเมริกาเหนือและที่อื่น ๆ แสดงให้เห็นว่าสาธารณชนในสัดส่วนค่อนข้างมากมีความกังวลเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่อ และเขายังได้ใช้ข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมของสหราชอาณาจักรที่เก็บข้อมูลความกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมของชาวอังกฤษและชาวเวลส์นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 ต่อเนื่องมาจนถึงปี 2546/2547 โดยในการสำรวจมีการปรับปรุงคำถามเกี่ยวกับความถี่และความของเหตุการณ์ความรุนแรง รวมทั้งใช้กลยุทธ์การประเมินแบบใหม่ ด้วยคำถามแบบใหม่ ผลการวิเคราะห์พบว่ามีคนเพียงไม่มากมีประสบการณ์กังวลเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเองแบบเฉพาะเจาะจง งานวิจัยให้ข้อสรุปว่าความกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม เป็นความรู้สึกที่เกิดจากการรับรู้ความเสี่ยงที่กระจายอยู่รอบ ๆ มากกว่ารูปแบบที่คุกคามเจาะจงถึงความปลอดภัยส่วนบุคคล

คอปส์ และเพลเซอร์ (Cop & Pleyzier, 2010) ศึกษาเรื่อง Doing gender' in fear of crime: The impact of gender identity on reported levels of fear of crime in adolescents and young adults โดยใช้กรอบแนวคิดที่ว่าเพศเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดต่อความรู้สึกหวาดกลัวอาชญากรรม เพศหญิงหวาดกลัวมากกว่าเพศชาย และมีการอธิบายเพิ่มเติมว่าอะไรที่เป็นสาเหตุให้เพศหญิงกลัวมากกว่าเพศชาย ในมุมมองของนักสตรีนิยมเห็นว่าเกิดจากระบวนการขัดเกลาทางสังคมที่ผู้หญิงถูกสอนให้กลัวในขณะที่ผู้ชายถูกสอนไม่ให้กลัว งานวิจัยนี้ประยุกต์ใช้มาตรวัดตัวแปรอัตลักษณ์ทางเพศสภาพ ตัวแปรทัศนคติ และตัวแปรเกี่ยวกับกิจกรรมเกี่ยวกับเพศชายและเพศหญิง กลุ่มตัวอย่างชาวเบลเยียมวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ผลการศึกษาพบว่าตัวแปรอัตลักษณ์ทางเพศสภาพสามารถ

อธิบายระดับความหวาดกลัวส่งผลต่อความหวาดกลัว และงานวิจัยอภิปรายเกี่ยวกับช่องว่างระหว่างเพศ

เมย์, เรเดอร์ และกู๊ดรัม (May, Rader & Goodrum, 2010) ศึกษาเรื่อง A gendered assessment of the threat of victimization: Examining gender differences in fear of crime, perceived risk, avoidance, and defensive behaviors โดยใช้มีกรอบแนวคิดว่า ความหวาดกลัวอาชญากรรม การรับรู้ความเสี่ยง และประสบการณ์เกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่อ มีความเกี่ยวข้องกันกับแนวคิด ภัยคุกคามของการตกเป็นเหยื่อ ในการศึกษาที่ผู้เขียนทำการทดสอบว่าแต่ละปัจจัยดังกล่าวมีผลต่อ ภัยคุกคามของการตกเป็นเหยื่อ อย่างไร และความสัมพันธ์เหล่านี้มีความแตกต่างกันหรือไม่ในแต่ละเพศ ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลจากผู้อยู่อาศัยในเคนต์ก็๊ วิเคราะห์ด้วยโมเดลถดถอย พบแบบลอจิสติก ผลการวิจัยพบว่า ความแตกต่างด้านเพศมีผลต่อองค์ประกอบของการคุกคามของการตกเป็นเหยื่อ พบความสัมพันธ์หลายมิติของความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเสี่ยงความกลัวอาชญากรรมและการหลีกเลี่ยงและพฤติกรรมกรรมการป้องกัน งานวิจัยให้อภิปรายผลและให้ข้อเสนอแนะในการนำข้อค้นพบไปใช้

เอเคอร์, เกรกา, เซลเลอร์ และโคราน (Akers, Greca, Sellers & Cochran, 1987) ศึกษาเรื่อง Fear of crime and victimization among the elderly in different types of community ในชุมชนผู้สูงอายุหลังเกษียณ 2 แห่ง พบว่า โดยรวมผู้สูงอายุมีความหวาดกลัวอาชญากรรมค่อนข้างต่ำ เกือบครึ่งของกลุ่มตัวอย่างตอบว่าหวาดกลัว ๆ บ้าง ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อกับความหวาดกลัวสัมพันธ์กันเล็กน้อย แต่ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อสัมพันธ์กับลักษณะของชุมชนน้อยมาก ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้วยสมการถดถอย (Multiple regression analysis) พบว่า ปัจจัยที่ทำให้ผู้สูงอายุหวาดกลัวอาชญากรรมน้อยลง ได้แก่ จำนวน (ความหนาแน่น) ผู้สูงอายุในชุมชนสูง อัตราการเกิดอาชญากรรมต่ำ ในส่วนปัจจัยบุคคลที่เป็นตัวชี้วัดความเสี่ยงได้แก่การบริหารจัดการความเป็นอยู่ คุณลักษณะทางสังคมประชากร (Sociodemographic) และภาวะสุขภาพ ไม่ส่งผลต่อความเสี่ยงการตกเป็นเหยื่อ แต่ส่งผลต่อความรู้สึกหวาดกลัวฯ สภาพแวดล้อมชุมชนส่งผลต่อความรู้สึกหวาดกลัวน้อยลงเมื่อมีปัจจัยอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง งานวิจัยมีข้อให้แนะนำสำหรับการวิจัยในอนาคตว่านอกจากปัจจัยการปรับตัวผสมกลมกลืนกับสังคมและการสนับสนุนของเครือข่ายสังคมแล้ว ควรทำการศึกษาอิทธิพลของตัวแปรลักษณะของชุมชนเพิ่มเติมด้วย

การวิจัยเรื่อง Vulnerability locus of control, and worry about crime ของ แซคโค และ แกรคแมน (Sacco & Glackman, 2009) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความเสี่ยง ความเชื่อเกี่ยวกับแหล่งที่มาของอำนาจควบคุม และความกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม ทำการสำรวจกลุ่มผู้พักอาศัยในชนบท ผลการศึกษาพบว่า ความเชื่ออำนาจควบคุม (LOC) ส่งผลโดยตรงต่อความกังวล

เกี่ยวกับอาชญากรรม และยังพบว่าความเชื่ออำนาจควบคุมยังมีบทบาทเป็นตัวแปรแทรกกลางระหว่างความสัมพันธ์ของความเล็ง (ความเล็งเกิดจากลักษณะทางสังคมประชากรของบุคคล) กับความกังวล ฯ

เมย์, ฮาร์เดน และไคลน์ (May, Harden & Kline, 2008) ศึกษาเรื่อง Criminal victimization experiences fear of crime perceived risk opinion of criminal justice agents monge sample of Kentucky residents ผลการศึกษา แบ่งเป็น 4 ประเด็นหลัก ประเด็นแรกเกี่ยวกับความหวาดกลัวอาชญากรรมดั้งเดิม (Traditionl crime) แสดงออกมาโดย ประชาชน เครตักก็ ส่วนใหญ่มีอาชญากรรมเก็บไว้ที่บ้าน และมีการติดตั้งอุปกรณ์ป้องกันขโมยและการโจรกรรมที่พักอาศัยในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา แสดงให้เห็นว่ามีความกังวลเล็กน้อยว่าอาจมีอันตรายในย่านที่พักอาศัย เกินกว่าครึ่งของผู้ตอบกลัวอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินทั้งแบบจิปัสนทรัพย์สินติดตัว และแบบงัดแงะเข้าบ้านในขณะที่ไม่อยู่ มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไม่ให้เป็นกิจวัตรเพื่อป้องกันตัว แสดงให้เห็นว่ามีการรับรู้ความเสี่ยงบ้าง ประเด็นที่ 2 ความหวาดกลัวการก่อการร้าย พบว่ากลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดคิดว่า จะเกิดการก่อการร้ายในสหรัฐอเมริกา ประเด็นที่ 3 การโจรกรรมข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อก่ออาชญากรรมทางเศรษฐกิจ พบว่า น้อยกว่า 1 ใน 10 เคยตกเป็นเหยื่อ เกิดความเสียหาย 1000 ดอลลาร์หรือน้อยกว่านั้น ประเด็นสุดท้าย เกี่ยวกับอาชญากรรมประเภทความรุนแรงทางเพศ พบว่า 1 ใน 10 ของผู้หญิงเคยตกเป็นเหยื่อ ผู้หญิงประเมินตนเองว่ามีความเสี่ยงที่จะตกเป็นเหยื่อ และเมื่อเกิดอาชญากรรมทางเพศมีการแจ้งความน้อยมาก

ดูแกน และเอเพล (Dugan & Apel, 2005) ศึกษาเรื่อง The different risk of relation by relation distance. โดยใช้ทฤษฎีการกระทำที่เป็นกิจวัตรของเหยื่อและทฤษฎีการเลือกอย่างมีเหตุผลของผู้กระทำผิดเป็นกรอบในการศึกษา ใช้ข้อมูลทฤษฎีจาก The National Crime Victimization Survey ของ สหรัฐอเมริกา ปี 1902-2000 พบว่า เพศหญิงเป็นเป้าหมายของความรุนแรงมากกว่าเพศชาย การรักษาระยะห่างความสัมพันธ์เป็นการลดการเปิดเผยตัวต่อความเสี่ยงที่จะตกเป็นเหยื่อ ความรุนแรงการรักษาระยะห่าง ฯ ใช้ป้องกันการกระทำของคนแปลกหน้า แต่สำหรับคู่รักหรือสามีภรรยาการรักษาระยะห่าง ฯ กลับเป็นแรงจูงใจให้กระทำความรุนแรงมากขึ้น

บทความจากการวิจัยเอกสารของ เฮล (Hale, 1996) เรื่อง Fear of crime: A review of the literature พบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับความหวาดกลัวอาชญากรรมส่วนหนึ่งมุ่งไปที่การแสดงให้เห็นถึงผลกระทบที่รุนแรงที่เกิดขึ้นกับเหยื่อซึ่งเป็นคนหรือกลุ่มคนที่จะต้องได้รับความเห็นใจ คนเหล่านั้นไม่สามารถป้องกันตนเองหรือหลีกเลี่ยงจากการตกเป็นเหยื่อได้ เช่น คนที่ไม่สามารถวิ่งหนีหลบหลีกได้ทัน คนที่ไม่มีเงินพอที่จะติดตั้งระบบป้องกันภัยที่แข็งแรงปลอดภัยที่อยู่อาศัยของตนเองได้ หรือคนที่หากได้รับความเสียหายไม่ว่าจะเป็นทรัพย์สินหรือร่างกายแล้วฟื้นฟูได้ช้ากว่าคนทั่วไป ซึ่งบุคคลทั้งสามประเภทนี้ชี้ไปที่ ผู้หญิง ผู้สูงอายุ และคนยากจน

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพัก และ คอนโดมิเนียม ในชลบุรี เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ใช้การวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยออกแบบและ ดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

การวิจัยมีเป้าหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่อธิบายลักษณะความหวาดกลัวและปัจจัยที่ส่งผลต่อ ความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพัก และคอนโดมิเนียม ในจังหวัด ชลบุรี โดยประชากรครอบคลุมประชากรตามทะเบียนบ้านของกรมการปกครองและประชากรแฝง ทำให้ไม่ทราบจำนวนประชากรที่แท้จริง ผู้วิจัยจึงใช้การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างแบบไม่ทราบ จำนวนประชากรโดยใช้สูตร สามารถประมาณการประชากรไม่แน่นอน (Infinite population) ของ Roscoe & Houston (1969) คือ

$$n = (Z_c \sigma / e_m)^2$$

กำหนดความคลาดเคลื่อนมากที่สุดที่ยอมรับได้ 1/10 ของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานประชากร ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 นั่นคือ $Z_c = 1.96$ $e_m = \sigma/10$

$$\begin{aligned} n &= (1.96 * \sigma / \sigma / 10)^2 \\ &= 19.6^2 \\ &= 384.16 \end{aligned}$$

กลุ่มตัวอย่าง

ขนาดกลุ่มตัวอย่างไม่ต่ำกว่า 384 คน

วิธีกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage sampling method) โดย

1. การแบ่งชั้นภูมิ (Stratify sampling) ด้วยตัวแปรประเภทที่พักอาศัย และตัวแปรเพศ
2. เลือกตัวอย่างด้วยวิธีบังเอิญ และเป็นไปตามความสมัครใจของผู้ตอบ (Accidental and

voluntary sampling)

กลุ่มตัวอย่างตามการออกแบบกลุ่มตัวอย่างและผลการเก็บข้อมูล ดังตาราง 3-1

ตารางที่ 3-1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างการออกกลุ่มตัวอย่างและผลการเก็บข้อมูล จำแนกตาม
ประเภทที่พักอาศัยและเพศ

ประเภทที่พักอาศัย	การออกแบบกลุ่มตัวอย่าง			ผลการเก็บข้อมูล		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
อพาร์ทเมนต์	64	64	128	78	53	131
หอพัก	64	64	128	98	85	183
คอนโดมิเนียม	64	64	128	38	40	78
	192	192	384	214	178	392

ตารางที่ 3-1 ผลการเก็บข้อมูลเมื่อเทียบกับการออกแบบกลุ่มตัวอย่าง พบว่าด้านจำนวนโดยรวมเก็บข้อมูลได้มากกว่าที่ออกแบบไว้เล็กน้อย คือ ออกแบบไว้ 384 คน เก็บข้อมูลได้ 392 คน เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของกลุ่มย่อย ๆ ที่กำหนดจำนวนไว้เท่ากันโดยจำแนกตามตัวแปรที่ใช้แบ่งชั้นภูมิกลุ่มตัวอย่าง (ประเภทที่พักอาศัยและเพศ) พบว่า เก็บข้อมูลได้แตกต่างจากการออกแบบ คือ เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง คือ ชาย 214 คน หญิง 178 คน ประเภทที่พักอาศัยเป็นหอพักมากที่สุด คือ 183 คน รองลงมาคือ อพาร์ทเมนต์ และหอพัก จำนวน 131 คน และ 78 คน ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม แม้ว่ากลุ่มย่อย ๆ ที่ได้แตกต่างจากแผนการเก็บข้อมูล อย่างไรก็ตาม แต่การกระจายของตัวอย่างก็ยังมีจำนวนเพียงพอสำหรับการวิเคราะห์

การเก็บข้อมูล

เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือวิจัยเป็นแบบสอบถามชนิดผู้ตอบเขียนตอบด้วยตนเองประกอบด้วย 7 ส่วน บางส่วนผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากการทบทวนแนวคิดทฤษฎีต่างๆ และบางส่วนปรับปรุงจากมาตรวัดที่มีผู้ศึกษาไว้แล้วในอดีต แต่ละส่วนมีรายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 ความหวาดกลัวอาชญากรรม

ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยปรับปรุงใช้เครื่องมือวัดความหวาดกลัวอาชญากรรมในมิติต่าง ๆ ของ แจ็คสัน (Jackson, 2005) และ เมย์ ฮาร์ดเดน และ ไคลน์ (May, Harden & Kline, 2008) เป็นหลัก แบ่งออกเป็น 3 ส่วน มีรายละเอียดดังนี้

1. ความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม

ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมลักษณะต่าง ๆ จำนวน 17 ข้อ และมีส่วนคำถามปลายเปิดให้ระบุอาชญากรรมชนิดอื่นที่ไม่ปรากฏในรายการ ลักษณะคำตอบเป็นมาตราส่วนแบบลิเคิร์ต (Likert scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ ผู้ตอบแบบสอบถาม ประเมินตามความรู้สึก ดังนี้

- 5 คะแนน หมายถึง หวาดกลัวมากที่สุด
- 4 คะแนน หมายถึง หวาดกลัวมาก
- 3 คะแนน หมายถึง หวาดกลัวปานกลาง
- 2 คะแนน หมายถึง หวาดกลัวเล็กน้อย
- 1 คะแนน หมายถึง ไม่หวาดกลัว

วิธีการแปรผลคะแนนส่วนนี้ ใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ยข้อคำถามทั้งหมดและนำค่าเฉลี่ยไป เทียบหลักเกณฑ์ 5 ระดับ ทุกระดับมีช่วงคะแนนเท่ากัน โดยคำนวณจากพิสัยหารด้วย 5 ช่วงคือ

$$= \frac{5-1}{5} = \frac{4}{5} = 0.80$$

โดยให้ความหมายความหวาดกลัว แต่ละช่วง ดังนี้

ระดับมากที่สุด	ช่วงคะแนน	4.21-5.00
ระดับมาก	ช่วงคะแนน	3.41-4.20
ระดับปานกลาง	ช่วงคะแนน	2.61-3.40
ระดับน้อย	ช่วงคะแนน	1.81-2.60
ระดับน้อยที่สุด	ช่วงคะแนน	1.00-1.80

(Ferguson, 1979; บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

2. การระบุประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัวมากที่สุด

เป็นคำถามปลายเปิดให้ระบุอาชญากรรมที่หวาดกลัวมากที่สุดโดยให้ 3 ประเภท ทำการ วิเคราะห์และนำเสนอเป็นค่าความถี่และร้อยละ

3. พฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อเกิดความหวาดกลัว

สร้างโดยปรับปรุงจากเครื่องมือของ ฉิมพล รัชชาธรรม, เกษมสานต์ โชติชาครพันธ์ และ ประพันธ์ สหพัฒนา (2559), จิตวิวัฒน์ ฤชานุกูล (2552) ประกอบด้วยข้อคำถามถึงพฤติกรรมที่ แสดงออกเมื่อเกิดความหวาดกลัว ได้แก่ พฤติกรรมที่แสดงออกในลักษณะหลีกเลี่ยง พฤติกรรม ป้องกัน พฤติกรรมอันเป็นหลักประกันให้เกิดความเสียหายต่ำสุดและพฤติกรรมการแลกเปลี่ยน ข้อมูลข่าวสาร รวมจำนวน 9 ข้อ ลักษณะคำตอบเป็นมาตราส่วนแบบลิเคิร์ต แบ่งเป็น 5 ระดับ ให้ ผู้ตอบประเมินตามความถี่ของพฤติกรรม ดังนี้

- 5 คะแนน หมายถึง มีการแสดงพฤติกรรม 5 วันต่อสัปดาห์ขึ้นไป
- 4 คะแนน หมายถึง มีการแสดงพฤติกรรม 3-4 วันต่อสัปดาห์
- 3 คะแนน หมายถึง มีการแสดงพฤติกรรม 2 วันต่อสัปดาห์
- 2 คะแนน หมายถึง มีการแสดงพฤติกรรม 1 วันต่อสัปดาห์
- 1 คะแนน หมายถึง ไม่มีการแสดงพฤติกรรมเลย

วิธีการแปรผลคะแนนส่วนนี้ ใช้คะแนนเฉลี่ยเทียบกับเกณฑ์ 5 ระดับเหมือนข้อ 1. (ความหวาดกลัว)

ส่วนที่ 2 การรับรู้ความเสี่ยง

เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการรับรู้ความเสี่ยงหรือโอกาสที่ตนเองจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยแบ่งอาชญากรรมออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ ได้แก่ อาชญากรรมต่อชีวิตร่างกาย อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และการถูกข่มขู่หรือคุกคามให้หวาดกลัว ให้ผู้ตอบประเมินเปรียบเทียบกับความเสี่ยงของคนอื่น ๆ ในชุมชนเดียวกัน ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 3 ข้อ ลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตราส่วน 3 ระดับ ดังนี้

- 3 คะแนน หมายถึง รับรู้ว่ามีความเสี่ยง มากกว่าคนอื่น
- 2 คะแนน หมายถึง รับรู้ว่ามีความเสี่ยง เท่ากับคนอื่น
- 1 คะแนน หมายถึง รับรู้ว่ามีความเสี่ยง น้อยกว่าคนอื่น

การแปรผลคะแนนส่วนนี้ ใช้สูตรการแบ่งระดับเช่นเดียวกับส่วนที่ 1 คือ พิสัยหารด้วย 3 ช่วงทุกช่วงมีคะแนนเท่ากัน และให้ความหมายการรับรู้ความเสี่ยง แต่ละช่วง ดังนี้

ระดับมาก	ช่วงคะแนน	2.34-3.00
ระดับปานกลาง	ช่วงคะแนน	2.34-3.00
ระดับน้อย	ช่วงคะแนน	2.34-3.00

ส่วนที่ 3 แบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง

เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับวิถีการใช้ชีวิตซึ่งมีกิจกรรมที่เปิดเผยตัวเองต่อภายนอก ทำให้ผู้กระทำได้เข้าถึงตัวได้ง่าย โดยเป็นกิจกรรมเกี่ยวกับหน้าที่การงานและกิจกรรมสันทนาการ สร้างโดยปรับปรุงจากเครื่องมือของ นิศพล รัชชาธรรม, เกษมสานต์ โชติชาครพันธ์ และประพันธ์ สหพัฒนา (2559), ธิติวัดน์ ฤชานุกูล (2552) จำนวน 8 ข้อ ลักษณะเป็นมาตราส่วนแบบลิเคิร์ต 5 ระดับ ให้ผู้ตอบประเมินตามความถี่ของพฤติกรรม ดังนี้

- 5 คะแนน หมายถึง การกระทำกิจกรรม 5 วันต่อสัปดาห์ขึ้นไป
- 4 คะแนน หมายถึง การกระทำกิจกรรม 3-4 วันต่อสัปดาห์
- 3 คะแนน หมายถึง การกระทำกิจกรรม 2 วันต่อสัปดาห์
- 2 คะแนน หมายถึง การกระทำกิจกรรม 1 วันต่อสัปดาห์

1 คะแนน หมายถึง ไม่มีการกระทำกิจกรรมเปิดเผยตนเอง

วิธีการแปรผลคะแนนในส่วนนี้ ใช้คะแนนเฉลี่ยแต่ละระดับ โดยเกณฑ์เช่นเดียวกับส่วนที่ 1. (ความหวาดกลัว)

ส่วนที่ 4 ทักษะคิดต่อกระบวนการยุติธรรม

เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับทักษะคิดต่อกระบวนการยุติธรรม สร้างโดยปรับปรุงจากเครื่องมือของ ณิชพล รักษาธรรม, เกษมสานต์ โชติชาครพันธ์ และประพันธ์ สหพัฒนา (2559) ธิติวัดน์ ฤชานุกูล, (2552) ประกอบด้วยประสิทธิภาพการทำงานป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมให้กับชุมชน ความรวดเร็วของการเข้าควบคุมที่เกิดเหตุร้าย การลาดตระเวนอย่างสม่ำเสมอของสายตรวจความร่วมมือใกล้ชิดกับชุมชนในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมและกระบวนการดำเนินคดีรวดเร็วและยุติธรรม จำนวน 5 ข้อ ลักษณะเป็นมาตราส่วนแบบลิเคิร์ต 5 ระดับ

5 คะแนน หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความในข้อคำถาม

4 คะแนน หมายถึง เห็นด้วยกับข้อความในข้อคำถาม

3 คะแนน หมายถึง เฉยๆ กับข้อความในข้อคำถาม

2 คะแนน หมายถึง ไม่เห็นด้วยกับข้อความในข้อคำถาม

1 คะแนน หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความในข้อคำถาม

วิธีการแปรผลคะแนนในส่วนนี้ ใช้คะแนนเฉลี่ยแต่ละระดับ โดยเกณฑ์เช่นเดียวกับส่วนที่ 1. (ความหวาดกลัว)

ส่วนที่ 5 ปัจจัยด้านความปลอดภัยที่พ้ออาศัย

เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพและระบบรักษาความปลอดภัยของที่พ้ออาศัย ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จากแนวคิดสภาพแวดล้อมการป้องกันอาชญากรรม ได้แก่ แสงสว่างเพียงพอ รั้วรอบขอบชิด คีย์การ์ด โทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) และพนักงานรักษาความปลอดภัย จำนวน 5 ข้อ ลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตราส่วน 3 ระดับ ดังนี้

3 คะแนน หมายถึง มีและมีประสิทธิภาพ

2 คะแนน หมายถึง มีแต่ยังขาดประสิทธิภาพ

1 คะแนน หมายถึง ไม่มี

วิธีการแปรผลคะแนนในส่วนนี้ ใช้คะแนนเฉลี่ยแต่ละระดับ โดยเกณฑ์การแบ่งระดับเหมือนกับส่วนที่ 2 (การรับรู้ความเสี่ยง)

ส่วนที่ 6 การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม

การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมจากแหล่งข้อมูลต่างๆ ทั้งบุคคลและสื่อรวมทั้งประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมด้วยตนเองในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา ลักษณะเป็นแบบมาตราส่วน 3 ระดับ มีเกณฑ์ให้คะแนนดังนี้

3 คะแนน หมายถึง ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมบ่อยๆ

2 คะแนน หมายถึง ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมบ้างบางครั้ง

1 คะแนน หมายถึง ไม่เคยได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม

วิธีการแปรผลคะแนนในส่วนนี้ ใช้คะแนนเฉลี่ยแต่ละระดับโดยเกณฑ์การแบ่งระดับ เหมือนกับส่วนที่ 2 (การรับรู้ความเสี่ยง)

2. ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 3 ประเภท ต่าง ๆ ให้ผู้ตอบระบุลักษณะ และความถี่ของอาชญากรรมที่เคยเกิดขึ้นกับตนเอง

ส่วนที่ 7 ปัจจัยส่วนบุคคล

เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับปัจจัยด้าน เพศ อายุ อาชีพ ประเภทที่พักอาศัย และจำนวนผู้พักอาศัยในห้องพักเดียวกัน จำนวน 4 ข้อ วิธีการแปรผลในช่วงนี้นำเสนอเป็นค่าความถี่ ร้อยละและค่าเฉลี่ย

ความเชื่อถือได้ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ในการศึกษาครั้งนี้ได้มีการทดสอบความตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ดังนี้

1. ความตรง นำแบบสอบถามที่ได้จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาให้ผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหา (Content validity) ความถูกต้องตามองค์ประกอบที่ต้องการศึกษาและความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ (Wording) เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปสอบถามในการเก็บข้อมูลจริง

2. ความเชื่อมั่น ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาและปรับปรุงแก้ไข แล้วไปทำการทดสอบ (Pre-test) จำนวน 30 ชุดกับกลุ่มที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับประชากรที่ต้องการศึกษา จากนั้นจึงนำมาทดสอบความเที่ยงของแบบสอบถาม โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS PC Windows ในการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) (Cronbach, 1970, p. 161) ซึ่งเกณฑ์การพิจารณาค่า α สำหรับงานวิจัยลักษณะต่าง ๆ คือ มากกว่าและเท่ากับ 0.7 สำหรับงานวิจัยเชิงสำรวจ (Exploratory research) มากกว่า และเท่ากับ 0.8 สำหรับงานวิจัยพื้นฐาน (Basic research) มากกว่าและเท่ากับ 0.9 สำหรับการตัดสินใจ (Important research)

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity)

นำแบบสอบถามที่ได้จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบเบื้องต้น และส่งผู้เชี่ยวชาญ 3 คน และพิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหา (Content validity) ความถูกต้องตามองค์ประกอบที่ต้องการศึกษา และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ (Wording) (Index of item objective congruence : IOC) โดยใช้สูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทนดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถาม

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิ

+1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้อง

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้อง

-1 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้อง

ผลการวิเคราะห์ ข้อคำถามที่นำมาใช้ในแบบสอบถามมีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .67

-1.0 (ดูรายชื่อผู้เชี่ยวชาญ และผลการวิเคราะห์ IOC ในภาคผนวก)

2. การหาค่าความเที่ยง (Reliability)

หาความเที่ยงของแบบสอบถามด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient cronbach)

โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (try - out) กับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient cronbach) ใช้สูตร

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ α คือ ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของแบบทดสอบ

n คือ ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของแบบทดสอบ

s_i^2 คือ ความแปรปรวนรายข้อ

s_t^2 คือ ความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ

ผลการวิเคราะห์ความเที่ยงมีดังนี้

ตารางที่ 3-2 ค่าความเที่ยงเครื่องมือวิจัย

มาตรวัด	สัมประสิทธิ์แอลฟา
ความหวาดกลัวอาชญากรรม	.96
ความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม	.96
พฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อเกิดความรู้สึกหวาดกลัวอาชญากรรม	.84
การรับรู้ความเสี่ยงที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	.96
แบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง	.65
ทัศนคติต่อกระบวนการยุติธรรม	.95
ปัจจัยด้านความปลอดภัยที่พักอาศัย	.94
การรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาชญากรรมจากแหล่งข้อมูล	.92

จากตารางที่ 3-2 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) ของเกือบทุกมาตรวัดอยู่เกณฑ์ดี – ดีมาก คือ .84 - .96 มีเพียง แบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง ที่อยู่ระดับปานกลางคือ .65 (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2545) ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา สำหรับเครื่องมือวิจัยเชิงสำรวจคือ .70 ขึ้นไป (Cronbach, 1970)

การเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างคือผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพัก และคอนโดมิเนียม ในจังหวัดชลบุรี โดย

1. ผู้วิจัยประสานขอความร่วมมือและขออนุญาตทำการเก็บข้อมูลจากเจ้าของสถานที่ และนิติบุคคลของสถานที่
2. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียด และขอกลุ่มตัวอย่างที่ผู้สมัครใจร่วมโครงการลงนามในหนังสือยินยอมที่แนบมาพร้อมกับแบบสอบถาม
3. ทำการแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างเขียนตอบด้วยตัวเอง
4. เก็บแบบสอบถาม ตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของข้อมูลและบันทึกข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์

การพิทักษ์สิทธิของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้วิจัยดำเนินโครงการวิจัยโดยผ่านการพิจารณาคณะกรรมการวิจัยคณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โดยมีหนังสือชี้แจงผู้ร่วมโครงการ อธิบายวัตถุประสงค์ในการวิจัย ขอความร่วมมือในการรวบรวมข้อมูล และชี้แจงให้ทราบถึงสิทธิในการตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมวิจัย วิธีการนำเสนอข้อค้นพบในภาพรวม และนำข้อมูลมาใช้เฉพาะในการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น โดยระหว่างการตอบแบบสอบถาม หากกลุ่มตัวอย่างไม่พอใจหรือไม่ต้องการตอบคำถาม กลุ่มตัวอย่างสามารถออกจากการวิจัยโดยจะไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อผู้ร่วมโครงการทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามไปวิเคราะห์ประมวลผล โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป การวิเคราะห์มีข้อมูลดังนี้

1. ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ จำนวนผู้พักอาศัยร่วมกัน และประเภทที่พักอาศัย ใช้สถิติพรรณนา แสดงด้วยค่าการแจกแจงความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าน้อยสุด (Min) ค่ามากที่สุด (Max)
2. ความรู้สึกหวาดกลัวต่ออาชญากรรม

- 2.1 ความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม วิเคราะห์ด้วยค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) และระดับ
 - 2.2 อาชญากรรมที่รู้สึกหวาดกลัวมากที่สุด วิเคราะห์ด้วยค่าความถี่ (Frequency) และร้อยละ
 3. พฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อเกิดความหวาดกลัวอาชญากรรม วิเคราะห์ด้วยค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับ
 4. แบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง วิเคราะห์ด้วยค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับ
 5. ทศนคติต่อกระบวนการยุติธรรม วิเคราะห์ด้วย ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับ
 6. การรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม วิเคราะห์ด้วยค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับ
 7. การรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาชญากรรมจากแหล่งข้อมูล วิเคราะห์ด้วยค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับ
 8. ประสบการณ์เคย-ไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม วิเคราะห์ด้วยค่าความถี่ ร้อยละ
 9. ปัจจัยด้านความปลอดภัยที่พวกอาศัย วิเคราะห์ด้วยค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับ
 10. วิเคราะห์อิทธิพลของตัวแปร การรับรู้ความเสี่ยง ๆ แบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง ทศนคติต่อกระบวนการยุติธรรม ปัจจัยด้านความปลอดภัยที่พวกอาศัย การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม ประสบการณ์เคยตกเป็นเหยื่อ ๆ และปัจจัยส่วนบุคคลด้าน เพศ อายุ และจำนวนผู้พวกอาศัย ที่มีต่อความหวาดกลัวอาชญากรรม โดยวิธีวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบปกติ (Multiple Regression Analysis: MRA) ด้วย Entner method
 11. วิเคราะห์ความแตกต่างของความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้พวกอาศัยในที่พวกแตกต่างกัน ได้แก่ อพาร์ทเมนต์ หอพัก และคอนโดมิเนียม โดยใช้ F-test (One - way analysis of variance)
 12. วิเคราะห์ความแตกต่างของความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้ที่มีอาชีพแตกต่างกัน โดยใช้ F-test (One-way ANOVA)
- ในการวิเคราะห์อิทธิพลและความสัมพันธ์ของตัวแปร ข้อ 10 – 12 ตัวแปรตามจะใช้ตัวแปรความรู้สึกกังวลเท่านั้น โดยจะไม่ใช้พฤติกรรมที่แสดงออก โดยผู้วิจัยมีเหตุผลสนับสนุนเชิงประจักษ์ และเชิงแนวคิด เหตุผลเชิงประจักษ์คือผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามทั้งสองพบว่ามีความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง (เสนอในบทที่ 4) จึงสามารถเลือกใช้เลือกใช้

ตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งได้ และเหตุผลเชิงแนวคิด คือ คนที่รู้สึกหวาดกลัวอาจจะไม่แสดงออกทางพฤติกรรม (Ferraro & Grange, 1987; Jackson & Farrall 2008; Van Der Veen, 2006). และการวัดพฤติกรรมมีความซับซ้อนที่อาจจะทำให้ได้ข้อมูลเกินจริง (Farrall, 2004; Jackson & Farrall 2008) ดังนั้น การใช้ตัวแปรความรู้สึกกังวลจึงน่าจะเป็นตัวแปรที่วัดความหวาดกลัวได้เหมาะสมที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพัก คอนโดมิเนียม ในจังหวัดชลบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหวาดกลัวและปัจจัยที่ส่งผลต่อความหวาดกลัว เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ เก็บข้อมูลจากผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพัก และคอนโดมิเนียมในจังหวัดชลบุรี ครอบคลุมทั้งประชากรตามทะเบียนบ้านของกรมการปกครองและประชากรแฝง เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 392 คน เลือกตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนา การวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบปกติ (MRA) และ One-Way ANOVA ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติตัวแปรต่าง ๆ

2.1 ความหวาดกลัวอาชญากรรม

2.1.1 ความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม

2.1.2 การระบุนาอาชญากรรมที่หวาดกลัวมากที่สุด

2.1.3 พฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อเกิดความหวาดกลัว

2.2 การรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

2.3 แบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตนเอง

2.4 ทักษะคิดต่อกระบวนการยุติธรรม

2.5 การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม

2.6 ประสบการณ์เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

2.7 ปัจจัยด้านความปลอดภัยที่พักอาศัย

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์วิเคราะห์อิทธิพลของตัวแปรด้วยวิธีวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบปกติ (MRA) โดยตัวแปรตามใช้ตัวแปรความรู้สึกกังวลเพียงตัวเดียว ไม่ใช่ตัวแปรพฤติกรรม (ตามเหตุผลที่ระบุไว้ในขอบเขตการวิเคราะห์ในบทที่ 3)

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมของผู้มีอาชีพต่างกัน ด้วยสถิติ F-test (One-Way analysis of variance: ANOVA)

ตอนที่ 5 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลวัตถุประสงค์การวิจัย

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล

ปัจจัยส่วนบุคคลของประชากรที่ศึกษา ด้าน เพศ อายุ อาชีพ จำนวนผู้พักอาศัยร่วมกัน และประเภทที่พักอาศัย

ตารางที่ 4-1 จำนวนและร้อยละของปัจจัยส่วนบุคคล

ตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคล		จำนวน (n = 392)	ร้อยละ
เพศ	ชาย	211	53.8
	หญิง	181	46.2
ประเภทที่พักอาศัย			
	อพาร์ทเมนต์	131	33.4
	หอพัก	183	46.7
	คอนโดมิเนียม	78	19.9
อายุ	ไม่เกิน 20 ปี	71	18.1
	21 – 30 ปี	135	34.4
	31 – 40 ปี	93	23.7
	41 – 50 ปี	56	14.3
	51 – 60 ปี	31	7.9
	61 ขึ้นไป	6	1.5
อาชีพ	นักเรียน นักศึกษา	108	27.6
	รับราชการ รัฐวิสาหกิจ	26	6.6
	พนักงานบริษัทเอกชน	118	30.1
	นักธุรกิจ	41	10.5
	รับจ้าง	50	12.8
	ค้าขาย	49	12.5
จำนวนผู้พักอาศัยร่วมกัน			
	พักคนเดียว	268	68.4
	1 คน	68	17.3
	3 คน	32	8.2

ตารางที่ 4-1 (ต่อ)

ตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (n=392)	ร้อยละ
4 คน	18	4.6
5 คน	5	1.3
10 คน	1	0.3

จากตารางที่ 4-1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชายร้อยละ 58.8 ผู้พักอาศัยในหอพักมากที่สุด คือ ร้อยละ 46.7 และรองลงมาเป็นอพาร์ทเมนต์ และคอนโดมิเนียม ร้อยละ 33.4 และ 19.9 ตามลำดับ ด้านอายุ พบว่าอายุน้อยสุด 17 ปี และมากที่สุด 70 ปี โดยกลุ่มอายุ 21-30 ปีมีจำนวนมากที่สุด คือร้อยละ 34.4 รองลงมาคือกลุ่มอายุ 31-40 ปี ร้อยละ 23.7 ส่วนอาชีพพบว่า เป็นพนักงานบริษัทเอกชนมากที่สุดคือ ร้อยละ 30.1 รองลงมาคือเป็นนักเรียนนักศึกษา ร้อยละ 27.6 และอื่นๆ เช่น แม่บ้าน ไม่แน่นอน และไม่ได้ประกอบอาชีพ เป็นต้น มีร้อยละ 6.6 และจำนวนผู้พักอาศัยในห้อง เป็นลักษณะการพักอาศัยอยู่คนเดียวมากที่สุด มีร้อยละ 68.4 รองลงมาคือพักอาศัยอยู่ด้วยกัน 2 คน ร้อยละ 17.3 โดยมีจำนวนผู้พักอาศัยจำนวนน้อยที่สุดคือ 1 คน และจำนวนผู้พักอาศัยในห้องมากที่สุด จำนวน 10 คน ค่าเฉลี่ยจำนวนผู้พักอาศัย 1.55 คน

จากสถิติพรรณนาข้างต้น จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชายและหญิงจำนวนใกล้เคียงกัน ซึ่งเป็นไปตามกรอบกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เพศเป็นตัวแปรควบคุม ด้านประเภทที่พักอาศัยที่เป็นตัวแปรควบคุมอีกตัวหนึ่งพบว่าเป็นหอพักมากกว่าประเภทอพาร์ทเมนต์ และคอนโดมิเนียม ซึ่งมีสัดส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ได้จริงไม่เป็นไปตามคำนวณไว้ อย่างไรก็ตาม แม้การกระจายของกลุ่มตัวอย่างจะไม่เท่าเทียม หากพิจารณาจำนวนในแต่ละกลุ่มย่อยพบว่ามีจำนวนเพียงพอสำหรับการวิเคราะห์ทางสถิติ

ด้านจำนวนผู้พักอาศัยพบว่าส่วนใหญ่พักคนเดียว หรือค่าเฉลี่ยไม่ถึง 2 คน เป็นลักษณะที่พบทั่วไปของการพักในอาคารสูงซึ่งมีลักษณะห้องเดี่ยว มีพื้นที่จำกัด ในชุมชนเมือง

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติของตัวแปรต่าง ๆ

1 ความรู้สึกหวาดกลัวอาชญากรรม

1.1 ความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม

ความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมในลักษณะต่าง ๆ 13 ประเภท เสนอผลการ

วิเคราะห์ค่าสถิติรายชื่อ และสถิติในภาพรวมทุกข้อ ดังนี้

ตารางที่ 4-2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม
จำแนกตามเพศ และในภาพรวม

ประเภทอาชญากรรม ที่รู้สึกกังวล	ชาย (n = 178)			หญิง (n = 214)			รวม (n = 392)		
	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ	\bar{X}	SD	ระดับ
1. ถูกฆาตกรรม	2.26	1.26	น้อย	3.36	1.31	กลาง	2.86	1.40	กลาง
2. ถูกทำร้ายร่างกาย	2.27	1.21	น้อย	3.40	1.31	กลาง	2.89	1.38	กลาง
3. ถูกขู่คุกคาม	2.16	1.24	น้อย	3.32	1.32	กลาง	2.79	1.14	กลาง
4. ถูกลวนลาม	1.94	1.14	น้อย	3.37	1.32	กลาง	2.71	1.44	กลาง
5. ถูกข่มขืน	1.85	1.13	น้อย	3.39	1.39	กลาง	2.69	1.44	กลาง
6. ถูกจี้ ถูกปล้น	2.06	1.25	น้อย	3.43	1.34	มาก	2.81	1.47	กลาง
7. ถูกฉกชิง รั้งราว	2.02	1.20	น้อย	3.44	1.29	มาก	2.80	1.42	กลาง
8. ถูกจี้แฉงที่อยู่อาศัย ฯ	2.15	1.29	น้อย	3.39	1.34	กลาง	2.83	1.46	กลาง
9. ถูกลักขยานพาหนะ	2.16	1.27	น้อย	3.44	1.39	มาก	2.66	1.49	กลาง
10. ถูกจี้ด ถูกลักขของมีค่า หรืออุปกรณ์ของ พาหนะ	2.08	1.23	น้อย	3.42	1.33	มาก	2.81	1.45	กลาง
11. การมั่วสุมของเพื่อนบ้านในอาคาร เดียวกัน	1.83	1.12	น้อย	3.30	1.37	กลาง	2.63	1.46	กลาง
12. กลัวการช่องสุ่มทำผิดกฎหมายของผู้ พักอาศัยในอาคารเดียวกัน	1.80	1.09	น้อย	3.29	1.39	กลาง	2.62	1.47	กลาง
13. กลัวเพื่อนบ้านแอบมอง ถ้ามอง	1.68	1.00	น้อย	3.23	1.43	กลาง	2.53	1.47	น้อย
รวม	2.02	1.04	น้อย	3.37	1.23	กลาง	2.75	1.33	กลาง

จากตารางที่ 4-2 ความรู้สึกกังวล ฯ โดยรวม พบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีความรู้สึกกังวล ฯ ระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยรวม 2.75 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า รู้สึกกังวลการถูกทำร้ายร่างกายมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 2.89 รองลงมา คือ ถูกฆาตกรรม และถูกลักขยานพาหนะเท่า ๆ กัน ค่าเฉลี่ย 2.86 และ ถัดมาคือ ถูกจี้แฉงที่อยู่อาศัย ฯ ค่าเฉลี่ย 2.83 ส่วนที่รู้สึกกังวลน้อยที่สุดคือ กลัวเพื่อนบ้านแอบมอง ถ้ามอง ค่าเฉลี่ย 2.53

เมื่อพิจารณาตามเพศ เฉพาะในกลุ่มตัวอย่างเพศชายภาพรวมมีความรู้สึกกังวล ฯ ต่ออาชญากรรมทุกข้อในระดับน้อยทั้งหมด แต่พิจารณาค่าเฉลี่ย พบว่า กังวลมากที่สุดคือการถูกทำร้าย ถูกฆาตกรรม และถูกลักขยานพาหนะ ค่าเฉลี่ย 2.76, 2.26 และ 2.16 ตามลำดับ

ในขณะที่กลุ่มเพศหญิงรู้สึกกังวล ๗ ต่ออาชญากรรมทุกข้อในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ มีที่กังวลในระดับมาก 4 ข้อ คือ 1. การถูกจี้ถูกปล้น 2. ถูกฉกชิงวิ่งราว 3. ถูกลักขานพาหนะ และ 4. ถูกจัด ถูกลักของมีค่าหรืออุปกรณ์ของพาหนะ

สรุป กลุ่มตัวอย่างรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมทุกประเภทในระดับปานกลางเท่ากันทั้งหมด แต่เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย ประเภทที่กังวลมากที่สุดคือการถูกทำร้าย ถูกข่มขู่ ถูกลักขานพาหนะ และถูกจัดแะ ๗ ตามลำดับ และกังวลน้อยที่สุดคือเพื่อนบ้านแอบมอง หรือถ้ามอง เมื่อพิจารณาตามเพศ ซึ่งพบว่า เพศหญิงมีระดับความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมทุกประเภทมากกว่าเพศชาย ทั้งเพศชายและหญิงหวาดกลัวการถูกทำร้าย ถูกข่มขู่ และถูกลักขานพาหนะ เพศหญิงหวาดกลัวการถูกจี้ปล้น วิ่งราว และถูกจัดแะ ๗ มากกว่าประเภทอื่น

1.2 การระบุอาชญากรรมหวาดกลัวมากที่สุด

จากการวิเคราะห์คำถามปลายเปิด ที่ผู้ตอบการระบุอาชญากรรมที่หวาดกลัวมากที่สุด 3 ประเภท ดังนี้

ตารางที่ 4-3 อาชญากรรมที่ระบุรู้สึกหวาดกลัวมากที่สุด

ประเภทอาชญากรรมที่รู้สึกหวาดกลัว	จำนวน	ร้อยละ
1. ถูกฆาตกรรม	71	18.1
2. ถูกทำร้ายร่างกาย	70	17.9
3. ถูกขู่คุกคาม	64	16.3
4. ถูกฉกฉวย	61	15.6
5. ถูกข่มขืน	71	18.1
6. ถูกจี้ ถูกปล้น	74	18.9
7. ถูกฉกชิง วิ่งราว	70	17.9
8. ถูกจัดแะที่อยู่อาศัยในขณะที่ไม่อยู่	79	20.2
9. ถูกลักขานพาหนะ	81	20.7
10. ถูกจัด ถูกลักของมีค่า หรืออุปกรณ์ของยานพาหนะ	72	18.4
11. การมั่วสุมของเพื่อนบ้านในอาคารเดียวกัน	66	16.8
12. กลัวการช่อก่อกวนทำผิดกฎหมายของผู้พักอาศัยในอาคารเดียวกัน	65	16.6
13. กลัวเพื่อนบ้านแอบมอง ถ้ามอง	63	16.1
รวม	392	100

จากตารางที่ 4-3 การระบุอาชญากรรมที่หวาดมากที่สุด พบว่า อาชญากรรมประเภทที่ถูก
ระบุมากที่สุด 3 รายการ คือ ก้าวรุกรักขานพาหนะ เช่นรถยนต์ รถจักรยานยนต์ มีจำนวนมากที่สุด
เป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 20.7 รองลงมาคือการถูกจี้คางที่พักรอชัษณะไม่อยู่ ร้อยละ 20.2
กั้วการถูกจี้ปล้น ร้อยละ 18.9 กั้วถูกจี้ ฤกษ์ของมีค่า หรืออุปกรณ์ต่างๆ ของพาหนะ ร้อยละ
18.4 กั้วถูกฆาตกรรมและกั้วถูกข่มขืน ร้อยละ 18.1

1.3 พฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อเกิดความหวาดกลัวอาชญากรรม

พฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อเกิดความหวาดกลัว 8 ข้อ เสนอผลการวิเคราะห์ค่าสถิติราย
ข้อ และสถิติในภาพรวมทุกข้อ ดังนี้

ตารางที่ 4-4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อเกิด
ความหวาดกลัว

พฤติกรรมที่แสดงออก	\bar{X}	SD	ระดับ
1. หลีกเลียงการออกนอกบ้านเวลากลางคืนเนื่องจากหวาดกลัวอาชญากรรม	3.48	1.53	มาก
2. พกพาอาวุธ เช่น มีด ปืน หรืออาวุธอื่นๆ เพื่อป้องกันตัว	1.99	1.34	น้อย
3. พกพาอุปกรณ์แทนอาวุธ เพื่อป้องกันตัว เช่น สเปร์ยพริกไทย เป็นต้น	1.92	1.33	น้อย
4. ติดตั้งอุปกรณ์ป้องกันในห้องพัก เช่น กลอนประตู กุญแจ ติดสัญญาณกันขโมย	3.63	1.59	มาก
5. ทำความคุ้นเคยผูกมิตรกับเพื่อนบ้าน ด้วยเหตุผลเรื่องความปลอดภัย	2.66	1.48	ปานกลาง
6. พุดคุยเพื่อแลกเปลี่ยนและหาข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมในชุมชน	2.51	1.39	ปานกลาง
7. ไม่พกเงินหรือของมีค่ามากเกินไปจนจำเป็น	3.24	1.58	ปานกลาง
8. ไม่สวมเครื่องประดับมีราคาแพงออกไปนอกห้องพัก	3.23	1.65	ปานกลาง
รวม	2.83	0.93	ปานกลาง

จากตารางที่ 4-4 กลุ่มตัวอย่างแสดงพฤติกรรมในลักษณะต่าง ๆ โดยรวมอยู่ในระดับปาน
กลาง มีค่าเฉลี่ย 2.83 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า พฤติกรรมแสดงออกมากที่สุดคือ การติด
อุปกรณ์ป้องกันอาชญากรรมในห้องพัก เช่น กลอนประตู ติดกุญแจ ติดสัญญาณกันขโมย อยู่ใน
ระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.63 รองลงมาคือ หลีกเลียงการออกนอกบ้านเวลากลางคืน ๆ ระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 3.48 และพฤติกรรมที่แสดงออกน้อยที่สุดคือการพกอุปกรณ์แทนอาวุธป้องกันตัว เช่น
สเปร์ยพริกไทย ปืนฉีดไฟฟ้า ค่าเฉลี่ย 1.92

จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมป้องกันทรัพย์สินมากที่สุด รองลงมาคือพฤติกรรม
หลีกเลียง ส่วนการพกพาอุปกรณ์แทนอาวุธเพื่อป้องกันตัวน้อยที่สุด

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกกังวลกับพฤติกรรมที่แสดงออก การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกกังวล ๑ กับพฤติกรรมที่แสดงออกด้วย สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson-r) พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ค่าความสัมพันธ์ .49 หมายถึงความรู้สึกกังวล๑ สัมพันธ์กับพฤติกรรมที่แสดงออกร้อยละ 49 ดังนั้นอาจสรุปได้ว่า ผู้ที่มีความหวาดกลัวอาชญากรรมประมาณครึ่งหนึ่งเท่านั้นที่แสดงพฤติกรรมออกมา

2. การรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 3 ประเภท เมื่อเปรียบเทียบกับคนอื่น เสนอ จำนวนและร้อยละในตารางที่ 4-5 และเสนอค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในตาราง 4-6

ตารางที่ 4-5 จำนวน และร้อยละของการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เมื่อเปรียบเทียบกับคนอื่น

การรับรู้ความเสี่ยง	จำนวน	ร้อยละ
อาชญากรรมต่อชีวิตร่างกาย		
น้อยกว่าคนอื่น	124	31.6
เท่ากับคนอื่น	198	50.5
มากกว่าคนอื่น	70	17.9
รวม	392	100.0
อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน		
น้อยกว่าคนอื่น	119	30.4
เท่ากับคนอื่น	201	51.3
มากกว่าคนอื่น	72	18.4
รวม	392	100.0
การถูกคุกคามด้านจิตใจหรือความรู้สึก		
น้อยกว่าคนอื่น	122	31.1
เท่ากับคนอื่น	198	50.5
มากกว่าคนอื่น	72	18.4
รวม	392	100.0

จากตารางที่ 4-5 พบว่า ประมาณครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่ามีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งสามประเภท เท่า ๆ กับคนอื่น (ร้อยละ 50.5, 51.5, 50.5) รองลงมาคือ

ประมาณ 1 ใน 3 ตอบว่าเสี่ยงน้อยกว่าคนอื่น (ร้อยละ 31.6, 30.4, 31.1) และตอบว่าเสี่ยงกว่าคนอื่นไม่ถึง 1 ใน 5 (ร้อยละ 17.9, 18.4, 18.4)

ถ้าพิจารณาจากข้อมูลด้วยการนำความถี่การประเมินความเสี่ยงน้อยกว่าและเท่า ๆ กับคนอื่นจะเห็นสัดส่วนมากกว่าร้อยละ 80 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด แสดงให้เห็นว่าคนส่วนใหญ่เห็นว่าตนเองเสี่ยงเท่า ๆ กับคนอื่น มีเพียงไม่ถึง 1 ใน 5 ที่รู้สึกว่าร่าเสี่ยงมากกว่าคนอื่น

ตารางที่ 4-6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

การรับรู้ความเสี่ยง	\bar{X}	SD	ระดับ
อาชญากรรมประเภทต่อชีวิตและร่างกาย	1.88	.69	ปานกลาง
อาชญากรรมประเภทต่อทรัพย์สิน	1.88	.69	ปานกลาง
อาชญากรรมประเภทถูกคุกคามต่อจิตใจหรือความรู้สึก	1.87	.66	ปานกลาง
รวม	1.87	.65	ปานกลาง

จากตารางที่ 4-6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 1.87 เมื่อพิจารณาการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมตามประเภทพบว่า กลุ่มตัวอย่างรับรู้ความเสี่ยงต่ออาชญากรรมทั้ง 3 ประเภทเท่ากันและแตกต่างกันน้อยมาก คือ ค่าเฉลี่ย 1.88, 1.88 และ 1.87 ทั้งหมดอยู่ในระดับปานกลาง คือรับรู้เท่าๆกับคนอื่น

3. แบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง

แบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง 7 ข้อ เสนอผลการวิเคราะห์ค่าสถิติรายข้อ และสถิติในภาพรวมทุกข้อ ดังนี้

ตารางที่ 4-7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับแบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง

แบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง	\bar{X}	SD	ระดับ
1. เดินไปทำงานหรือเรียนหนังสือ	3.54	1.63	ปานกลาง
2. เดินทางกลับบ้านมีด่ำ	2.84	1.42	ปานกลาง
3. กิจกรรมสันทนาการ สัมผัสกับเพื่อนๆ	2.53	1.12	ปานกลาง
4. ไปรับประทานอาหารเย็นนอกบ้าน	2.57	1.12	ปานกลาง
5. ไปชมภาพยนตร์	2.06	1.05	น้อย
6. ไปเที่ยวสถานบันเทิง	2.07	1.13	น้อย
7. ไปนอกที่พักเพียงลำพังในเวลากลางคืน	2.06	1.37	น้อย
รวม	2.52	.81	ปานกลาง

จากตารางที่ 4-7 พบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีแบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเองโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 2.52 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่ามีการเดินไปทำงานหรือเรียนหนังสือมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 3.54 ซึ่งถือเป็นการปฏิบัติในระดับปานกลาง รองลงมาคือการเดินทางกลับบ้านมีด่ำ ค่าเฉลี่ย 2.84 ถือเป็นการปฏิบัติในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน ส่วนการไปชมภาพยนตร์เป็นพฤติกรรมที่ปฏิบัติน้อยที่สุด ค่าเฉลี่ย 2.06 ซึ่งถือเป็นการปฏิบัติในระดับน้อย

4. ทศนคติต่อกระบวนการยุติธรรม

ทศนคติต่อกระบวนการยุติธรรม 5 ข้อ เสนอผลการวิเคราะห์ค่าสถิติรายข้อ และสถิติในภาพรวมทุกข้อ ดังนี้

ตารางที่ 4-8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับทัศนคติต่อกระบวนการยุติธรรม

ทัศนคติต่อกระบวนการยุติธรรม	\bar{X}	SD	ระดับ
1. ตำรวจมีการทำงานป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมให้กับชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ	3.10	.94	ปานกลาง
2. ตำรวจเดินทางเข้าควบคุมพื้นที่เกิดเหตุร้ายอย่างรวดเร็ว	3.14	.88	ปานกลาง
3. มีสายตรวจลาดตระเวนอย่างสม่ำเสมอ	3.15	.91	ปานกลาง
4. ตำรวจมีการทำงานร่วมมือใกล้ชิดชุมชน ในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม	3.13	.92	ปานกลาง
5. กระบวนการดำเนินคดีรวดเร็วและยุติธรรม	3.10	.94	ปานกลาง
รวม	3.13	.83	ปานกลาง

จากตารางที่ 4-8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อกระบวนการยุติธรรมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 3.13 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อกระบวนการยุติธรรมเรื่องการมีสายตรวจตระเวนอย่างสม่ำเสมอมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 3.15 ถือเป็นระดับปานกลาง รองลงมาคือ ตำรวจเดินทางเข้าควบคุมพื้นที่เกิดเหตุร้ายได้อย่างรวดเร็ว ค่าเฉลี่ย 3.14 ถือเป็นระดับปานกลาง เช่นเดียวกัน ส่วนเรื่องตำรวจมีการทำงานป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมให้กับชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ และ เรื่องกระบวนการดำเนินคดีรวดเร็วและยุติธรรม มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด คือ 3.10 ถือเป็นระดับปานกลาง เช่นเดียวกัน

5. การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม

การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากแหล่งต่าง ๆ และประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อ

การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากแหล่งต่าง ๆ 6 ข้อ เสนอผลการวิเคราะห์ค่าสถิติรายข้อ และสถิติในภาพรวมทุกข้อ ดังนี้

ตารางที่ 4-9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม
จากแหล่งข้อมูล

การได้รับข้อมูลข่าวสารจากแหล่งข้อมูล	\bar{X}	SD	ระดับ
1. การบอกเล่าของเพื่อน หรือญาติ	1.77	.69	ปานกลาง
2. สื่อสิ่งพิมพ์ (หนังสือพิมพ์ วารสาร)	1.66	.67	น้อย
3. สื่อโทรทัศน์หรือวิทยุ	1.94	.71	ปานกลาง
4. สื่อสังคมออนไลน์ หรือ อินเทอร์เน็ต	2.05	.76	ปานกลาง
5. พบเห็นเหตุการณ์อาชญากรรมกับคนอื่น	1.44	.59	น้อย
6. เพื่อนหรือญาติตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	1.25	.50	น้อย
รวม	1.68	.48	ปานกลาง

จากตารางที่ 4-9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาชญากรรมจากแหล่งข้อมูลโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 1.68 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารอาชญากรรมจากสื่อสังคมออนไลน์หรืออินเทอร์เน็ตมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 2.05 ถือเป็นระดับปานกลาง รองลงมาคือ จากโทรทัศน์ ค่าเฉลี่ย 1.94 ระดับปานกลางเช่นเดียวกัน และน้อยที่สุดคือการรับรู้โดยการที่มีเพื่อนหรือญาติตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ค่าเฉลี่ย 1.25 ถือเป็นระดับน้อย ประสบการณ์เคยการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ตารางที่ 4-10 ประสบการณ์เคยการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ประสบการณ์เคยตกเป็นเหยื่อ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	378	96.9
เคย	16	4.1
รวม	392	100

จากตารางที่ 4-10 พบว่า ผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพักและคอนโดมิเนียมส่วนใหญ่ไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 378 คน คือ ร้อยละ 96.9 และเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 16 คน ร้อยละ 4.1 ส่วนใหญ่เป็นอาชญากรรมประเภทคุกคามความรู้สึก เช่น การมั่วสุมของเพื่อนบ้าน มี 1 รายที่ระบุว่าถูกวิ่งราวทรัพย์

6. ปัจจัยด้านความปลอดภัยที่พักอาศัย

ปัจจัยด้านความปลอดภัยที่พักอาศัย เป็นคำถามเกี่ยวกับประสิทธิภาพการจัดระบบความปลอดภัยของที่พักอาศัย 6 ข้อ เสนอผลการวิเคราะห์ค่าสถิติรายข้อ และสถิติในภาพรวมทุกข้อ ดังนี้

ตาราง 4-11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับปัจจัยด้านความปลอดภัยที่พักอาศัย

ประสิทธิภาพการจัดการความปลอดภัย	\bar{X}	SD	ระดับ
1. มีรั้วรอบขอบชิดป้องกันการบุกรุก	2.11	.64	ปานกลาง
2. มีพนักงานรักษาความปลอดภัย	1.99	.72	ปานกลาง
3. มีบัตรอิเล็กทรอนิกส์ เข้า-ออก (Key card)	2.02	.73	ปานกลาง
4. มีโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV)	2.10	.72	ปานกลาง
5. มีแสงสว่างตามบริเวณรอบๆ อาคาร ทางเดิน ที่จอดรถ	2.13	.67	ปานกลาง
รวม	2.07	.61	ปานกลาง

จากตารางที่ 4-11 ปัจจัยด้านความปลอดภัยของที่พักอาศัย ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 2.07 เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า มีการจัดให้มีแสงสว่างตามบริเวณรอบๆอาคาร ทางเดิน ที่จอดรถมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 2.13 รองลงมาคือ การมีรั้วรอบขอบชิดป้องกันการบุกรุก และมีกล้องวงจรปิด โทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) ค่าเฉลี่ย 2.11 และ 2.10 ตามลำดับ ส่วนที่น้อยที่สุดคือ การมีพนักงานรักษาความปลอดภัย ค่าเฉลี่ย 1.99

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์วิเคราะห์อิทธิพลของตัวแปรด้วยวิธีวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบปกติ (MRA)

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลของตัวแปรต้น ได้แก่ การรับรู้ความเสี่ยง ฯ แบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง ทักษะคิดต่อกระบวนการยุติธรรม ปัจจัยด้านความปลอดภัยที่พักอาศัย การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม ประสบการณ์เคยตกเป็นเหยื่อ ฯ และปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ อายุและจำนวนผู้พักอาศัย ที่มีต่อตัวแปรตามคือความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมนำเสนอ 2 ตาราง คือ ตาราง 4-12 แสดงความสัมพันธ์สหสัมพันธ์สัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ เพื่อทดสอบความเหมาะสมของข้อมูลกับเทคนิควิธีการวิเคราะห์ และ ตาราง 4-13 แสดงค่าสถิติจากผลการวิเคราะห์ถดถอยแบบปกติ ดังนี้

ตารางที่ 4-12 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการวิเคราะห์หัตถิพลต่อ
ความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1. ความรู้สึกกังวลฯ	1	.647	.044	.233	-.083	.361	.090	.515	-.169	.168
2. การรับรู้ความเสี่ยง		1	.135	.147	-.108	.232	.066	.360	-.194	.113
3. แบบแผนการดำเนินชีวิต			1	.041	-.033	-.040	-.021	-.055	-.034	.083
4. ทักษะคิดฯ				1	.142	.247	.079	.169	-.063	.122
5. ปัจจัยที่พังกอาศัยฯ					1	.129	-.064	.061	.133	.037
6. การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร						1	.084	.278	-.046	.175
7. ประสบการณ์เหยื่อฯ							1	.101	-.074	.166
8. เพศ								1	-.074	.166
9. อายุ									1	-.030
10. จำนวนผู้พังกอาศัย										1
\bar{X}	2.75	1.87	2.51	3.13	2.07	1.68	.04	.55	32.56	1.55
SD	1.33	.65	.82	.84	.61	.48	.19	.50	11.74	1.01

จากตารางที่ 4-12 พบว่าตัวแปรต้นมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง -.194 ถึง .360 ซึ่งไม่มีคู่ความสัมพันธ์กันเกิน .65 ข้อมูลชุดนี้ไม่มีปัญหาความสัมพันธ์กันมากเกินไประหว่างตัวแปรต้นด้วยกัน (Multi-collinearity) และ ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นกับตัวแปรตามมีความสัมพันธ์กัน .044 - .647 ดังนั้น สรุปได้ว่า ข้อมูลชุดเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นในการที่จะใช้เทคนิค MRA (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2545, หน้า 90)

ตาราง 4-13 ค่าสถิติจากการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบปกติ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม

ตัวแปร	Unstandardized Coefficients (B)	Standardized Coefficients (β)	t	Sig
(Constant)	-.187	—	-5.555	.579
1. การรับรู้ความเสี่ยง	.979	.481	12.244	.000**
2. แบบแผนการดำเนินชีวิต	-.014	-.009	-.242	.809
3. ทักษะคดี	.131	.082	2.243	.025*
4. ปัจจัยด้านความปลอดภัยที่พักอาศัย	-.168	-.077	-2.243	.034*
5. การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร	.422	.154	4.051	.000**
6. ประสบการณ์ตกเป็นเหยื่อ	.002	.000	.008	.993
7. เพศ	.751	.281	7.245	.000**
8. อายุ	-.004	-.031	-.878	.380
9. จำนวนผู้พักอาศัย	.043	.033	.911	.363

R = .740 , R2 = .547

หมายเหตุ * = 0.05, ** <0.01

จากตารางที่ 4-13 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบปกติ ด้วยวิธี Enter method พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกกังวล ๕ ปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุด คือ การรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ($\beta = .481^{**}$) รองลงมาคือ เพศ ($\beta = .281$) และการรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาชญากรรมจากแหล่งข้อมูล ($\beta = .154^{*}$) ทักษะคดีต่อกระบวนการยุติธรรม ($\beta = .082$) และปัจจัยด้านความปลอดภัยที่พักอาศัย ($\beta = -.077$) ซึ่ง 4 ปัจจัยแรกมีอิทธิพลทางบวก มีเพียงปัจจัยความปลอดภัยที่พักอาศัยเท่านั้นที่เป็นอิทธิพลทางลบ

ส่วนปัจจัยที่ไม่ส่งผลต่อความรู้สึกหวาดกลัว ได้แก่ จำนวนผู้พักอาศัยในห้อง ($\beta = .033$) อายุ ($\beta = -.031$) แบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง ($\beta = -.014$) และประสบการณ์การเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ($\beta = .000$) ตามลำดับ ด้านประสิทธิภาพของโมเดล พบว่าตัวแปรทั้งหมดสามารถร่วมกันพยากรณ์ความรู้สึกกังวล ๕ ได้สูงถึงร้อยละ 54.7 (R2 = .547)

ด้านประสิทธิภาพของโมเดล พบว่าตัวแปรทั้งหมดสามารถร่วมกันพยากรณ์ความรู้สึกกังวล ๕ ได้สูงถึงร้อยละ 54.7 (R2 = .547)

จากค่าสถิติความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรดังที่เสนอไปข้างต้น สรุปได้ว่า การรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูง มีและการรับรู้ข่าวสารมาก จะทำให้มีความรู้สึกกังวล ๑ ในขณะที่หากมีทัศนคติต่อกระบวนการยุติธรรมดีกลับมาได้ทำให้มีความรู้สึกหวาดกลัวลดลง อย่างไรก็ตาม จากค่า β ของทัศนคติ ๑ เพียง .082 อาจกล่าวได้ว่า แม้ทัศนคติจะมีอิทธิพลแต่ขนาดอิทธิพลน้อยมาก ส่วนปัจจัยด้านความปลอดภัยที่พักอาศัยที่มีอิทธิพลทางลบแสดงว่าหากการจัดระบบความปลอดภัยมีประสิทธิภาพน้อยความรู้สึกกังวลจะเพิ่มมากขึ้น

ด้านปัจจัยเพศ (Dummy: ชาย = 0, หญิง = 1) ซึ่งมีค่า β เป็นบวกหมายถึง ค่าเฉลี่ยความรู้สึกกังวล ๑ ของเพศหญิงมากกว่าเพศชาย หรืออาจกล่าวได้ว่าเพศหญิงมีความรู้สึกกังวล ๑ มากกว่าเพศชาย

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมของผู้มีอาชีพต่างกัน ด้วยสถิติ F-test

ตาราง 4-14 วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมจำแนกตามประเภทที่พักอาศัย

ประเภทที่พักอาศัย	ความรู้สึกหวาดกลัว				
	N	\bar{X}	SD	F	p-value
อพาร์ทเมนต์	131	3.03	1.29	9.505	.000***
หอพัก	183	2.78	1.31		
คอนโดมิเนียม	78	2.22	1.30		

*** $p < 0.01$

ตาราง 4-15 ผลวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมรายคู่

	หอพัก	คอนโดมิเนียม
อพาร์ทเมนต์	-	.808*
หอพัก	-	.557*
คอนโดมิเนียม	-	-

จากตาราง 4-15 ผลการทดสอบด้วยสถิติ F-test ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 พบว่า ค่าเฉลี่ยความรู้สึกกังวล ๑ ของกลุ่มผู้พักอาศัยในที่พักต่างประเภทกันมีความแตกต่างกัน ($P = 000^{***}$) เมื่อเปรียบเทียบรายคู่ดังตารางที่ 4-15 พบว่า ค่าเฉลี่ยรายคู่ พบว่าความรู้สึกกังวล ๑ ของผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ แตกต่างจากผู้พักอาศัยในคอนโดมิเนียมอย่างมีนัยสำคัญ โดยผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์มีความกังวลมากกว่าผู้พักอาศัยในคอนโดมิเนียม (.808*) และผู้พักอาศัยในหอพักมีความรู้สึกกังวล ๑ แตกต่างจากผู้พักอาศัยในคอนโดมิเนียม โดยผู้พักอาศัยในหอพักมีความรู้สึกกังวล ๑ มากกว่าผู้พักอาศัยในคอนโดมิเนียม (.557*) ส่วนผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์และหอพักมีความรู้สึกกังวล ๑ ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4-16 วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อเปรียบเทียบความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับ
 อาชญากรรมจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	ความรู้สึกกังวล ๑				
	N	\bar{X}	SD	F	p-value
นักเรียน นักศึกษา	108	2.77	1.36	.802	.549
ข้าราชการ รัฐวิสาหกิจ	26	2.82	1.40		
พนักงานบริษัทเอกชน	118	2.73	1.1.67		
นักธุรกิจ	41	2.42	1.31		
รับจ้าง	50	2.94	1.27		
ค้าขาย	49	2.85	1.21		

*** $p < 0.01$

จากตาราง 4-16 ผลการทดสอบด้วยสถิติ F-test ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 พบว่าค่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกันมีความรู้สึกกังวล ๑ ไม่แตกต่างกัน ($P = .549$)

จากผลการวิเคราะห์ ความแปรปรวนทางเดียว ดังกล่าว สรุปได้ ผู้พักอาศัยในที่พักต่างกันจะมีความรู้สึกกังวล ๑ ต่างกัน โดยผู้พักอาศัยในคอนโดมิเนียมกังวลน้อยกว่าผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์และในหอพัก ส่วนผู้พักในอพาร์ทเมนต์และหอพักกังวลไม่แตกต่างกัน ปัจจัยด้านอาชีพที่แตกต่างกัน ไม่ทำให้ความรู้สึกกังวล ๑ แตกต่างกัน

ตอนที่ 5 สรุปผลการศึกษิตตามวัตถุประสงค์การวิจัย

ผลการศึกษิตตามวัตถุประสงค์ข้อ 1. ศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพัก และคอนโดมิเนียม

ในส่วนนี้จะเสนอผลการวิเคราะห์ความหวาดกลัวอาชญากรรม โดยทำการสรุปจากผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติพรรณนาที่เสนอไว้ในช่วงต้นของบทที่ 4 เนื้อหาเกี่ยวกับความหวาดกลัวอาชญากรรมแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ ความรู้สึกกังวล ๆ การระบุนาชญากรรมที่หวาดกลัว พฤติกรรมที่แสดงออก และความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกกังวล ๆ กับพฤติกรรมที่แสดงออก ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างรู้สึกกังวลต่อหวาดกลัวอาชญากรรมทุกประเภทในระดับปานกลาง เท่ากันทั้งหมด แต่พิจารณาค่าเฉลี่ยพบว่า กังวลมากที่สุดคือ การถูกทำร้าย ถูกฆ่า ถูกลักขานพาหนะ และถูกงัดแงะ ตามลำดับ และกังวลน้อยที่สุดคือเพื่อนบ้านแอบมอง ถ้ามอง เมื่อพิจารณาตามเพศพบว่า เพศหญิงมีระดับความรู้สึกกังวลต่ออาชญากรรมทุกประเภทมากกว่าเพศชาย ทั้งเพศชายและหญิงรู้สึกกังวลต่อการถูกทำร้าย ถูกฆ่า และถูกลักขานพาหนะ เพศหญิงรู้สึกหวาดกลัวการถูกจี้ปล้น วิ่งราว และถูกงัดแงะ ๆ มากกว่าประเภทอื่น

2. ด้านการระบุนที่รู้สึกหวาดกลัวมากที่สุด พบว่า กลัวถูกลักขานพาหนะ เช่นรถยนต์ รถจักรยานยนต์ มีจำนวนมากที่สุด เป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็น ร้อยละ 20.7 รองลงมา กลัวการถูกงัดแงะที่พักอาศัยขณะไม่อยู่ ร้อยละ 20.2 กลัวการถูกจี้ปล้น ร้อยละ 18.9 กลัวถูกงัด ถูกลักขานพาหนะ หรืออุปกรณ์ต่างๆ ของพาหนะ ร้อยละ 18.4 กลัวถูกฆาตกรรมและกลัวถูกข่มขืน ร้อยละ 18.1

3. พฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อรู้สึกหวาดกลัว ประกอบด้วย พฤติกรรมป้องกันทรัพย์สิน พฤติกรรมป้องกันตัว ป้องกันความเสียหายและพฤติกรรมหลีกเลี่ยง กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมโดยรวมในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในรายละเอียด พบว่ามีพฤติกรรมป้องกันทรัพย์สินมากที่สุด คือ การติดอุปกรณ์ป้องกันอาชญากรรมในห้องพัก เช่น กลอนประตู ติดกุญแจ ติดสัญญาณกันขโมย อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย = 3.63 รองลงมาคือ หลีกเลี่ยงการออกนอกบ้านเวลากลางคืน ๆ ระดับมาก ค่าเฉลี่ย = 3.48 และพฤติกรรมการพกอุปกรณ์แทนอาวุธป้องกันตัว เช่น สเปรย์พริกไทย เป็นต้น พบน้อยที่สุด ค่าเฉลี่ย = 1.92

4. ความรู้สึกกังวล ๆ สัมพันธ์กับพฤติกรรมที่แสดงออกอย่างมีนัยสำคัญ โดยมีค่าความสัมพันธ์ .49 หรือสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่แสดงออกร้อยละ 49 ดังนั้นอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ผู้ที่มีความหวาดกลัวอาชญากรรมประมาณครึ่งหนึ่งที่แสดงพฤติกรรมออกมา

ผลการศึกษิตตามวัตถุประสงค์ข้อ 2. เพื่อศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อของผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพัก และคอนโดมิเนียม ในจังหวัดชลบุรี

กลุ่มตัวอย่างประมาณการรับรู้ความเสี่ยง ๆ ทั้งโดยภาพรวมและแยกแต่ละประเภทอาชญากรรมอยู่ในระดับปานกลางทั้งหมด โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ 1.87, 1.87 และ 1.88 เมื่อพิจารณา

สัดส่วนการตอบ พบว่า ประมาณครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างตอบว่า ระบุว่ามีความเสี่ยงต่อการตก เป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้ง 3 ประเภท (คือ อาชญากรรมต่อชีวิตร่างกาย อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และการถูกคุกคามด้านจิตใจหรือคุกคามความรู้สึกร) เท่า ๆ กับคนอื่น (ร้อยละ 50.5, 51.5, 50.5) ส่วนรองลงมาคือ ประมาณ 1 ใน 3 ตอบว่าน้อยกว่าคนอื่น (ร้อยละ 31.6, 30.4, 31.1) ซึ่งถ้าหากรวม ความถี่การประเมินความเสี่ยงน้อยกว่าและเท่า ๆ กับคนอื่นจะเห็นสัดส่วนมากกว่าร้อยละ 80 ของกลุ่ม ตัวอย่างทั้งหมด ส่วนกลุ่มตัวอย่างมีการเสี่ยงกว่าคนอื่นจำนวนไม่ถึง 1 ใน 5 (ร้อยละ 17.9, 18.4, 18.4)

ผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ข้อ 3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความรู้สึกหวาดกลัว อาชญากรรมของผู้พักอาศัยในในอพาร์ทเมนต์หอพัก และคอนโดมิเนียม ในจังหวัดชลบุรี

1. ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบปกติ (Enter method) พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อ ความรู้สึกกังวล ๆ 5 ปัจจัย คือ

การรับรู้ความเสี่ยง ๆ มีอิทธิพลต่อความรู้สึกกังวล ๆ โดยมีขนาดอิทธิพลสูงที่สุดเมื่อ เปรียบเทียบกับปัจจัยอื่น ๆ ($\beta = .481^{**}$) เป็นอิทธิพลผลทางบวก ซึ่งหมายถึงการรับรู้ความเสี่ยง มากขึ้นทำให้รู้สึกหวาดกลัว ๆ มากขึ้น

เพศต่างกันมีความรู้สึกกังวล ๆ ต่างกัน โดยเพศหญิงรู้สึกกังวล ๆ มากกว่าเพศชาย ($\beta = .281^{**}$)

การรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาชญากรรมจากแหล่งข้อมูลส่งผลทางบวกต่อความรู้สึกกังวล กลัว ๆ ขนาดอิทธิพลปานกลาง ($\beta = .15^{*}$) อิทธิพลทางบวกหมายถึงการรับรู้ข่าวสาร ๆ มากขึ้นทำ ให้รู้สึกกังวล ๆ มากขึ้น

ทัศนคติต่อกระบวนการยุติธรรม มีอิทธิพลทางบวกต่อความรู้สึกกังวล ๆ ขนาดอิทธิพล ไม่สูง ($\beta = .082^{*}$) คือ การมีทัศนคติที่ดีกับกระบวนการยุติธรรมมากขึ้นจะทำให้รู้สึกกังวลมากขึ้น ปัจจัยด้านความปลอดภัยที่พักอาศัยส่งผลทางลบต่อความรู้สึกกังวล ๆ ขนาดอิทธิพล ไม่สูง ($\beta = -.077^{*}$) อิทธิพลทางลบหมายถึงหากมีระบบการรักษาความปลอดภัยของที่พักมีประสิทธิภาพ มากขึ้นความกังวล ๆ จะน้อยลง

ส่วนปัจจัยที่ไม่ส่งผลต่อความรู้สึกกังวล ๆ ได้แก่ จำนวนผู้พักอาศัยในห้อง ($\beta = .033$) อายุ ($\beta = -.031$) แบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง ($\beta = -.014$) และประสบการณ์การ การเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ($\beta = .000$) ตามลำดับ

โดยตัวแปรทั้งหมดสามารถร่วมกันพยากรณ์ความรู้สึกกังวล ๆ ของผู้พักอาศัยได้ ก่อนข้างสูง คือร้อยละ 54.7 ($R^2 = .547$)

2. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว

ประเภทที่พักผ่อนต่างกันมีความรู้สึกกังวล \forall ($P = 000***$) โดยผลการเปรียบเทียบรายคู่พบว่าค่าเฉลี่ยความรู้สึกกังวล \forall ของผู้พักผ่อนในอพาร์ทเมนต์ แตกต่างจากค่าเฉลี่ยผู้พักผ่อนในคอนโดมิเนียมอย่างมีนัยสำคัญ โดยผู้พักผ่อนในอพาร์ทเมนต์มีค่าเฉลี่ยความรู้สึกกังวลมากกว่าผู้พักผ่อนในคอนโดมิเนียม (ความแตกต่างค่าเฉลี่ย = .808*) และผู้พักผ่อนในหอพักมีความรู้สึกกังวล \forall แตกต่างจากผู้พักผ่อนในคอนโดมิเนียม โดยผู้พักผ่อนในหอพักมีความรู้สึกกังวล \forall มากกว่าผู้พักผ่อนในคอนโดมิเนียม (ความแตกต่างค่าเฉลี่ย = -.557*) ส่วนผู้พักผ่อนในอพาร์ทเมนต์และหอพักมีความรู้สึกกังวล \forall ไม่แตกต่างกัน

อาชีพต่างกัน ความรู้สึกกังวล \forall ไม่แตกต่างกัน ($P = 000***$)

จากค่าสถิติความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้วย MRA และ F-test ดังที่เสนอไปข้างต้น สรุปผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ข้อ 3 ได้ว่า การรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูง มีและการรับรู้ข่าวสารมาก ปัจจัยด้านการรักษาความปลอดภัยต่ำ ทัศนคติต่อกระบวนการยุติธรรมดี จะทำให้มีความกังวลลดลง อย่างไรก็ตาม จากค่า β เพียง .082 อาจกล่าวได้ว่า แม้ทัศนคติจะมีอิทธิพลแต่ขนาดอิทธิพลน้อยมาก

ด้านปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า เพศ (Dummy: ชาย = 0, หญิง = 1) เพศหญิงมีความรู้สึกหวาดกลัว \forall มากกว่าเพศชาย ด้านประเภทที่พักผ่อน พบว่า ผู้พักผ่อนในคอนโดมิเนียมมีความรู้สึก \forall กลัวน้อยกว่าผู้พักผ่อนในหอพักและน้อยกว่าผู้พักผ่อนในอพาร์ทเมนต์ ส่วนผู้พักผ่อนในอพาร์ทเมนต์และในหอพักมีความรู้สึกหวาดกลัวไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกหวาดกลัว อาชญากรรมของผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพัก และคอนโดมิเนียมในจังหวัดชลบุรี โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) ประชากรศึกษาคือ ผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพัก และคอนโดมิเนียมในจังหวัดชลบุรี กลุ่มตัวอย่างจำนวนจำนวน 392 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา เป็นแบบสอบถาม ประกอบด้วย 7 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับความหวาดกลัว อาชญากรรม แบ่งออกเป็น 3 ส่วนย่อย คือ 1. ความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม 2. ระบุ อาชญากรรมที่หวาดกลัว 3. พฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อรู้สึกหวาดกลัว ส่วนที่ 2 การรับรู้ความเสี่ยง ต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเมื่อเปรียบเทียบกับคนอื่น ๆ ในชุมชนเดียวกัน ส่วนที่ 3 แบบ แผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง ส่วนที่ 4 ทักษะคิดต่อกระบวนการยุติธรรม ส่วนที่ 5 ปัจจัย ด้านความปลอดภัยที่พักอาศัย ส่วนที่ 6 การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม ประกอบด้วย 2 ส่วนย่อย คือ 1. การรับข้อมูลข่าวสารอาชญากรรมจากแหล่งข้อมูล และ 2. ประสบการณ์การเคยตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม และส่วนที่ 7 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ จำนวนผู้พักอาศัย และ ประเภทที่พักอาศัย

สถิติวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน สถิติอนุมานที่ใช้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ ได้แก่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และการถดถอยพหุแบบปกติ (MRA) และ สหสัมพันธ์ (Pearson - r) ผู้วิจัย เสนอผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ตามลำดับดังนี้

สรุปผลการศึกษา

ในส่วนสรุปผลการวิจัยต่อไปนี้จะเสนอผลโดยเริ่มจากปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่ม ตัวอย่าง และค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรต่าง ๆ แล้วจึงเสนอผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัย ที่ตั้งไว้ ดังนี้

1. ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชายมากกว่าเพศชายหญิงเล็กน้อย โดยเพศชายร้อยละ 52.8 เพศหญิง ร้อยละ 48.2 อายุอยู่ในช่วง 21-30 ปีมากที่สุด คือ ร้อยละ 34.4 รองลงมาคือช่วงอายุ 31-40 ปี ร้อยละ 23.7 กลุ่มอายุ 61 ปีขึ้นไปมีจำนวนน้อยที่สุด คือร้อยละ 1.3 โดยอายุน้อยที่สุดคือ 17 ปี และอายุมากที่สุดคือ 70 ปี ด้านอาชีพพบว่าเป็นพนักงานบริษัทเอกชนมากที่สุด ร้อยละ 30.1 รองลงมาคือ

นักเรียนนักศึกษา ร้อยละ 27.6 และน้อยที่สุดคืออาชีพอื่นๆ เช่น แม่บ้าน ไม่ได้ประกอบอาชีพ เป็นต้น มีร้อยละ 6.6 ในด้านจำนวนผู้พักอาศัยในห้องเป็นลักษณะการพักอยู่คนเดียวมากที่สุด ร้อยละ 68.4 รองลงมาคือพักอยู่ด้วยกัน 2 คน ร้อยละ 17.3 ส่วนน้อยที่สุดคือพักอยู่ร่วมกัน 5 คนขึ้นไป ร้อยละ 1.3

ค่าสถิติของตัวแปร

2. ความหวาดกลัวอาชญากรรม

ความหวาดกลัวอาชญากรรมแบ่งการนำเสนอเป็น 4 ส่วน ได้แก่ ความรู้สึกหวาดกลัว ๑ การระบุประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัวมากที่สุด พฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อเกิดความรู้สึกหวาดกลัว และการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกหวาดกลัวกับพฤติกรรมที่แสดงออก ดังนี้

2.1 ความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรม

กลุ่มตัวอย่างรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมทุกประเภทในระดับปานกลางเท่ากัน ทั้งหมด แต่พิจารณาค่าเฉลี่ยพบว่า กังวลมากที่สุดคือ การถูกทำร้าย ถูกข่มขู่ ถูกลักขโมยพาหนะ และถูกจี้จกแฉะ ตามลำดับ และหวาดกลัวน้อยที่สุดคือเพื่อนบ้านแอบมอง ถ้ามอง เมื่อพิจารณาตามเพศพบว่า เพศหญิงมีระดับความรู้สึกกังวลต่ออาชญากรรมทุกประเภทมากกว่าเพศชาย ทั้งเพศชายและหญิงรู้สึกกังวลการถูกทำร้าย ถูกข่มขู่ และถูกลักขโมยพาหนะ เพศหญิงรู้สึกกังวลการถูกจี้จกแฉะ และถูกจี้จกแฉะ ๑ มากกว่าประเภทอื่น

พิจารณาตามประเภทที่พักอาศัย พบว่า ผู้พักอาศัยในคอนโดมิเนียมรู้สึกกังวล ๑ น้อยกว่าผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์และในหอพัก ผู้พักในอพาร์ทเมนต์และหอพักรู้สึกกังวล ๑ ไม่แตกต่างกัน พิจารณาปัจจัยด้านอาชีพ พบว่าอาชีพที่แตกต่างกันไม่ทำให้ความรู้สึกกังวล ๑ ต่างกัน

2.2 การระบุอาชญากรรมที่รู้สึกหวาดกลัวมากที่สุด 3 รายการ พบว่า กลัวถูกลักขโมยพาหนะ เช่น รถยนต์ รถจักรยานยนต์ มีจำนวนมากที่สุด เป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็น ร้อยละ 20.7 รองลงมาคือการถูกจี้จกแฉะที่ที่พักอาศัยขณะไม่อยู่ ร้อยละ 20.2 กลัวการถูกจี้จกแฉะ ร้อยละ 18.9 กลัวถูกจี้จก ถูกลักขโมยมีค่า หรืออุปกรณ์ต่างๆ ของพาหนะ ร้อยละ 18.4 กลัวถูกฆาตกรรมและกลัวถูกข่มขืน ร้อยละ 18.1

2.3 พฤติกรรมที่แสดงออก

กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมโดยรวมในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในรายชื่อ พบว่ามีพฤติกรรมป้องกันทรัพย์สินมากที่สุด คือ การติดอุปกรณ์ป้องกันอาชญากรรมในห้องพัก เช่น กลอนประตู ตีตุ๊กตาดูแล ตีตุ๊กตาดูแลกันขโมย อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย = 3.63 รองลงมาคือ หลีกเลี่ยงการออกนอกบ้านเวลากลางคืน ระดับมาก ค่าเฉลี่ย = 3.48 และพฤติกรรมการพกอุปกรณ์แทนอาวุธ ป้องกันตัว เช่น สเปรย์พริกไทย เป็นต้น พบน้อยที่สุด ค่าเฉลี่ย = 1.92

2.4 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกกังวลฯ กับพฤติกรรมพบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ค่าความสัมพันธ์ .49 หมายถึงความรู้สึกกังวลฯ สัมพันธ์กับ พฤติกรรมที่แสดงออกร้อยละ 49 ดังนั้นอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ผู้ที่มีกังวลหรือความหวาดกลัว อาชญากรรมประมาณครึ่งหนึ่งเท่านั้นที่แสดงพฤติกรรมออกมา

2. ด้านการรับรู้ความเสี่ยง

ประมาณครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างตอบว่า รับรู้ว่ามีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมทั้ง 3 ประเภท คือ อาชญากรรมต่อชีวิตร่างกาย อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และการถูก คุกคามด้านจิตใจหรือความรู้สึก เท่า ๆ กับคนอื่น (ร้อยละ 50.5, 51.5, 50.5) รองลงมาคือ ประมาณ 1 ใน 3 ตอบว่าน้อยกว่าคนอื่น (ร้อยละ 31.6, 30.4, 31.1) และตอบว่าเสี่ยงกว่าคนอื่นไม่ถึง 1 ใน 5 (ร้อยละ 17.9, 18.4, 18.4) และการหาค่าเฉลี่ยคะแนนการประเมินความเสี่ยงพบว่า โดยรวมกลุ่ม ตัวอย่างประเมินความเสี่ยงตนเองในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 1.87 เมื่อพิจารณาการรับรู้ ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมตามประเภทพบว่า กลุ่มตัวอย่างรับรู้ความเสี่ยงต่อ อาชญากรรมทั้ง 3 ประเภท เท่ากันและใกล้เคียงกัน คือ ค่าเฉลี่ย 1.88, 1.87 และ 1.88 ทั้งหมดอยู่ใน ระดับปานกลาง

3. แบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง

กลุ่มตัวอย่างมีแบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.52 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่ามีการเดินทางไปทำงานหรือเรียนหนังสือมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 3.54 ซึ่งถือเป็นการ ปฏิบัติในระดับปานกลาง รองลงมาคือการเดินทางกลับบ้านมีค่า ค่าเฉลี่ย 2.84 ถือเป็นการ ปฏิบัติในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน ส่วนการไปชมภาพยนตร์เป็นพฤติกรรมที่ปฏิบัติน้อยที่สุด ค่าเฉลี่ย 2.06 ซึ่งถือเป็นการปฏิบัติในระดับน้อย

4. ทักษะคิดต่อกระบวนการยุติธรรม

กลุ่มตัวอย่างมีระดับทักษะคิดโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 3.13 เมื่อพิจารณาราย ข้อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทักษะคิดที่ดีต่อเรื่องการมีสายตรวจตระเวนอย่างสม่ำเสมอมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 3.15 ถือเป็นระดับปานกลาง รองลงมาคือ ตำรวจเดินทางเข้าควบคุมพื้นที่เกิดเหตุร้ายได้ อย่างรวดเร็ว ค่าเฉลี่ย 3.14 ถือเป็นระดับปานกลาง เช่นเดียวกัน ส่วนเรื่องตำรวจมีการทำงานป้องกัน และปราบปรามอาชญากรรมให้กับชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ และ เรื่องกระบวนการดำเนินคดี รวดเร็วและยุติธรรม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ 3.10 ถือเป็นระดับปานกลาง เช่นเดียวกัน

5. การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากแหล่งต่าง ๆ โดยรวมในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 1.68 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารอาชญากรรมจากสื่อสังคมออนไลน์ หรืออินเทอร์เน็ตมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 2.05 ถือเป็นระดับปานกลาง รองลงมาคือ จากโทรทัศน์ ค่าเฉลี่ย

1.94 ระดับปานกลางเช่นเดียวกัน และน้อยที่สุดคือการรับรู้โดยคนที่มิเพื่อนหรือญาติตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ค่าเฉลี่ย 1.25 ถือเป็นระดับน้อย

6. ปัจจัยด้านความปลอดภัยของที่พักอาศัย

กลุ่มตัวอย่างประเมินประสิทธิภาพระบบความปลอดภัยของที่พักอาศัยในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 2.07 เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า มีการจัดให้มีแสงสว่างตามบริเวณรอบๆอาคารทางเดิน ที่จอดรถมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 2.13 รองลงมาคือ การมีรั้วรอบขอบชิดป้องกันการบุกรุก และมีกล้องวงจรปิด โทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) ค่าเฉลี่ย 2.11 และ 2.10 ตามลำดับ ส่วนที่น้อยที่สุดคือการมีพนักงานรักษาความปลอดภัย ค่าเฉลี่ย 1.99

สรุปผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ข้อ 1. ศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพัก และคอนโดมิเนียม

1. กลุ่มตัวอย่างรู้สึกกังวล ๑ อาชญากรรมทุกประเภทในระดับปานกลางเท่ากันทั้งหมด แต่พิจารณาค่าเฉลี่ยพบว่า กังวลมากที่สุดคือ การถูกทำร้าย ถูกฆ่า ถูกลักขโมยพาหนะ และถูกจัดแจงตามลำดับ และกังวลน้อยที่สุดคือเพื่อนบ้านแอบมอง ถ้ามอง เมื่อพิจารณาตามเพศ พบว่า เพศหญิงมีระดับความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมทุกประเภทมากกว่าเพศชาย ทั้งเพศชายและหญิงรู้สึกกังวลการถูกทำร้าย ถูกฆ่า และถูกลักขโมยพาหนะ เพศหญิงรู้สึกกังวลการถูกจี้ปล้น วิ่งราว และถูกจัดแจง ๑ มากกว่าประเภทอื่น

พิจารณาตามประเภทที่พักอาศัย พบว่า ผู้พักอาศัยในคอนโดมิเนียมรู้สึกกังวล ๑ น้อยกว่าผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์และในหอพัก ผู้พักในอพาร์ทเมนต์และหอพักรู้สึกกังวล ๑ ไม่แตกต่างกัน พิจารณาปัจจัยด้านอาชีพ พบว่าอาชีพที่แตกต่างไม่ทำให้ความรู้สึกกังวล ๑ ต่างกัน

2. การระบุนาอาชญากรรมที่รู้สึกหวาดกลัวมากที่สุด พบว่า กลัวถูกลักขโมยพาหนะ เช่น รถยนต์ รถจักรยานยนต์ มีจำนวนมากที่สุด เป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็น ร้อยละ 20.7 รองลงมาคือการถูกจัดแจงที่ที่พักอาศัยขณะไม่อยู่ ร้อยละ 20.2 กลัวการถูกจี้ปล้น ร้อยละ 18.9 กลัวถูกจัด ถูกลักขโมยมีค่า หรืออุปกรณ์ต่างๆ ของพาหนะ ร้อยละ 18.4 กลัวถูกฆาตกรรมและกลัวถูกข่มขืน ร้อยละ 18.1

3. พฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อรู้สึกหวาดกลัว

พฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อรู้สึกหวาดกลัว ๑ ประกอบด้วย พฤติกรรมป้องกันทรัพย์สิน พฤติกรรมป้องกันตัว ป้องกันความเสียหายและพฤติกรรมหลีกเลี่ยง กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมโดยรวมในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในรายละเอียด พบว่ามีพฤติกรรมป้องกันทรัพย์สินมากที่สุด คือ การติดอุปกรณ์ป้องกันอาชญากรรมในห้องพัก เช่น กลอนประตู ติดกุญแจติดสัญญาณกันขโมย อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย = 3.63 รองลงมาคือ หลีกเลี่ยงการออกนอกบ้านเวลากลางคืน ๑ ระดับมาก ค่าเฉลี่ย = 3.48 และพฤติกรรมการพกอุปกรณ์แทนอาวุธป้องกันตัว เช่น สเปรย์พริกไทย เป็นต้น พบน้อยที่สุด ค่าเฉลี่ย = 1.92

4. ความรู้สึกหวาดกลัวสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่แสดงออกอย่างมีนัยสำคัญ โดยมีค่าความสัมพันธ์ .49 ดังนั้นอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ผู้ที่มีความหวาดกลัวอาชญากรรมประมาณครึ่งหนึ่งที่แสดงพฤติกรรมออกมา

สรุปผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ข้อ 2. ศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อของผู้พักอาศัยในโนอพาร์ทเมนต์ หอพัก และคอนโดมิเนียม ในจังหวัดชลบุรี

ด้านการรับรู้ความเสี่ยง พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ประมาณครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างตอบว่า รับรู้ว่ามีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้ง 3 ประเภท คือ อาชญากรรมต่อชีวิตร่างกาย อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และการถูกคุกคามด้านจิตใจหรือความรู้สึก เท่า ๆ กับคนอื่น (ร้อยละ 50.5, 51.5, 50.5) รองลงมาคือ ประมาณ 1 ใน 3 ตอบว่าน้อยกว่าคนอื่น (ร้อยละ 31.6, 30.4, 31.1) ซึ่งถ้าหากรวมความถี่การประเมินความเสี่ยงน้อยกว่าและเท่า ๆ กับคนอื่นจะเห็นสัดส่วนมากกว่าร้อยละ 80 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด แสดงให้เห็นถึงว่าแม้ชลบุรีจะมีสถิติอาชญากรรมค่อนข้างสูง แต่ก็ยังเป็นอาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้นได้กับบุคคลทุกกลุ่ม ไม่ได้มีความเฉพาะเจาะจงกับกลุ่มที่พักอาศัยประเภทอาคารสูง จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างการรับรู้ความเสี่ยง ๆ ทั้งโดยภาพรวมและแยกแต่ละประเภทอยู่ในระดับปานกลางทั้งหมด โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ 1.87 – 1.88

เมื่อรวมความถี่การประเมินความเสี่ยงน้อยกว่าและเท่า ๆ กับคนอื่นพบว่าสัดส่วนมากกว่าร้อยละ 80 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ คือ ประมาณ 4 ใน 5 ที่รู้สึกว่าตนเองมีความเสี่ยงไม่แตกต่างจากคนอื่น ๆ ส่วนกลุ่มตัวอย่างรู้สึกเสี่ยงมากกว่าคนอื่นมีจำนวนไม่ถึง 1 ใน 5

สรุปผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ข้อ 3. ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความรู้สึกหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้พักอาศัยในโนอพาร์ทเมนต์หอพัก และคอนโดมิเนียม ในจังหวัดชลบุรี

ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบปกติ (Enter Method) พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความหวาดกลัวอาชญากรรม (ซึ่งในการวิเคราะห์นี้ ความหวาดกลัวจะใช้ตัวแปรรู้สึกกังวล) 5 ปัจจัย คือ

1. การรับรู้ความเสี่ยง ๆ มีอิทธิพลต่อความรู้สึกกังวล ๆ มีขนาดอิทธิพลสูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับปัจจัยอื่น ๆ ($\beta = .481^{**}$) โดยเป็นอิทธิพลผลทางบวก ซึ่งหมายถึงการรับรู้ความเสี่ยงมากขึ้นทำให้รู้สึกกังวล ๆ มากขึ้น

2. เพศต่างกันมีความรู้สึกกังวล ๆ ต่างกัน โดยเพศหญิงรู้สึกกังวล ๆ มากกว่าเพศชาย ($\beta = .281^{**}$)

3. การรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาชญากรรมจากแหล่งข้อมูลส่งผลทางบวกต่อความรู้สึกกังวล ๆ ขนาดอิทธิพลปานกลาง ($\beta = .15^{*}$) อิทธิพลทางบวกหมายถึงการรับรู้ข่าวสาร ๆ มากขึ้นทำให้รู้สึกกังวล ๆ มากขึ้น

4. ทักษะคิดต่อกระบวนการยุติธรรม มีอิทธิพลทางบวกต่อความรู้สึกกังวล ๆ ขนาดอิทธิพลไม่สูง ($\beta = .082^*$) คือ การมีทัศนคติที่ดีกับกระบวนการยุติธรรมมากขึ้นจะทำให้รู้สึกกังวล ๆ มากขึ้น

5. ปัจจัยด้านความปลอดภัยที่פקอาศัยส่งผลทางลบต่อความรู้สึกกังวล ๆ ขนาดอิทธิพลไม่สูง ($\beta = -.077^*$) อิทธิพลทางลบหมายถึงหากมีระบบการรักษาความปลอดภัยของที่פקมีประสิทธิภาพมากขึ้นความกังวลจะน้อยลง

ส่วนปัจจัยที่ไม่ส่งผลต่อความรู้สึกกังวล ๆ ได้แก่ จำนวนผู้פקอาศัยในห้อง ($\beta = .033$) อายุ ($\beta = -.031$) แบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง ($\beta = -.014$) และประสบการณ์การเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ($\beta = .000$) ตามลำดับ

โดยตัวแปรทั้งหมดสามารถร่วมกันพยากรณ์ความหวาดกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมได้สูงถึงร้อยละ 54.7 ($R^2 = .547$)

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว

1. ประเภทที่פקอาศัยต่างกันมีความรู้สึกกังวล ๆ แตกต่างกัน ($P = 000^{***}$)

โดยผลการเปรียบเทียบรายคู่พบว่าค่าเฉลี่ยความรู้สึกกังวล ๆ ของผู้פקอาศัยในอพาร์ทเมนต์ แตกต่างจากค่าเฉลี่ยผู้פקอาศัยในคอนโดมิเนียมอย่างมีนัยสำคัญ โดยผู้פקอาศัยในอพาร์ทเมนต์มีค่าเฉลี่ยความกังวล ๆ มากกว่าผู้פקอาศัยในคอนโดมิเนียม (ความแตกต่างค่าเฉลี่ย = .808*) และผู้פקอาศัยในหอพักมีความรู้สึกกังวล ๆ แตกต่างจากผู้פקอาศัยในคอนโดมิเนียม โดยผู้פקอาศัยในหอพักมีความรู้สึกกังวลมากกว่าผู้פקอาศัยในคอนโดมิเนียม (ความแตกต่างค่าเฉลี่ย = -.557*) ส่วนผู้פקอาศัยในอพาร์ทเมนต์และหอพักมีความกังวล ๆ ไม่แตกต่างกัน

2. อาชีพต่างกัน ความรู้สึกกังวล ๆ ไม่แตกต่างกัน ($P = 000^{***}$)

จากค่าสถิติความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้วย MRA และ F-test ดังที่เสนอไปข้างต้นสรุปผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ข้อ 2 และ ข้อ 3 ได้ว่า การรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูง มีและการรับรู้ข่าวสารมาก ปัจจัยด้านการรักษาความปลอดภัยต่ำ ทักษะคิดต่อกระบวนการยุติธรรมดี จะทำให้มีความรู้สึกกังวล ๆ น้อยลง อย่างไรก็ตาม จากค่า β เพียง .082 อาจกล่าวได้ว่า ทักษะคิดมีอิทธิพลต่อความกังวลเพียงเล็กน้อย

ด้านปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า เพศ (Dummy: ชาย = 0, หญิง = 1) เพศหญิงมีความรู้สึกกังวล ๆ มากกว่าเพศชาย ด้านประเภทที่פקอาศัย พบว่า ผู้פקอาศัยในคอนโดมิเนียมมีความรู้สึกกังวล ๆ น้อยกว่าผู้פקอาศัยในหอพักและน้อยกว่าผู้פקอาศัยในอพาร์ทเมนต์ ส่วนผู้פקอาศัยในอพาร์ทเมนต์และในหอพักมีความรู้สึกกังวล ๆ ไม่แตกต่างกัน

สรุป ข้อค้นพบ ได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีความหวาดกลัวอาชญากรรมทุกประเภทในระดับปานกลางเท่ากันทั้งหมด แต่พิจารณาค่าเฉลี่ยเป็นรายข้อพบว่า กังวลมากที่สุดคือ การถูกทำร้าย ถูกฆ่า

ถูกลักขยานพาหนะ และถูกจัดแงะ ตามลำดับ และกังวลน้อยที่สุดคือเพื่อนบ้านแอบมอง ถ้ามอง เมื่อพิจารณาตามเพศ พบว่า เพศหญิงมีระดับความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับอาชญากรรมทุกประเภทมากกว่าเพศชาย ทั้งเพศชายและหญิงรู้สึกกังวลการถูกทำร้าย ถูกฆ่า และถูกลักขยานพาหนะ เพศหญิงรู้สึกกังวลการถูกจี้ปล้น วิ่งราว และถูกจัดแงะฯ มากกว่าประเภทอื่น และผู้พักอาศัยในคอนโดมิเนียมมีค่าเฉลี่ยความรู้สึกกังวลฯ น้อยกว่าผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์และในหอพัก ปัจจัยอื่น ๆ ที่มีนัยยะสำคัญต่อความหวาดกลัว ได้แก่ การรับรู้ความเสี่ยงฯ การรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาชญากรรมจากแหล่งข้อมูล ทักษะคิดต่อกระบวนการยุติธรรม และปัจจัยด้านความปลอดภัยที่พักอาศัย

อภิปรายผล

ผู้วิจัยนำข้อมูลมาอภิปรายในแต่ละประเด็นโดยจำแนกตามวัตถุประสงค์แต่ละข้อ และเพื่อให้การอภิปรายสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้อย่างชัดเจน ในการอภิปรายผู้วิจัยจะใช้คำว่า ความหวาดกลัวอาชญากรรมแทนคำว่าความกังวล

ประเด็นที่น่าสนใจ และอภิปราย ดังต่อไปนี้

1. ความหวาดกลัวอาชญากรรม

ผู้พักอาศัยใน อพาร์ทเมนต์ หอพัก และคอนโดมิเนียมในจังหวัดชลบุรี หวาดกลัวอาชญากรรม โดยแสดงออกมาทางความรู้สึกกังวล อยู่ในระดับปานกลาง หวาดกลัวอาชญากรรมประเภทการถูกทำร้ายร่างกายมากที่สุด รองลงมาคือการกีดกันถูกฆาตกรรม ถูกลักขยานพาหนะ เช่น รถยนต์ รถจักรยานยนต์ รองลงมาคือ กลัวการถูกจัดแงะที่พักอาศัยขณะไม่อยู่ สอดคล้องกับการศึกษาของ ฉัฐวิทย์ ใจชมชื่น (2556) และ เมย์ ฮาร์ดเนน และไคลน์ (May, Harden, & Kline, 2008) และยังสอดคล้องกับปรากฏการณ์เกี่ยวกับสถานการณ์ของผู้พักอาศัยในที่พักประเภทอาคารสูง ที่ต้องใช้พาหนะในการดำเนินชีวิตประจำวัน เช่น ต้องขับรถยนต์ หรือขี่รถจักรยานยนต์ ในการเดินทางไปทำงานและห้องพักอาศัยจะไม่มีคนอยู่ในเวลาไปทำงาน ประกอบกับจังหวัดชลบุรีมีสภาพเป็นสังคมเมืองที่พัฒนาเติบโตอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง ก่อให้เกิดการหลั่งไหลเข้ามาของผู้คนหลากหลายประเภท ต่างต่างสาขาอาชีพ สังคม และวัฒนธรรม ที่อาจก่อให้เกิดความไร้ระเบียบ และเกิดปัญหาอาชญากรรมดังกล่าวขึ้นได้ สอดคล้องกับการศึกษาของ ศศิกานต์ ศรีโสภณ (2558) รวมทั้งสอดคล้องกับสถิติคดีอาญาที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับแจ้งจากประชาชนในเขตจังหวัดชลบุรี ในเวลาระหว่างเดือนมกราคม – เดือนธันวาคม พ.ศ. 2559 ที่พบว่ามียุติต่อชีวิตร่างกายและเพศ 575 ราย ประทุษร้ายต่อทรัพย์ 1,508 ราย โจรกรรมรถจักรยานยนต์และรถยนต์ รวม 338 ราย

พฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อเกิดความรู้สึกหวาดกลัวฯ คือ มีการติดตั้งอุปกรณ์ป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดกลอนประตู ติดกุญแจที่พักอาศัย มากที่สุดเพื่อป้องกันทรัพย์สินของตนจากการถูกลักหรือโจรกรรม นอกจากนั้นพบพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการออกนอกบ้านในเวลากลางคืน

ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ เวย์ (Wynne, 2008) การาฟาโล (Garofalo, 1981) และ จิตติวัฒน์ ฤชานุกูล (2009)

ความรู้สึกลัวหวาดกลัวอาชญากรรมสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่แสดงออกร้อยละ 49 หรือประมาณครึ่งหนึ่งของผู้ที่รู้สึกหวาดกลัวเท่านั้นที่แสดงพฤติกรรมออกมา สอดคล้องกับแนวคิดการวัดความหวาดกลัวจากพฤติกรรมที่แสดงออกของ ฟาร์เรล (Farrall, 2004) และ แจ็คสัน และ ฟาร์เรล (Jackson & Farrall, 2008) ซึ่งความหวาดกลัวอาจเป็นเพียงแค่ความรู้สึก โดยไม่มีปฏิกิริยาหรือพฤติกรรมออกมา

2. เพศต่างกันมีความหวาดกลัวต่างกัน โดยเพศหญิงมีความหวาดกลัวอาชญากรรมทุกประเภทมากกว่าเพศชาย ข้อค้นพบดังกล่าวยืนยันผลการศึกษาในอดีต ของ แวนเดอร์วีเวอร์ (Vannderviver, 2011), คอปส์ และเพรเซอร์ (Cops & Pleyzier, 2010), แจ็คสัน (Jackson, 2009) และ ไกรวิน วัฒนสิน (2003) และเป็นไปตามแนวคิดลักษณะของเหยื่อของ เฮนทิก (Hentig, 1948) และ โวฟกัง (Wolfgang, 1957) ที่อธิบายถึงลักษณะอ่อนแอด้านกายภาพของเพศหญิงทำให้ตกเป็นเหยื่อได้ง่ายกว่า จึงทำให้เพศหญิงรู้สึกกังวลถึงภัยอันตรายมากกว่า

3. การรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รับรู้ว่าคุณเองมีความเสี่ยงเท่า ๆ กับคนอื่น รองลงมาคือเสี่ยงน้อยกว่าคนอื่น ซึ่งกลุ่มรับรู้ว่าคุณเสี่ยงเท่า ๆ กับคนอื่นและเสี่ยงน้อยสองกลุ่มรวมกันมีสัดส่วนมากกว่าร้อยละ 80 แสดงให้เห็นว่า คนส่วนใหญ่ไม่ได้รู้สึกว่าตนเองมีความเสี่ยงมากเป็นพิเศษกว่าคนอื่น ๆ ความเสี่ยงเป็นลักษณะกระจายไม่ได้เจาะจงเฉพาะกลุ่มสอดคล้องกับผลการศึกษาของ เกรย์ และฟาร์เรล (Gray & Farrall, 2008) อย่างไรก็ตาม แม้จะรับรู้ความเสี่ยงในระดับไม่มาก แต่จากการที่พบว่าการรับรู้ความเสี่ยงมีอิทธิพลต่อความหวาดกลัว ๆ มากที่สุดเมื่อเทียบกับปัจจัยอื่น ๆ ซึ่งผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาทั้งของต่างประเทศและของไทยจำนวนมากในอดีต เช่น แจ็คสัน (Jackson, 2009) แซคโก และกลัคแมน (Sacco & Glackman, 2009) ของ ไกรวิน วัฒนสิน (2003) และ นิศพล รัชชาธรรม, เกษมสานต์ ชีชาครพันธุ์ และประพนธ์ สหพัฒนา (2559) ปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงยังคงเป็นปัจจัยสำคัญที่ต้องคำนึงถึงในการศึกษาเกี่ยวกับความรู้สึกหวาดกลัวอาชญากรรม

4. ด้านทัศนคติต่อกระบวนการยุติธรรม

กลุ่มตัวอย่างมีระดับทัศนคติโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 3.13 โดยมีทัศนคติที่ดีต่อเรื่องการมีสายตรวจตระเวนอย่างสม่ำเสมอมากที่สุด ดำรวจเดินทางเข้าควบคุมพื้นที่เกิดเหตุร้ายได้อย่างรวดเร็ว ตำรวจมีการทำงานป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมให้กับชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ และการดำเนินคดีรวดเร็วและยุติธรรม แต่ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ได้ข้อค้นพบที่น่าสนใจ คือพบว่า ทัศนคติต่อกระบวนการยุติธรรมมีอิทธิพลเชิงลบต่อความ

หวาดกลัว ๆ ซึ่งหมายถึงถ้าทัศนคติต่อการทำงานกระบวนการยุติธรรมจะทำให้รู้สึกหวาดกลัวมากขึ้น เป็นข้อค้นพบที่ตรงกันข้ามกับผลการศึกษาในอดีตที่พบว่าทัศนคติที่ดีต่อกระบวนการยุติธรรมจะส่งผลทางบวกคือทำให้คนหวาดกลัวอาชญากรรมน้อยลง เช่น ผลการศึกษา วันทีกา หิรัญเทศ (2556) ศศิกานจน์ ศรีโสภณ (2558) ฉิพล รัชชาธรรม, เกษมสานต์ โชติชาครพันธุ์ และประพนธ์ สหพัฒนา (2559) และณัฐวิทย์ ใจชมชื่น (2556) อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษารุ่นนี้พบว่ายังพบว่ามีอิทธิพลของทัศนคติต่อกระบวนการยุติธรรมไม่สูงนัก ความไม่สอดคล้องกันของผลการศึกษารุ่นนี้กับผลการศึกษาในอดีต ทำให้ปัจจัยทัศนคติ ๆ จะยังคงน่าสนใจที่จะต้องทำการศึกษาต่อไปในอนาคต

5. ด้านปัจจัยด้านความปลอดภัยที่พักอาศัย

กลุ่มตัวอย่างประเมินประสิทธิภาพการจัดการความปลอดภัยของที่พักอาศัยอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนที่เห็นว่าจัดการได้ดีที่สุดคือการจัดให้มีแสงสว่างรอบ ๆ อาคาร ทางเดิน และที่จอดรถ รองลงมาคือการจัดให้มีรั้วรอบขอบชิดป้องกันการบุกรุก และการจัดให้มีกล้องวงจรปิด ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นลักษณะการจัดการที่พบได้ทั่วไปในที่พักอาศัยของชุมชนเมือง ส่วนที่มีการจัดการน้อยที่สุดคือการจัดให้มีพนักงานรักษาความปลอดภัย ซึ่งอาจมีการจัดให้มีบ้างในบางคอนโดมิเนียม เนื่องจากต้องมีย่าใช้จ่ายเพิ่มมากขึ้นในการจัดการความปลอดภัย

ปัจจัยด้านความปลอดภัยที่พักอาศัยมีอิทธิพลต่อความหวาดกลัวสอดคล้องกับองค์ประกอบของการขาดการป้องกันที่มีประสิทธิภาพ (Lack of a capable guardian) ซึ่งเป็นหนึ่งในสามองค์ประกอบทฤษฎีการตกเป็นเหยื่อ โคเฮน และเฟลสัน (Cohen & Felson, 1979) และสอดคล้องกับผลการศึกษาของกิตติศักดิ์ เจริญประสิทธิ์ จอมเดช ตรีเมฆ และอารณีย์ วิวัฒนาภรณ์ (2557) และไกรวิน วัฒนะสิน (2003) ที่พบว่าสถานที่ตั้งของที่พักอาศัยและสภาพแวดล้อมเป็นปัจจัยชี้ให้เห็นความเสี่ยงของการตกเป็นเหยื่อ และจากข้อค้นพบในงานวิจัยครั้งนี้ว่าผู้พักอาศัยที่อพาร์ทเมนต์และหอพักหวาดกลัวมากกว่าผู้พักคอนโดมิเนียม ซึ่งอาจจะเป็นผลมาจากการที่คอนโดมิเนียมมีเจ้าของร่วมถือกรรมสิทธิ์และมีส่วนร่วมในการจัดการระบบความปลอดภัยกันเอง ดังนั้น การที่เจ้าของสถานที่จึงควรมีมาตรการรักษาความปลอดภัยให้มีประสิทธิภาพจึงมีความสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่พักอาศัยประเภทหอพักและอพาร์ทเมนต์ซึ่งผู้พักอาศัยเห็นว่ายังมีประสิทธิภาพไม่ดีเพียงพอ ควรมีการติดตั้ง โทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) การมีรั้วรอบขอบชิด รวมทั้งพนักงานรักษาความปลอดภัย เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับผู้พักอาศัย โดยเฉพาะความปลอดภัยจากการถูกลักขโมยทรัพย์ รถจักรยานยนต์ และการถูกงัดแงะซึ่งผู้พักอาศัยในที่พักประเภทอาคารสูงระบุว่าหวาดกลัวมากที่สุด

6. การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม พบว่าผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพัก และคอนโดมิเนียม มีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาชญากรรม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีการ

รับรู้ข่าวสารอาชญากรรมจากสังคมออนไลน์ หรืออินเทอร์เน็ตมากที่สุด รองลงมาคือจากโทรทัศน์ และได้รับรู้ข่าวสารอาชญากรรมจากเพื่อนหรือญาติ หรืออ่านจากหนังสือ หรือวารสารน้อยกว่า ทั้งนี้เนื่องจากผู้พักอาศัย ฯ เป็นกลุ่มบุคคลที่อาศัยอยู่ในบริบทสังคมเมือง รวมทั้งประชาชนส่วนใหญ่มีโทรศัพท์มือถือ และสามารถเข้าถึงสื่อออนไลน์ต่างๆ รวมทั้งโทรทัศน์ได้โดยง่าย และรูปแบบการสื่อสารทางออนไลน์ถึงกันแพร่หลายมากกว่าสังคมชนบท ทำให้รูปแบบการสื่อสารแบบจากเพื่อนหรือญาติโดยตรงของคนในเมืองมีน้อยกว่าผู้คนในชนบท

การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมมีอิทธิพลต่อความหวาดกลัวสอดคล้องกับแนวคิด การาฟาโล (Garofalo, 1981) แจ็คสัน (Jackson, 2005) กิตติศักดิ์ เจิมประสิทธิ์, จอมเดช ตรีเมฆ และอารณีย์ วิวัฒน์ภรณ์ (2557) ศศิกาญจน์ ศรี โสภณ (2558) ที่พบว่าการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากแหล่งต่าง ๆ เป็นประสบการณ์ทางอ้อมที่ส่งผลให้บุคคลรู้สึกไม่มั่นใจในความปลอดภัยและส่งผลให้เกิดความหวาดกลัว ดังนั้น จึงควรมีการให้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้อง แหล่งข้อมูลข่าวสารที่สำคัญที่สุดในปัจจุบันคือทางสังคมออนไลน์และทางอินเทอร์เน็ต เห็นว่าข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมในชุมชนจะส่งผลต่อความรู้สึกหวาดกลัวได้มากกว่าข่าวสารอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่อื่นหรือสถิติอาชญากรรมของประเทศโดยรวม ดังนั้น การมีแหล่งข้อมูลในพื้นที่และการสร้างเครือข่ายในชุมชนจึงน่าจะเป็นเรื่องที่ต้องคำนึงถึง

7. ในด้านประสบการณ์ตรงของการตกเป็นเหยื่อ ซึ่งน่าจะส่งผลต่อความรู้สึกหวาดกลัว แต่ผลการศึกษากลับพบว่าการเคยตกเป็นเหยื่อไม่ส่งผลใด ๆ ทั้งนี้อาจจะเนื่องจากกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์มีจำนวนเพียง 16 คน หรือร้อยละ 4.1 จากจำนวนที่มีเพียงไม่มากนักอาจเป็นข้อจำกัดที่ทำให้ผลการวิเคราะห์ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน และอีกเหตุผลหนึ่งอาจจะเนื่องด้วยส่วนใหญ่เป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทไม่รุนแรงมาก เช่น ถ้ามอง การมั่วสุมของเพื่อนบ้าน มีเพียงรายเดียวที่ระบุว่าถูกวิ่งราวทรัพย์ จึงทำให้ประสบการณ์เหล่านี้ไม่ส่งผลต่อความรู้สึกมากนัก อย่างไรก็ตาม ในเชิงแนวคิดแล้วตัวแปรประสบการณ์มีความสำคัญมาก ดังนั้น การศึกษาเชิงด้วยวิธีการเชิงคุณภาพในกลุ่มผู้มีประสบการณ์เคยตกเป็นเหยื่อน่าจะเป็นวิธีการที่เหมาะสม

8. ผู้พักอาศัยในที่พักประเภทต่างกันมีความหวาดกลัวต่างกัน โดยคอนโดมิเนียมหวาดกลัวอาชญากรรมน้อยกว่าผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์และผู้พักอาศัยในหอพัก ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับสถานการณ์ในความเป็นจริง คือ หากพิจารณาตามลักษณะและรายละเอียดของที่พักอาศัยแต่ละประเภท จะพบว่า ที่พักประเภทคอนโดมิเนียมส่วนใหญ่ผู้พักอาศัยถือกรรมสิทธิ์ในห้องพักและเป็นเจ้าของร่วมในอาคาร จึงสามารถจัดระบบให้มีบริการส่วนกลางและระบบความปลอดภัยที่มีประสิทธิภาพมากกว่า ในขณะที่หอพักและอพาร์ทเมนต์ผู้พักไม่ได้ถือกรรมสิทธิ์ในห้องพักและส่วนกลางอื่น ๆ การจัดบริการและระบบความปลอดภัยซึ่งขึ้นอยู่กับเจ้าของอาคาร ทำให้ผู้พักอาศัยไม่สามารถควบคุมการจัดการระบบความปลอดภัยได้ ความรู้สึกหวาดกลัวขึ้นที่อยู่กับ

ระบบการรักษาความปลอดภัยนี้สอดคล้องกับทฤษฎีองค์ประกอบการตกเป็นเหยื่อของ โคเฮน และเฟลสัน (Cohen & Felson, 1979) และสอดคล้องแนวคิดสถานะเสี่ยงของบริบทชุมชนของ แจ็คสัน (Jackson, 2005) และผลการศึกษาของ บรุนตัน และสเตอร์จิส (Brunton & Sturgis, 2011)

ส่วนผู้พักในอพาร์ทเมนต์และหอพักรู้สึกความหวาดกลัวไม่แตกต่างกัน ไม่สอดคล้องกับลักษณะทั่วไปคือหอพักน่าจะเป็นที่พักที่มีระดับราคาถูกที่สุด และสภาพแวดล้อมมีความปลอดภัยต่ำสุด ที่เป็นเช่นนี้ อาจจะเนื่องจากหอพักในชลบุรีส่วนหนึ่งเป็นหอพักในสถานศึกษาและมีการแยกประเภทหอพักชายและหอพักหญิง และหอพักในสถานศึกษามีระบบรักษาความปลอดภัยที่ดีกว่าหอพักเอกชนทั่วไป จึงทำให้ผู้พักอาศัยมั่นใจในความปลอดภัยมากขึ้น ในขณะที่อพาร์ทเมนต์โดยปกติจะให้เช่าระยะยาวหรือเป็นรายเดือน แต่ปัจจุบันหลายแห่งอาจมีการจัดบริการเช่ารายวันด้วย ทำให้มีบุคคลแปลกหน้าเข้าออกอาคารอยู่เสมอ และส่งผลให้ผู้พักอาศัยเกิดความรู้สึกหวาดกลัวได้ 9. ตัวแปรอิสระทั้งหมดโมเดลร่วมกันทำนายความหวาดกลัวได้ถึงร้อยละ 54.9 แสดงให้เห็นถึงตัวแปรอิสระชุดนี้มีความสำคัญและสามารถนำไปเป็นข้อเชิงนโยบาย และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ศึกษาความหวาดกลัวในประชากรกลุ่มอื่น ๆ ที่มีลักษณะใกล้เคียงกันได้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาและการอภิปรายผล ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับทั่วไป และข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาครั้งต่อไปดังนี้

ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปใช้และข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. การรับรู้ความเสี่ยงเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดทำให้เกิดความหวาดกลัว การรับรู้ความเสี่ยงเกิดจากการประเมิน โอกาสที่ตนเองจะตกเป็นเหยื่อโดยเปรียบเทียบกับคนอื่น ๆ ซึ่งการประเมินเกินจริงอาจทำให้วิตกกังวลเกินจริง แต่หากประเมินต่ำก็อาจจะทำให้ประมาทขาดความระมัดระวัง ดังนั้น ในอนาคตจึงควรทำการศึกษาและศึกษาผลดีผลเสียของความรู้สึกหวาดกลัว รวมทั้งศึกษาเพื่อค้นหาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างการรับรู้ความเสี่ยงที่สอดคล้องกับความปรากฏการณ์ที่แท้จริง

2. การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากแหล่งต่าง ๆ เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดความหวาดกลัว ดังนั้นจึงควรมีการให้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้อง แหล่งข้อมูลข่าวสารที่สำคัญที่สุดในปัจจุบันคือทางสังคมออนไลน์และทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งแหล่งดังกล่าวข่าวสารบางครั้งขาดการตรวจสอบความถูกต้อง ดังนั้นจึงควรสร้างควรตระหนักให้กับทั้งผู้ส่งข้อมูลและผู้รับข้อมูลในการส่งต่อข้อมูล นอกจากข้อมูลที่ถูกต้องแล้ว ควรมีการให้ข้อมูลแนวทางป้องกันอาชญากรรมด้วยตัวเอง และแนวทางดำเนินการเมื่อตกเป็นเหยื่อ

3. สภาพแวดล้อมทางกายภาพของที่พักและของชุมชนมีความสำคัญต่อความรู้สึกปลอดภัย ชุมชนควรสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังอาชญากรรมในละแวกบ้าน และเครือข่ายระหว่างผู้พักอาศัยในอาคารเดียวกัน เพื่อเป็นระวางเหตุร้ายต่าง ๆ โดยอาจใช้เครือข่ายกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีอยู่แล้ว เช่น กลุ่มสันตนาการ กลุ่มบำเพ็ญประโยชน์ต่าง ๆ เครือข่าย ฯ เน้นการให้ข้อมูลอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนและในละแวกบ้าน ซึ่งส่งผลต่อความรู้สึกความปลอดภัยความหวาดกลัวได้มากกว่าข้อมูลสถิติอาชญากรรมในภาพกว้าง

4. ปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของที่พักอาศัยมีความสำคัญ เจ้าของที่พัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งอพาร์ตเมนต์และหอพักมีมาตรการรักษาความปลอดภัยให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น การติดตั้ง โทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) การมีรั้วรอบขอบชิด รวมทั้งพนักงานรักษาความปลอดภัยซึ่งผู้พักอาศัยเห็นว่ายังมีประสิทธิภาพไม่ดีเพียงพอ เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับผู้พักอาศัย โดยเฉพาะความปลอดภัยจากการถูกลักขโมย รถจักรยานยนต์ และการถูกจี้แฉะที่ผู้พักอาศัยในที่พักประเภทอาคารสูงระบุว่าหวาดกลัวมากที่สุด

5. ปัจจัยด้านการจัดการความปลอดภัยของที่พักอาศัย หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สมาคมผู้ประกอบการ หน่วยงานบริหารงานส่วนท้องถิ่น หรือแม้แต่ตัวแทนผู้บริโภค ควรมีมาตรการจูงใจร่วมกับมาตรการระเบียบบังคับที่เป็นทางการในการตรวจสอบดูแลและการจูงใจให้มีส่วนร่วม โดยเฉพาะอย่างยิ่งอพาร์ตเมนต์ที่มีการให้บริการที่พักรายวันซึ่งมีหมุนเวียนเข้าออกบ่อย ๆ

6. มาตรการและแนวทางสร้างความรู้สึกปลอดภัยในเทศหญิง รณรงค์ให้หลีกเลี่ยงการนำตัวเองไปอยู่ในสถานที่และสถานการณ์เสี่ยง แต่หากมีความจำเป็นหรือหลีกเลี่ยงไม่ได้ ควรเสริมสร้างพลังอำนาจให้เทศหญิงสามารถป้องกันตนเองได้ เช่น ศิลปะการป้องกันตัว การพกพาอุปกรณ์แทนอาวุธที่กฎหมายอนุญาต เป็นต้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาเจาะลึกกลุ่มผู้ที่มีประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อด้วยวิธีเชิงคุณภาพ
2. ศึกษาเพื่อหาวิธีให้คนที่มีความรู้สึกหวาดกลัวมีพฤติกรรมป้องกัน หลีกเลี่ยง หรืออื่น ๆ ซึ่งการป้องกันภัยด้วยตัวเองจะช่วยลดโอกาสการเกิดอาชญากรรมได้
3. ศึกษาปัจจัยที่จะส่งเสริมให้บุคคลมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยง ป้องกัน และหาข้อมูลข่าวสาร เพื่อลดโอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมด้วยตนเอง
4. ศึกษาปัจจัยทัศนคติต่อกระบวนการยุติธรรมต่อความหวาดกลัว ซึ่งข้อค้นพบยังมีความขัดแย้งกัน โดยพิจารณาอาจในรายละเอียดให้เป็นทัศนคติที่เจาะจงกับปัญหาอาชญากรรมมากขึ้น
5. ศึกษาความหวาดกลัวในประชากรกลุ่มอื่น ๆ ที่มีลักษณะใกล้เคียงกันได้ โดยใช้โมเดลที่ได้จากข้อค้นพบจากการศึกษารั้งนี้

บรรณานุกรม

- กิตติศักดิ์ เจิมประสิทธิ์, จอมเดช ตรีเมฆ และอารณีย์ วิวัฒนาภรณ์. (2557). ความหวาดกลัว
อาชญากรรมของประชาชนในหมู่บ้านเมืองเอก ตำบลหลักหก อำเภอเมือง จังหวัด
ปทุมธานี. *วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์*, 3(1), 36-47.
- กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิ์ประเสริฐ และนพพล อัครชาติ. (2558). ความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์. *วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ราชภัฏกาฬสินธุ์*, 4(2), 120-146.
- ไกรวิน วัฒนสิน. (2546). ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของคนที่พักอาศัยในชุมชนแออัด
คลองเตย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาอาชญาวิทยา การบริหารงาน
ยุติธรรม และสังคม, คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ข่าวด่วน: หนุ่มพม่าคาเซห้องสาวพม่าหน้าตาดี พยายามข่มขืน แต่สาวฮึดสู้ คว้ามืดแทงสวนคืบ.
(2560, 18 มีนาคม). เข้าถึงได้จาก https://www.khaosod.co.th/breaking-news/news_260161
- เซอร์ลีย์ เบอร์ริจ. (2524). *พจนานุกรมเบื้องต้น อังกฤษ-ไทย* (ทักษิณา สวานานนท์, แปล). กรุงเทพฯ:
หน้าต่างสู่โลกกว้าง.
- ฐิติวัฒน์ ฤชานุกูล. (2552). *ปัจจัยที่มีผลต่อความหวาดกลัวของผู้หญิงในเขตบางกอกน้อย
กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาอาชญาวิทยาและงาน
ยุติธรรม, คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ณัฐวิทย์ ใจชมชื่น. (2556). *ปัจจัยที่มีผลต่อความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินของ
ประชาชนในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลประจักษ์*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตร์
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาอาชญาวิทยาและการบริหารงานยุติธรรม, วิทยาลัยรัฐกิจ,
มหาวิทยาลัยรังสิต.
- ณิศพล รักษาธรรม, เกษมสาคันต์ โชติชาครพันธุ์ และประพนธ์ สหพัฒนา (2559). ความหวาดกลัว
อาชญากรรมทางเพศของหญิงที่โดยสารรับจ้างสาธารณะ ในเขตกรุงเทพมหานคร.
วารสารกระบวนการยุติธรรม, 9(2), 77-79.
- ตำรวจภูธรภาค 2. (2558). *รายงานสถิติคดีอาญาจังหวัดชลบุรี ปี 2558*. เข้าถึงได้จาก
<http://www.chonburi.police.go.th/index2.php>
- นิรุช ปินทะระรุจิ. (2540). *อุปสงค์สำหรับอพาร์ทเมนต์ให้เช่าในเขตบางพลัด*. วิทยานิพนธ์วิทยา
ศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ, คณะเศรษฐศาสตร์,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ประพนธ์ สหพัฒนา และคณะ. (2556). รายงานผลการศึกษาลบับสมบูรณัโครงการประเมินประสิทธิภาพสถานีตำรวจและความเชื่อมั่นของประชาชนต่อการปฏิบัติงานของตำรวจประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2556. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ข่าวภูมิภาค: ฆ่าปาดคอสาวดับคาห้องพักคาดคนร้ายหวังข่มขืน. (2558, 21 มิถุนายน). เข้าถึงได้จาก <https://www.posttoday.com/social/local/371870>
- วันทิกา หิรัญเทศ. (2556). *ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวไทยในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดนนทบุรี*. นนทบุรี: วิทยาลัยราชพฤกษ์.
- ศศิกานุจน์ ศรีโสภณ (2558). ความปลอดภัยและรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในสภาพแวดล้อมชุมชนอยู่อาศัยบ้านเก่า เขตพระนครกรุงเทพฯ ฯ กรณีศึกษาชุมชนตรอกศิลป์ –ตรอกดิน. *Veridian E – Journal. Silpakorn University ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ*, 8(1), 1517-1553.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, (2545). *การใช้สถิติในงานวิจัยอย่างถูกต้องและได้มาตรฐานสากล*. กรุงเทพฯ: เฟื่องฟ้า พรินติ้ง.
- สุดดวงน สธิสร. (2547). *อาชญาวิทยา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุนิสา อินอุทัย. (2557). *การป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชน ในเขตพื้นที่ตำบลแสนสุข อำเภอเมืองชลบุรี*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารทั่วไป, วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- อภิรญา นิจันพันธ์ศรี. (2555). พฤติกรรมป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาจังหวัดสุราษฎร์ธานี. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 8(1), 181-207.
- อัญณพ ชูบำรุง และอนิษา เลิศโตมรสกุล. (2555). *อาชญากรรมและอาชญาวิทยา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เอกพงศ์ อมรมณีพงศ์. (2548). *ความหวาดกลัวอาชญากรรมและความหวังของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีต่อตำรวจไทย*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- Akers, R. L., Greca, A. J., Sellers, C. & Cochran, J. (1987). Fear of crime and victimization among the elderly in different types of communities. *Criminology*, 25(3), 487-506.

- Brunton, S. I. & Sturgis, P. (2011). Do neighborhoods generate fear of crime? An empirical test using the British crime survey. *Criminology*, 49(2), 331-369.
- Cambridge dictionary. (2018). *Risk*. เข้าถึงได้จาก https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english-thai/risk_1
- Cohen, L. E., & Felson, M. (1979). Social change and crime rate trends: A routine activity approach. *American Sociological Review*, 588-608. Retrieved from <https://www.scribd.com/document/255237557/Cohen-Felson-Social-Change-and-Crime-Rates-Trends-A-Routine-Activities-Approach>
- Conklin, J. E. (2004). *Criminology*. Boston: Pearson.
- Cops, D., & Pleysier, S. (2010). Doing gender'in fear of crime: The impact of gender identity on reported levels of fear of crime in adolescents and young adults. *The British Journal of Criminology*, 51(1), 58-74.
- Coughlin, M. (1967). Boston smugglers on the coast (1797-1821): An insight into the American acquisition of California. *California Historical Society Quarterly*, 46(2), 99-120.
- Dictionary.com (2018). *Lifestyle plan*. เข้าถึงได้จาก <http://www.dictionary.com/misspelling?term=lifestyle%20plan&s=t>
- Dugan, L. & Apel, R. (2005). The Difference risk of relation by relational distance: A more general model of violent victimization. *Criminology*, 43, 697-730.
- Farrall, S. (2008). Reassessing the fear of crime. *European Journal of Criminology*, 5(3). 363-380.
- Fattah, E. A. (1997). *Criminology: Past, present and future: A critical overview*. London: Mcmillan.
- Ferguson, G. F. (1976). *Statistical analysis in psychology and education*. Tokyo: McGraw-Hill Kogakusha.
- Ferraro, K. F. & Grange, R. L. (1987). The measurement of fear of crime. *Sociological Inquiry*, 57(1), 70-97.
- Ferraro, K. F. (1981). Policing woman battering. *Social Problems*, 36(1), 61-74.
- Garofalo, J. (1981). The fear of crime: Causes and consequences. *The Journal of Criminal Law and Criminology (1973)*, 72(2), 839-857.

- Gray, E., Jackson, J., & Farrall, S. (2008). Reassessing the fear of crime. *European Journal of Criminology*, 5(3), 363-380.
- Hale, C. (1996). Fear of crime: A review of the literature. *International Review of Victimology*, 4(2), 79-150.
- Hentig, H. V. (1948). *The criminal and his victim*. New Haven, CO: Yale University Press.
- Hindelang, M. J., Gottfredson, M. R. & Garofalo, J. (1978). *Victims of personal crime: An empirical foundation for a theory of personal victimization*. Pennsylvania: Ballinger.
- Jackson, J. (2005). Validating new measures of the fear of crime. *International Journal of Social Research Methodology*, 8(4), 297-315.
- Jackson, J. (2009) A psychological perspective on vulnerability in the fear of crime. *Psychology, Crime and Law*, 15(4). Retrieved from <http://eprints.lse.ac.uk/21534/>
- Jackson, J., & Gouseti, I. (2014). *Fear of crime*. New York: John Wiley & Sons.
- Jensen, G. F. & Brownfield, D. (1986). Gender, lifestyles, and victimization: Beyond routine activity. *Violence and Victims*, 1(2), 85-99.
- Johnson, R. E., Rosen, C. C., Chang, C. H. D. & Lin, S. H. J. (2015). Getting to the core of locus of control: Is it an evaluation of the self or the environment?. *Journal of Applied Psychology*, 100(5), 15-68.
- Killias, M. (1990). Vulnerability: Towards a better understanding of a key variable in the genesis of fear of crime. *Violence and Victims*, 5, 97-108.
- Lombroso, C. (2006). *Criminal man*. Durham, NC: Duke University Press.
- Mark, W. & Stafford, M. C. (1983). Fear of victimization: A look at the proximate causes. *Social Forces*, 6, 1033-1043.
- May, D. C., Rader, N. E., & Goodrum, S. (2010). A gendered assessment of the ‘‘threat of victimization’’: Examining gender differences in fear of crime, perceived risk, avoidance, and defensive behaviors. *Criminal Justice Review*, 35(2), 159-182.
- May, D., Harden, P. & Kline, L. (2008). *Criminal victimization experiences fear of crime, perceptions of risk and opinion of criminal justice agents among a sample of Kentucky residents*. Retrieved from <http://justice.ky.gov/Documents/Statistical%20Analysis/2008KYVictimizationStudy.pdf>

- Mendelsohn, B. (1979). Pioneer in victimology. *Victimology: An International Journal*, 1(2), 189-225.
- Moore, M. H. & Trojanowicz. (1988). *Policing and fear of crime*. Laurel, MD: Perspective of Policing National Institute of Justice US Department of Justice.
- Oxford dictionary. (2010). *The new Oxford dictionary of English*. Oxford: Oxford University Press.
- Park, R. E., Burgess, E. W. & McKenzie, R. D. (1984). *The city*. Chicago, IL: University of Chicago.
- Parmelee, D. X., & Wood, I. K. (1998). Book review school experiences of gay and lesbian youth. *Journal of the American Academy of Child & Adolescent Psychiatry*, 37(10), 1106-1107.
- Perloff, L.S. (1983). Perceptions of vulnerability to victimization. *Journal of Social Issues*, 39, 41-61.
- Pogrebin, M. & Pijoan, G. N. (1978). The fear of crime by the elderly: Issues and consequences. *The Journal of Sociology and Social Welfare*, 5(11), 856-862.
- Quinney, R. (1970). *The social reality of crime*. New Jersey: Transaction.
- Roscoe, J. T., & Houston, S. R. (1969). The predictive validity of GRE scores for a doctoral program in education. *Educational and Psychological Measurement*, 29(2), 507-509.
- Sacco, V. F. & Glackman, W. (2009). Vulnerability, locus of control, and worry about crime. *Canadian Journal of Community Mental Health*, 6(1), 99-111. doi: 10.7870/cjcmh-1987-0007
- Sacco, V. F. (1990). Gender, fear, and victimization: A preliminary application of power control theory. *Sociological Spectrum*, 10(4), 485-506.
- Salem, G. W., & Lewis, D. A. (2016). *Fear of crime: Incivility and the production of a social problem*. New Jersey: Transaction.
- Schafer, S. (1977). *Victimology: The victim and his criminal*. Virginia: Reston.
- Siegel, L. J. (2007). *Criminology*. Singapore: Thompson.
- Stark, R. (1987). Deviant places: A theory of the ecology of crime. *Criminology*, 25(4), 893-910.

- Van Der Veen, A. (2006). *Disasters and economic damage: Macro, meso and micro approaches*. Hyderabad: ICFAI University.
- Vanderviver, C. (2011). *Fear of crime in the EU-15 and Hungary: assessing the impact of the vulnerability, victimization and incivilities model of the fear of crime in a European*. Ghent: Ghent University.
- Visser, M., Scholte, M. & Scheepers, P. (2013). Fear of crime and feelings of unsafety in European countries: Macro and micro explanations in cross national perspective. *The Sociological Quarterly*, 54(2), 278-301.
- Williams, F. P., McShane, M. D., & Akers, R. L. (2000). Worry about victimization: An alternative and reliable measure for fear of crime. *Western Criminology Review*, 2(2), 1-28.
- Wolfgang, M. F. (1957). Victim precipitated criminal homicide. *J. Crim. L. Criminology & Police Sci.*, 48, 1.
- Wynne, T. (2008). Crime and the likelihood of victimization? *Internet Journal of Criminology*. Retrieved from <http://www.internetjournalofcriminology/pubmed/8283865>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถาม



แบบสอบถาม โครงการวิจัยเรื่อง
ความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพัก และคอนโดมิเนียม
ในจังหวัดชลบุรี

.....

.....

ส่วนที่ 1 ความหวาดกลัวอาชญากรรม

ประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว

1.1 ท่านรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับอาชญากรรมต่อไปนี้ และ รู้สึกมากน้อยเพียงใด	ไม่ กังวล 1	กังวล เล็กน้อย 2	กังวล ปานกลาง 3	กังวล 4	กังวลมาก 5
1. ถูกฆาตกรรม					
2. ถูกทำร้ายร่างกาย					
3. ถูกข่มขู่คุกคาม					
4. ถูกลวนลาม					
5. ถูกข่มขืน					
6. ถูกฉ้อ ถูกปล้น					
7. ถูกฉกชิง วิ่งราว					
8. ถูกจัดแะที่พักอาศัยในขณะที่ไม่อยู่					
9. ถูกลักขานพาหนะ เช่น รถยนต์ จักรยานยนต์					
10. ถูกจัด ถูกลักของมีค่า หรืออุปกรณ์ต่างๆ ของพาหนะ					
11. การมั่วสุมของเพื่อนบ้านที่พักอาศัยในอาคารเดียวกัน					
12. กลัวการช่องสุ่ม ทำผิดกฎหมายของผู้พักอาศัยใน อาคารเดียวกัน					
13. กลัวเพื่อนบ้านแอบมอง ถ้ามอง					
14. อื่น ๆ ระบุ.....					

โปรดระบุอาชญากรรมที่ท่านหวาดกลัวมากที่สุด 3 รายการ

- 1.....
- 2.....
- 3.....

พฤติกรรมที่แสดงออก

ท่านเคยแสดงพฤติกรรมต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด	ใน 1 สัปดาห์				
	ไม่เคย ทำ 1	น้อยกว่า หนึ่งวัน 2	ทำหนึ่ง วัน 3	2-4 วัน 4	ทำ 5 วัน ขึ้นไป 5
1. หลีกเลี่ยงการออกนอกบ้านเวลากลางคืน เนื่องจากหวาดกลัว อาชญากรรม					
2. พกพาอาวุธ เช่น มีด ปืน หรือ อาวุธอื่น ๆ					
3. พกพาอุปกรณ์แทนอาวุธเพื่อป้องกันตัว เช่น สเปรย์พริกไทย ปืนไฟฟ้า					
4. ติดตั้งอุปกรณ์ป้องกันอาชญากรรมในห้องพัก เช่น กลอนประตู ติดกุญแจ ติดสัญญาณกันขโมย					
5. ทำความคุ้นเคยผูกมิตรกับเพื่อนบ้านด้วยเหตุผล เรื่องความปลอดภัย					
6. พยายามเพื่อแลกเปลี่ยนและหาข้อมูลเกี่ยวกับ อาชญากรรมคนในชุมชน					
7. ไม่พกเงินหรือของมีค่ามากเกินไปจนจำเป็น					
8. ไม่สวมเครื่องประดับมีราคาแพงออกไปนอก ห้องพัก					

ส่วนที่ 2 การรับรู้ความเสี่ยง

เมื่อเปรียบเทียบกับคนอื่นๆ ในชุมชนเดียวกัน ท่านคิดว่าตนเองมีความเสี่ยงที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเหล่านี้มากน้อยเพียงใด	น้อยกว่าคนอื่น 1	เท่ากับคนอื่น 2	มากกว่าคนอื่น 3
1. อาชญากรรมต่อชีวิตร่างกาย			
2. อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน			
3. ถูกคุกคามด้านจิตใจหรือความรู้สึก			

ส่วนที่ 3 แบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง

1.1 ท่านเคยแสดงพฤติกรรมอาชญากรรมต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด	ใน 1 สัปดาห์				
	ไม่เคยทำ 1	น้อยกว่าหนึ่งวัน 2	ทำหนึ่งวัน 3	2-4 วัน 4	ทำ 5 วันขึ้นไป 5
1. เดินทางไปทำงานหรือเรียนหนังสือ					
2. เดินทางกลับบ้านมีดคำ					
3. กิจกรรมสันทนาการ สัมผัสกับเพื่อนๆ					
4. ไปรับประทานอาหารเย็นนอกบ้าน					
5. ไปชมภาพยนตร์					
6. ไปเที่ยวสถานบันเทิง					
7. ไปนอกที่พักเพียงลำพังในเวลากลางคืน					

ส่วนที่ 4 ทักษะติดต่อกระบวนการยุติธรรม

ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 1	ไม่เห็นด้วย 2	เฉยๆ 3	เห็นด้วย 4	เห็นด้วยอย่างยิ่ง 5
1. ตำรวจมีการทำงานป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมให้กับชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ					
2. ตำรวจเดินทางเข้าควบคุมที่เกิดเหตุร้ายอย่างรวดเร็ว					
3. มีสายตรวจมีการลาดตระเวนอย่างสม่ำเสมอ					
4. ตำรวจมีการทำงานร่วมมือกับชุมชนในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม					
5. กระบวนการดำเนินคดีรวดเร็วและยุติธรรม					

ส่วนที่ 5 ปัจจัยด้านความปลอดภัยที่פקอาศัย

ที่פקของท่านมีสิ่งต่อไปนี้หรือไม่	ไม่มี	มี-แต่ยังขาดประสิทธิภาพ	มี-และมีประสิทธิภาพ
1. มีรั้วรอบขอบชิด ปกป้องการบุกรุก			
2. มีพนักงานรักษาความปลอดภัย			
3. มีบัตรอิเล็กทรอนิกส์เข้า-ออก (Key card)			
4. มีโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV)			
5. มีแสงสว่างตามบริเวณรอบๆ อาคาร ตามทางเดินที่จอดรถ			

ส่วนที่ 6 การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม

การรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาชญากรรมจากแหล่งข้อมูล

ในช่วงเวลา 6 เดือน ที่ผ่านมา ท่านได้รับข้อมูลข่าวสารจากแหล่งต่างๆ มากน้อยเพียงใด	ไม่เคย	เคยบ้าง บางครั้ง	บ่อยๆ
1. การบอกเล่าของเพื่อน หรือญาติ			
2. อ่านจากหนังสือ หรือวารสาร			
3. โทรทัศน์ วิทยุ			
4. สื่อสังคมออนไลน์ หรืออินเทอร์เน็ต			
5. พบเห็นเหตุการณ์อาชญากรรมกับคนอื่น			
6. เพื่อนหรือญาติเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม			

6.2 ท่านเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่ ถ้าเคยประเภท และระบุจำนวนครั้ง

..... ไม่เคย

..... เคย (ระบุประเภท และจำนวนครั้ง).....

ส่วนที่ 7 ปัจจัยส่วนบุคคล

1. เพศ

 ชาย หญิง

2. ประเภทที่พักอาศัยของท่าน

 อพาร์ทเมนต์ หอพัก คอนโดมิเนียม

3. อายุ.....ปี

4. อาชีพ

<input type="checkbox"/> นักเรียน นักศึกษา	<input type="checkbox"/> ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ
<input type="checkbox"/> พนักงานบริษัทเอกชน	<input type="checkbox"/> นักธุรกิจ
<input type="checkbox"/> รับจ้าง	<input type="checkbox"/> ค้าขาย
<input type="checkbox"/> อาชีพอื่นๆ	

5. จำนวนผู้พักอาศัยในห้อง

 พักคนเดียว
 มีคนพักร่วมห้อง จำนวน.....คน

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้ทรงเชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาเครื่องมือวิจัย
และผลการวิเคราะห์ IOC

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาเครื่องมือ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วงพัทธ์ ภูพันธ์ศรี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชีระ กุลสวัสดิ์

ดร. ปิยะ นาควัชระ

ผลการวิเคราะห์ความตรงเชิงเนื้อหาด้วย IOC

มาตรวัดแบบสอบถามโครงการวิจัยเรื่อง

ความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์ หอพัก และคอนโดมิเนียม

ในจังหวัดชลบุรี

.....

.....

ส่วนที่ 1 ความหวาดกลัวอาชญากรรม

ประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว

ท่านรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับอาชญากรรมต่อไปนี้ และรู้สึก มากน้อยเพียงใด	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
1. ถูกฆาตกรรม	1	1	1	1
2. ถูกทำร้ายร่างกาย	1	1	1	1
3. ถูกข่มขู่คุกคาม	1	1	1	1
4. ถูกลวนลาม	1	1	1	1
5. ถูกข่มขืน	1	1	1	1
6. ถูกจี้ ถูกปล้น	1	1	1	1
7. ถูกฉกชิง วิ่งราว	1	1	1	1
8. ถูกงัดแงะที่พักอาศัยในขณะที่ไม่อยู่	1	1	1	1
9. ถูกลักขานพาหนะ เช่น รถยนต์ จักรยานยนต์	1	1	1	1
10. ถูกงัด ถูกลักของมีค่า หรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ของพาหนะ	1	1	1	1
11. การมีวุ่นวายของเพื่อนบ้านที่พักอาศัยในอาคารเดียวกัน	1	1	1	1
12. กลัวการช่่องสุ่ม ทำผิดกฎหมายของผู้พักอาศัยฯ	1	1	1	1
13. กลัวเพื่อนบ้านแอบมอง ถ้ามอง	1	1	1	1
14. อื่น ๆ ระบุ.....				

ระบุอาชญากรรมที่ท่านหวาดกลัวมากที่สุด

โปรตราษญากรรมที่ท่านหวาดกลัวมากที่สุด 3 รายการ	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ		
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3
1.....	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม
2.....			
3.....			

พฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อหวาดกลัว

ท่านเคยแสดงพฤติกรรมต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญ			IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
1. หลีกเลียงการออกนอกบ้านเวลากลางคืน เนื่องจากหวาดกลัว อาชญากรรม	1	1	1	1
2. พกพาอาวุธ เช่น มีด ปืน หรือ อาวุธอื่น ๆ	1	1	1	1
3. พกพาอุปกรณ์แทนอาวุธเพื่อป้องกันตัว เช่น สเปรย์พริกไทย ปืนไฟฟ้า	1	1	1	1
4. ติดตั้งอุปกรณ์ป้องกันอาชญากรรมในห้องพัก เช่น กลอนประตู ตีตกุญแจ ตัดสัญญาณกันขโมย	1	1	1	1
5. ทำความคุ้นเคยผูกมิตรกับเพื่อนบ้านด้วยเหตุผล เรื่องความปลอดภัย	1	1	1	1
6. พุดคุยเพื่อแลกเปลี่ยนและหาข้อมูลเกี่ยวกับ อาชญากรรมคนในชุมชน	1	1	1	1
7. ไม่พกเงินหรือของมีค่ามากเกินไปจนจำเป็น	1	1	1	1
8. ไม่สวมเครื่องประดับมีราคาแพงออกไปนอก ห้องพัก	1	1	1	1

ส่วนที่ 2 การรับรู้ความเสี่ยง

เมื่อเปรียบเทียบกับคนอื่น ๆ ในชุมชนเดียวกัน ท่านคิดว่าตนเองมีความเสี่ยงที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเหล่านี้มากน้อยเพียงใด	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญ			IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
1. อาชญากรรมต่อชีวิตร่างกาย	1	1	1	1
2. อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน	1	1	1	1
3. ถูกคุกคามด้านจิตใจหรือความรู้สึก	1	1	1	1

ส่วนที่ 3 แบบแผนการดำเนินชีวิตแบบเปิดเผยตัวเอง

ท่านเคยแสดงพฤติกรรมอาชญากรรมต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญ			IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
1. เดินทางไปทำงานหรือเรียนหนังสือ	1	1	1	1
2. เดินทางกลับบ้านมีค่า	1	1	1	1
3. กิจกรรมสันทนาการ สัมผัสกับเพื่อนๆ	1	1	1	1
4. ไปรับประทานอาหารเย็นนอกบ้าน	1	1	1	1
5. ไปชมภาพยนตร์	1	1	1	1
6. ไปเที่ยวสถานบันเทิง	1	1	1	1
7. ไปนอกที่พักเพียงลำพังในเวลากลางคืน	1	1	1	1

ส่วนที่ 4 ทักษะคิดต่อกระบวนการยุติธรรม

ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญ			IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
1. ตำรวจมีการทำงานป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมให้กับชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ	1	1	1	1
2. ตำรวจเดินทางเข้าควบคุมที่เกิดเหตุร้ายอย่างรวดเร็ว	1	1	1	1
3. มีสายตรวจมีการลาดตระเวนอย่างสม่ำเสมอ	1	1	1	1
4. ตำรวจมีการทำงานร่วมมือกับชุมชนในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม	1	1	0	.67
5. กระบวนการดำเนินคดีรวดเร็วและยุติธรรม	1	1	1	1

ส่วนที่ 5 ปัจจัยด้านความปลอดภัยที่פקอาศัย

ที่פקของท่านมีสิ่งต่อไปนี้หรือไม่	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญ			IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
1. มีรั้วรอบขอบชิด ป้องกันการบุกรุก	1	1	1	1
2. มีพนักงานรักษาความปลอดภัย	1	1	1	1
3. มีบัตรอิเล็กทรอนิกส์เข้า-ออก (Key card)	1	1	1	1
4. มีกล้องวงจรปิด (CCTV)	1	1	1	1
5. มีแสงสว่างตามบริเวณรอบ ๆ อาคาร ทางเดิน ที่จอดรถ	1	1	1	1

ส่วนที่ 6 การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม

การรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาชญากรรมจากแหล่งข้อมูล

ในช่วงเวลา 6 เดือน ที่ผ่านมา ท่านได้รับข้อมูลข่าวสารจากแหล่งต่างๆ มากน้อยเพียงใด	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญ			IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
1. การบอกเล่าของเพื่อน หรือญาติ	1	1	1	1
2. อ่านจากหนังสือ หรือวารสาร	1	1	1	1
3. โทรทัศน์ วิทยุ	1	1	1	1
4. สื่อสังคมออนไลน์ หรืออินเทอร์เน็ต	1	1	1	1
5. พบเห็นเหตุการณ์อาชญากรรมกับคนอื่น	1	1	1	1
6. เพื่อนหรือญาติเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	1	1	1	1

ท่านเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่ ถ้าเคยประเภท และระบุจำนวนครั้ง	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3
1. ไม่เคย.....	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม
2. เคย.....ระบุประเภทจำนวนครั้ง.....			

ส่วนที่ 7 ปัจจัยส่วนบุคคล

ปัจจัยส่วนบุคคล	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3
เพศ ชาย หญิง	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม
ประเภทที่พัก อพาร์ทเมนท์ หอพัก คอนโดมิเนียม	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม
อายุ.....(ปี)	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม
อาชีพ นักเรียน นักศึกษา พนักงานบริษัทเอกชน ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ นักธุรกิจ รับจ้าง ค้าขาย อาชีพอื่นๆ..... (ระบุ)	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม
จำนวนผู้พักอาศัยในห้อง พักคนเดียว มีคนร่วมพักในห้อง จำนวน.....	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม

ภาคผนวก ค
ผลการวิเคราะห์สถิติพรรณนา

Descriptive – ปัจจัยส่วนบุคคล

เพศ

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid male	178	45.4	45.4	45.4
Valid female	214	54.6	54.6	100.0
Total	392	100.0	100.0	

ข้อ 1 ปัจจัยที่พ่อกอาศัย

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid ไม่มี	60	15.3	15.3	15.3
Valid ♦	229	58.4	58.4	73.7
Valid มี-และมีประสิทธิภาพ	103	26.3	26.3	100.0
Total	392	100.0	100.0	

อายุ ช่วง

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid ไม่เกิน 20	65	16.6	16.8	16.8
Valid 21-30	135	34.4	35.0	51.8
Valid 31-40	93	23.7	24.1	75.9
Valid 41-50	56	14.3	14.5	90.4
Valid 51-60	31	7.9	8.0	98.4
Valid 61 ขึ้นไป	6	1.5	1.6	100.0
Total	386	98.5	100.0	
Missing missing	6	1.5		
Total	392	100.0		

อาชีพ

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid นักเรียน นักศึกษา	108	27.6	27.6	27.6
Valid ราชการ รัฐวิสาหกิจ	26	6.6	6.6	34.2
Valid พนักงานบริษัทเอกชน	118	30.1	30.1	64.3
Valid นักธุรกิจ	41	10.5	10.5	74.7
Valid รับจ้าง	50	12.8	12.8	87.5
Valid ค้าขาย	49	12.5	12.5	100.0
Total	392	100.0	100.0	

จำนวนผู้พักอาศัยในห้อง

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid 1.00	268	68.4	68.4	68.4
2.00	68	17.3	17.3	85.7
3.00	32	8.2	8.2	93.9
4.00	18	4.6	4.6	98.5
5.00	5	1.3	1.3	99.7
10.00	1	.3	.3	100.0
Total	392	100.0	100.0	

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
อายุ	385	15.00	70.00	32.5636	11.73566
จำนวนผู้พักอาศัยในห้อง	392	1.00	10.00	1.5485	1.01281
Valid N (listwise)	385				

Descriptives – ตัวแปร

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
ข้อ1ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	392	1.00	5.00	2.8622	1.39836
ข้อ2ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	392	1.00	5.00	2.8878	1.38411
ข้อ3ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	392	1.00	5.00	2.7934	1.40538
ข้อ4ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	392	1.00	5.00	2.7066	1.44043
ข้อ5ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	392	1.00	5.00	2.6913	1.48965
ข้อ6ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	392	1.00	5.00	2.8061	1.46682
ข้อ7ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	392	1.00	5.00	2.7959	1.43902
ข้อ8ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	392	1.00	5.00	2.8265	1.45539
ข้อ10ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	392	1.00	5.00	2.8571	1.48307
ข้อ11ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	392	1.00	5.00	2.8112	1.44996
ข้อ12ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	392	1.00	5.00	2.6301	1.45992
ข้อ13ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	392	1.00	5.00	2.6173	1.46799
Typescore	392	1.00	5.00	2.7549	1.32886
Valid N (listwise)	392				

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
ข้อ1ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	2.2640	1.25907
ข้อ2ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	2.2697	1.20979
ข้อ3ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	2.1629	1.23571
ข้อ4ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	1.9101	1.14132
ข้อ5ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	1.8483	1.13223
ข้อ6ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	2.0618	1.25397
ข้อ7ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	2.0169	1.20486
ข้อ8ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	2.1517	1.29079
ข้อ10ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	2.1573	1.27469
ข้อ11ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	2.0787	1.23256
ข้อ12ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	1.8258	1.12396
ข้อ13ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	1.8034	1.09472
Typescore	178	1.00	4.92	2.0177	1.04528
Valid N (listwise)	178				

Descriptives - ตัวแปร (ข้อมูลเพศชาย n=178)

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
ข้อ1ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	2.2640	1.25907
ข้อ2ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	2.2697	1.20979
ข้อ3ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	2.1629	1.23571
ข้อ4ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	1.9101	1.14132
ข้อ5ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	1.8483	1.13223
ข้อ6ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	2.0618	1.25397
ข้อ7ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	2.0169	1.20486
ข้อ8ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	2.1517	1.29079
ข้อ10ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	2.1573	1.27469
ข้อ11ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	2.0787	1.23256
ข้อ12ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	1.8258	1.12396
ข้อ13ด้านประเภทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	178	1.00	5.00	1.8034	1.09472
Typescore	178	1.00	4.92	2.0177	1.04528
Valid N (listwise)	178				

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
ข้อ 1 หลีกเลี้ยง ฯ	392	1.00	5.00	3.4770	1.52540
ข้อ 2 พกพาอาวุธ ฯ	392	1.00	5.00	1.9872	1.34272
ข้อ 3 พกพาอุปกรณ์	392	1.00	5.00	1.9235	1.32621
ข้อ 4 ติดตั้งอุปกรณ์ป้องกัน ฯ	392	1.00	5.00	3.6301	1.59231
ข้อ 5 ผูกมิตรเพื่อนบ้าน	392	1.00	5.00	2.6607	1.47951
ข้อ 6 พุดคุย แลกเปลี่ยน หาช้อมูล	392	1.00	5.00	2.5051	1.39233
ข้อ 7 ไม่พกเงินหรือของมีค่าเกินจำเป็น	392	1.00	5.00	3.2398	1.57949
ข้อ 8 ไม่ใส่เครื่องประดับราคาแพงออกนอกบ้าน	392	1.00	5.00	3.2347	1.64527
behscore	392	1.00	5.00	2.8323	.93486
Valid N (listwise)	392				

Descriptives - ตัวแปร (ข้อมูลเพศหญิง = 214)

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
ข้อ1ด้านประเทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	214	1.00	5.00	3.3598	1.31316
ข้อ2ด้านประเทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	214	1.00	5.00	3.4019	1.30984
ข้อ3ด้านประเทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	214	1.00	5.00	3.3178	1.32224
ข้อ4ด้านประเทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	214	1.00	5.00	3.3692	1.32480
ข้อ5ด้านประเทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	214	1.00	5.00	3.3925	1.38576
ข้อ6ด้านประเทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	214	1.00	5.00	3.4252	1.33972
ข้อ7ด้านประเทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	214	1.00	5.00	3.4439	1.29068
ข้อ8ด้านประเทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	214	1.00	5.00	3.3879	1.34410
ข้อ10ด้านประเทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	214	1.00	5.00	3.4393	1.39198
ข้อ11ด้านประเทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	214	1.00	5.00	3.4206	1.33242
ข้อ12ด้านประเทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	214	1.00	5.00	3.2991	1.36842
ข้อ13ด้านประเทอาชญากรรมที่หวาดกลัว	214	1.00	5.00	3.2944	1.39492
Typescore	214	1.00	5.00	3.3681	1.22545
Valid N (listwise)	214				

ภาคผนวก ง
ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุ (MRA)

		Correlations									
		Typescore	periskscore	lifestyescor	attscor	residenscore	informscore	ประสมการณเป็นเหี้ยม	เพศ	อายุ	จำนวนผู้พักอาศัย
Typescore	Pearson Correlation	1	.651**	.055	.232**	-.095	.350**	.079	.507**	-.169**	.172*
	Sig. (2-tailed)		.000	.274	.000	.060	.000	.117	.000	.001	.001
	N	392	392	392	392	392	392	392	392	385	392
periskscore	Pearson Correlation	.651**	1	.141**	.157**	-.115*	.228**	.060	.360**	-.194**	.117*
	Sig. (2-tailed)	.000		.005	.002	.021	.000	.233	.000	.000	.020
	N	392	392	392	392	392	392	392	392	385	392
lifestyescor	Pearson Correlation	.055	.141**	1	.037	-.043	-.044	-.020	-.061	-.034	.088
	Sig. (2-tailed)	.274	.005		.464	.395	.382	.694	.229	.501	.082
	N	392	392	392	392	392	392	392	392	385	392
attscor	Pearson Correlation	.232**	.157**	.037	1	.132**	.247**	.077	.181**	-.063	.120*
	Sig. (2-tailed)	.000	.002	.464		.009	.000	.128	.000	.220	.018
	N	392	392	392	392	392	392	392	392	385	392
residenscore	Pearson Correlation	-.095	-.115*	-.043	.132**	1	.132**	-.066	.062	.133**	.035
	Sig. (2-tailed)	.060	.021	.395	.009		.009	.189	.220	.009	.487
	N	392	392	392	392	392	392	392	392	385	392
informscore	Pearson Correlation	.350**	.228**	-.044	.247**	.132**	1	.087	.274**	-.046	.173*
	Sig. (2-tailed)	.000	.000	.382	.000	.009		.087	.000	.368	.001
	N	392	392	392	392	392	392	392	392	385	392
ประสมการณเป็นเหี้ยม	Pearson Correlation	.079	.060	-.020	.077	-.066	.087	1	.085	-.042	.105
	Sig. (2-tailed)	.117	.233	.694	.128	.189	.087		.095	.414	.038
	N	392	392	392	392	392	392	392	392	385	392
เพศ	Pearson Correlation	.507**	.360**	-.061	.181**	.062	.274**	.085	1	-.074	.160*
	Sig. (2-tailed)	.000	.000	.229	.000	.220	.000	.095		.149	.001
	N	392	392	392	392	392	392	392	392	385	392
อายุ	Pearson Correlation	-.169**	-.194**	-.034	-.063	.133**	-.046	-.042	-.074	1	-.030
	Sig. (2-tailed)	.001	.000	.501	.220	.009	.368	.414	.149		.558
	N	392	392	392	392	392	392	392	392	385	392

Descriptive Statistics

	Mean	Std. Deviation	N
Typescore	2.7549	1.32886	392
periskscore	1.8716	.65263	392
lifestyescor	2.5251	.81468	392
attscor	3.1255	.83575	392
residenscore	2.0719	.61226	392
informscore	1.6837	.48139	392
ข้อ7ประสมการณเป็นเหี้ยมอาชญากรรม	.0408	.19812	392
เพศ	.5459	.49852	392
อายุ	32.5636	11.73566	385
จำนวนผู้พักอาศัยในห้อง	1.5485	1.01281	392

Regression

Model Summary

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	.740 ^a	.547	.537	.90455

a. Predictors: (Constant), จำนวนผู้พักอาศัยในห้อง, อายุ, lifestyescor, ข้อ7ประสมการณเป็นเหี้ยมอาชญากรรม, attscor, residenscore, เพศ, informscore, periskscore

ANOVAa

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	371.050	9	41.228	50.387	.000 ^b
	Residual	306.831	375	.818		
	Total	677.880	384			

a. Dependent Variable: Typescore

b. Predictors: (Constant), จำนวนผู้พักอาศัยในห้อง, อายุ, lifestyescor, ข้อ7ประสบการณ์เป็นเหยื่ออาชญากรรม, attscor, residenscore, เพศ, informscore, periskscore

Coefficients^a

Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	-.187	.337		-.555	.579
	periskscore	.979	.080	.481	12.244	.000
	lifestyescor	-.014	.058	-.009	-.242	.809
	attscor	.131	.059	.082	2.243	.025
	residenscore	-.168	.079	-.077	-2.131	.034
	informscore	.422	.104	.154	4.051	.000
	ข้อ7ประสบการณ์เป็นเหยื่ออาชญากรรม	.002	.242	.000	.008	.993
	เพศ	.751	.104	.281	7.245	.000
	อายุ	-.004	.004	-.031	-.878	.380
	จำนวนผู้พักอาศัยในห้อง	.043	.047	.033	.911	.363

a. Dependent Variable: Typescore

ภาคผนวก จ

ผลการวิเคราะห์ One-way ANOVA (F-test)

One – way ANOVA 1

Descriptives

Typescore

	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error	95% Confidence Interval for Mean		Minimum	Maximum
					Lower Bound	Upper Bound		
อพาร์ทเมนต์	131	3.0329	1.29232	.11291	2.8095	3.2563	1.00	5.00
หอพัก	183	2.7818	1.30542	.09650	2.5914	2.9722	1.00	5.00
คอนโด ฯ	78	2.2249	1.30447	.14770	1.9307	2.5190	1.00	5.00
Total	392	2.7549	1.32886	.06712	2.6229	2.8869	1.00	5.00

Test of Homogeneity of Variances

Typescore

Levene Statistic	df1	df2	Sig.
.127	2	389	.881

ANOVA

Typescore

	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Between Groups	32.170	2	16.085	9.505	.000
Within Groups	658.288	389	1.692		
Total	690.458	391			

Post Hoc Tests

Multiple Comparisons

Dependent Variable: Typescore

Tukey HSD

(I) ประเภทที่พัก	(J) ประเภทที่พัก	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig.	95% Confidence Interval	
					Lower Bound	Upper Bound
อพาร์ทเมนต์	หอพัก	.25104	.14888	.212	-.0992	.6013
	คอนโดมิเนียม	.80803	.18605	.000	.3703	1.2457
หอพัก	อพาร์ทเมนต์	-.25104	.14888	.212	-.6013	.0992
	คอนโดมิเนียม	.55699*	.17591	.005	.1431	.9708
คอนโดมิเนียม	อพาร์ทเมนต์	-.80803*	.18605	.000	-1.2457	-.3703
	หอพัก	-.55699*	.17591	.005	-.9708	-.1431

*. The mean difference is significant at the 0.05 level.

One – way ANOVA 2

Descriptives

Typescore

	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error	95% Confidence Interval for Mean		Minimum	Maximum
					Lower Bound	Upper Bound		
นักเรียน นักศึกษา	108	2.7657	1.35887	.13076	2.5065	3.0249	1.00	5.00
ราชการ รัฐวิสาหกิจ	26	2.8195	1.39957	.27448	2.2542	3.3848	1.00	5.00
พนักงานบริษัทเอกชน	118	2.7256	1.36521	.12568	2.4767	2.9745	1.00	5.00
นักธุรกิจ	41	2.4203	1.30951	.20451	2.0069	2.8336	1.00	5.00
รับจ้าง	50	2.9446	1.27407	.18018	2.5825	3.3067	1.00	5.00
ค้าขาย	49	2.8540	1.21294	.17328	2.5056	3.2024	1.00	5.00
Total	392	2.7549	1.32886	.06712	2.6229	2.8869	1.00	5.00

Test of Homogeneity of Variances

Typescore

Levene Statistic	df1	df2	Sig.
.798	5	386	.551

ANOVA

Typescore

	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Between Groups	7.095	5	1.419	.802	.549
Within Groups	683.363	386	1.770		
Total	690.458	391			